



**Сюзън Силънс**

 **hermes**

**Сълезите  
на милейди**

# СЮЗЪН СИМЪНС СЪЛЗИТЕ НА МИЛЕЙДИ

Превод: Победа Милева, Ангелина Василева

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Благородникът Майлз Сейнт Алдфорд е изпратен от английската кралица в абатство Грейстоун, за да разбере причината за странните неща, които се случват там. Изумлението на самоуверения маркиз е огромно, когато вместо призрака, който се предполага, че витае в имението, той открива Алиса Грей — младата господарка, чиято божествена красота събужда дявола у него. Сред блещукащите светлини на старинния замък и благоуханието на рози Майлз и Алиса опознават невидимата сила на любовта, която трябва да опазят от зложелатели.

## ПЪРВА ГЛАВА

— Вярвате ли в духове, господарю?

— Духове ли? — Майлз Маунтбенк Сейнт Алдфорд, четвъртият маркиз на Корк, се обърна на седлото и погледна спътника си.

Човекът, който яздеше до него, продължи:

— Привидения, призраци, фантоми, видения. Безплътни духове. Душите на хората, които са ни били скъпи. Онези в отвъдното.

Маркизът направи гримаса.

— Онези в отвъдното, но къде точно?

— Извън нашата земя, господарю.

Майлз спря коня си по средата на поляната. Наведе се напред, потупа кафеникавата му шия и запита озадачен:

— Да не би скоро да си препрочитал Хамлет?

— Не, господарю — отвърна спътникът му. След това с театрален жест протегна едната си ръка и като притисна гърдите си с другата, продължи артистично: — „Кой е този призрак в лунната тъма, който ме мами и насочва към поляната в далечината?“

— Не виждам луна — каза Майлз. — Виждам само изгряващото слънце на хоризонта.

— Както кажете, господарю.

Майлз посочи малка поляна, обградена от дървета.

— Сигурен съм, че това е поляна.

— Да, наистина.

След това вдигна очи.

— И това, което виждам над върховете на дърветата, като че ли е луната.

— Да, това е луната.

Маркиз Майлз Сейнт Алдфорд удари с камшик по калния си ботуш. Валеше, когато преди около час напуснаха странноприемницата. А сега вече се зазоряваше.

— Не виждам никакъв дух.

— Може би ако използвате въображението си, ще видите.

Майлз се засмя.

— Погледнете по-внимателно, господарю.

— Да погледна ли?

— „Поглеждам, втренчвам поглед, вирам се. Наблюдавам. Поглеждам подозрително и многозначително.“

Маркизът повдигна тъмните си вежди. Спътникът му въздъхна, очаквайки отговор, и той се замисли.

— Кой ли е авторът?

— Авторът ли?

— Писател, композитор, някой драскач.

— Александър Поуп.

— Трябваше да отгатна, фразата е толкова позната. Личи си, че е на Поуп.

— Точно така.

Майлз стисна юздите през ръкавиците си и попита:

— Научил си нещичко в класа по литература.

— По драма, милорд.

Изведнъж Майлз си припомни малко стихотворение от детството. Бе от Корк Хаус, оставено му от една слугиня от Корн, преди да избяга с един от слугите. Тя първа го бе запознала с удоволствията на плътта. Тайно бе наблюдавал през една пролука на класната стая как тя „флиртуваше“ с иконома на дома им. Това бе наистина чудесен спомен.

Той се изкашля и изрецитира:

— „От таласъмчета и пухчета и дългокраки животинчета.“

— И от разни други, които се явяват в тъмнината...

— Господи, ние сме в твои ръце.

Компаньонът му продължи настойчиво.

— Вярвате ли в съществуването на духове?

— Защо питаш?

— От чисто любопитство.

Маркизът му повярва. Хортенз Хорацио Блант бе любознателен човек.

— Просто от любопитство, така ли, Блант?

— Чувам слухове, господарю.

— Слухове ли?

— Клюки. Празни приказки. Бръцолевения. Говори се това-онова наоколо. Шепти се.

Майлз погледна нетърпеливо. Удари отново с камшик по ботуша си.

— Говори се от кого и кога? Какво, по дяволите, приказваш?

Слаба руменина покри врата на Блант и се плъзна по бузата му.

— Много добре знаете, че не слушам клюки.

— Този път очевидно си слушал — промърмори маркизът, след което те продължиха.

Гъстите облаци предвещаваха дъжд.

— Сметнах, че е мое задължение.

Майлз отново повдигна вежди.

— По-точно?

— Не мисля, че искате да предприемате нещо слепешката.

— Не съм заслепен по никакъв начин. — Майлз тайно се надяваше, че не става дума за някаква нова машинация на Берти. Доста се бе напатил. — Как така заговорихме за духове?

Блант се изправи на седлото си.

— Попитах ви дали вярвате в духове или не.

— Да, така беше.

— И тъй, вярвате ли?

— Не бъди глупак, Блант.

— Ще се постарая да не бъда, господарю.

Маркизът промърмори тихо:

— Как да гледаме на нашето пребиваване в Уест Кънтри?

— Като почивка, нали, господарю?

Майлз сви вежди.

— Едва ли е почивка. Изпратен съм в Девон по заповед на моя господар.

— Това е чест за всеки войник.

— Бивш войник.

— Може би това е чест за един бивш войник.

— Може би.

Маркизът се съмняваше в това.

— Мисля си, че нашата мисия е по-скоро по заповед на кралицата.

Блант сбърчи чело озадачено.

— Заповед на Нейно Величество?

— Може да е просто една шега — каза Майлз и продължи: — Бerti не би искал да се забавлява за сметка на другите.

Освен това повечето от познатите на Майлз бяха на границата на разоряването поради честите гостувания на Уелския принц и неговия антураж.

— Негово Величество е с доста ексцентричен вкус.

— Уелският принц има нужда от развлечения.

— И аз мисля така. — Маркизът се усмихна иронично. — Но според мен това, което става в абатство Грейстоун, е дело на някой ужасен глупак. Всички в Двора вярват в нещо свръхестествено, окултно, свързано с духове. Миналия месец лейди Д. ме покани на сеанс. — Той пришпори коня си. — Боже господи, какъв фарс! Духове, призраци. Бледи видения на отдавнашни мъртъвци. Рицар кръстоносец, който се готви за отмъщение, оседлал своя боен кон и размахал извадена сабя. Какви глупости! Какви измишльотини!

— Значи и вие сте чували, че духът на рицар обикаля залите на абатство Грейстоун?

Майлз погледна косо човека, който бе редом с него по време на две кампании, няколко малки войни, безброй битки и стълкновения.

— Разумният човек вярва наполовина на това, което чете, и много по-малко на това, което чува.

— Така е, господарю — каза Блант смирено. — Мога ли да ви попитам какво ще правим, когато пристигнем?

— Аз, ние ще прекараме няколко дни, надничайки тук и там в абатството, преди да обявим, че там няма никакви духове. Колкото по-бързо, толкова по-добре.

След като превалиха хълма, пред тях, в синевата на идващото утро, се откри тучна зелена долина, сламените покриви на живописно селце, кулата на черква, а в далечината се открояваха величествените очертания на абатство Грейстоун.

— Спокойно, Бул Рок — промърмори тихо маркизът и дръпна юздите.

Тъмночервеният, чистокръвна порода жребец, пряк наследник на арабския Дарли, докаран в Англия през 1730, повдигна лъскавата си глава и изцвили. Майлз се втренчи в пейзажа.

— Точно така го помня.

Блант наостри слух.

— Точно така го помните, господарю, тъй ли? Не знаех, че вече сте идвали тук.

— Когато бях млад — каза тайнствено той.

Блант се забавляваше.

— Вие едва ли сте стар сега.

— Бях твърде млад, когато за първи и последен път посетих абатство Грейстоун. Това се случи преди петнайсет години, преди много време — каза Майлз замислено.

— Това е било, преди да започнете службата си, така ли?

— Да.

Никога преди не бе споменавал за това. Родителите му бяха изчезнали в морето през една трагична нощ. Обявиха ги за мъртви. Дядо му, третият маркиз на Корк, бе стар и немощен. Майлз въздъхна при спомена за глупостта, която бе направил на младини. Той бе твърде красив и преждевременно буен за възрастта си, когато ставаше дума за момичета, фактът, че го харесваха, подхранваше самочувствието му. По-късно, по време на битките, бе станал и безстрашен.

През онова лято всички — болният му дядо и любимата му баба, която все още живееше в западното крило на Корк Хаус, възпитателят му по езда и слугите — се чудеха какво да правят с него. Той бе просто непоправим.

— Бе през юни 1863 — започна маркизът. — Тъй като разбираше, че скоро ще наследя неговите титли и владения, дядо ми реши да ме изпрати да прекарам лятото си тук, при своя стар приятел, графа. — Замисли се за момент. Слугата му търпеливо очакваше да продължи. — На петнайсет години не се интересувах от това, което ставаше в Грейстоун. Нямахме никакъв лов. Никакви карти. Никакво пиене. Никакви забавления в края на седмицата. Нито дори красиви момичета. Нищо за душата.

— Не можеш да очакваш забавления в провинцията. Предполагам, че е било твърде скучно — каза Блант.

Майлз се усмихна саркастично.

— Да, така беше. Няма съмнение, че и сега е така. Томас Грей, графът на Грейстоун, изобщо не ми допадаше. Прекарваше времето си с големи и прашни книги. Обичаше историята и философията.



— Боже господи! — възкликна Блант.

— Когато не четеше или не дискутираше на някакви възвишени теми, Грейстоун прекарваше времето си в градините и копаеше като обикновен труженик.

— Не мога да повярвам.

— Точно така беше. Графът имаше красива млада жена, няколко години по-млада от него, и едно дете. Дъщеря. Тя бе крехко създание с руса коса и бяла кожа.

— Лейди Алиса.

— Мисля, че така се казваше — каза Майлз, потривайки брадата си.

— Тя все още се казва така.

Маркизът обърна глава.

— Откъде знаеш това?

— Не е трудно да го знам — отвърна Блант. — Не е като някога, когато трябваше да изминем големи разстояния, за да получим информация за кралицата или страната.

— Спомняш ли си, когато ни изпратиха в Бавария?

Блант въздъхна.

— Кой би могъл да забрави как се изкачвахме по Алпите?

Майлз се замисли с носталгия.

— Или пък мисията, когато се облякохме като цигани и се промъквахме с пълзене през дърветата?

— Това бяха добрите стари времена, господарю.

— Наистина бе така, Блант.

Продължиха да яздят. Няколко минути по-късно Майлз погледна черното си сако и бричовите си. Бяха опръскани с кал. Такива бяха и дрехите на Блант. Независимо от времето, а те бяха преживели много по-големи дъждове в служба на страната си, предпочитаха да яздят, вместо да пътуват с карета. Бяха натоварили само багажа си, който ги следваше.

— Не смяташ, че ще изплашим някого, ако се появим в този вид в абатството, нали?

— Пътуваме под открито небе, както подобава на добрите воители. Сигурен съм, че дамите, които населяват Грейстоун, ще се радват да ни видят, господарю, независимо от това как изглеждаме.

Майлз дръпна юздите на жребеца. Конят изправи в очакване гладката си червеникава глава.

— Надявам се, че си прав.

— Лейди Алиса е доста отчаяна. Тя ще ви приеме като свой спасител, странстващ рицар, както несъмнено и всички хора от долината.

Майлз намери тази идея за твърде привлекателна. Не знаеше защо.

— Чудя се колко годишна е сега лейди Алиса — каза той.

— Двайсет и една, господарю.

Маркизът отпъди с ръка една муха.

— Хм, двайсет и една. — Не можеше да повярва. — Тя е почти стара мома.

— Много е млада и красива. Отказала е на безброй кандидати — отговори Блант.

— Дамата е капризна, така ли?

— Има свой вкус.

— Може би е просто непостоянна и не знае какво иска — предположи Майлз.

— Не мисля, че това е причината, господарю. Тя управлява абатството Грейстоун, откакто баща ѝ почина и след като чичо ѝ изчезна. Трудна задача дори за мъж, а още повече за млада дама, която тогава нямаше и деветнайсет години.

— Знаеш твърде много неща, Блант.

— Благодаря ви, господарю.

— И така, дамата е хубава, интелигентна и независима — приключи Майлз. — Това е твърде опасно за една жена.

— Може би сте прав, господарю.

— Една жена трябва да се омъжи. Това я избавя от неприятности.

— Не е единствена — заяви смело Блант.

— Няма да обсъждаме въпроса за женитбата — каза маркизът, като погледна спътника си укорително.

Той самият бе разумен човек, но самото споменаване на думата женитба го дразнеше и вбесяваше.

— Тази тема не може да се избягва винаги — рече Блант, насочвайки погледа си към пътя, който се извиваше пред тях като тъмно кадифена лента.

— Може.

— Може само ако вече си решил, че владенията на семейството ти и титлата ти ще бъдат взети от някой непознат.

— Ще се постарая това да не стане. — Майлз се опита да излезе от положение. — Някога. Един ден. Някой ден.

— Няма да станете по-млад, господарю.

— Само преди малко твърдеше, че не съм престарял. А сега ме караш да мисля, че с единия крак съм в гроба — каза маркизът сериозно.

— Вие сте на трийсет години, господарю.

— Добре съзнавам възрастта си, Блант.

— Двамата ви най-добри приятели се ожениха.

— Предполагам, че говориш за дука на Дикин и неговия по-малък брат, лорд Джонатан.

— Наистина, тях имам предвид.

Майлз събра вежди замислено.

— Те имаха късмет със съпругите си.

— Не мисля, че Негова Светлост или лорд Джонатан са мислили това в началото.

— Откъде знаеш?

— Човек чува най-различни неща, господарю.

— Имаш дълги уши, Блант.

— Благодаря ви, господарю.

Майлз въздъхна и използва своята изпитана стара тактика:

— Може би ще решим и този въпрос някъде в провинцията.

— Не трябва да отлагате твърде дълго, защото...

— Какво, защото?

— Защото тогава ще трябва да се оженим за момиче, достатъчно младо, за да ви бъде дъщеря, за да намерите нещо подходящо.

— Нещо подходящо?

— Млада дама с добър произход и възпитание и...

— Слушам те внимателно.

— Тя трябва да бъде твърде нравствена.

— Естествено.

— Трябва да бъде безупречна.

— Разбира се.

— Да не бъде компрометирана.

Маркизът сви вежди.

— Да не бъде компрометирана ли?

— Трябва да бъде девствена.

Майлз леко преглътна.

— А това, разбира се, изключва вашите познати.

— По дяволите!

Очевидно Блант не се подразни.

— Всеки знае репутацията на жените, които придружават Уелския принц и антуража на Марлбъро Хаус.

— Те всички са омъжени.

— Меко казано, така е, господарю — каза Блант, като повдигна леко брадичката си и подсмръкна. — Да, те всички са омъжени.

И двамата знаеха, че повечето от мъжете и жените от Марлбъро Хаус си разменяха любовниците помежду си. Разбира се, Уелският принц ползваше предимство при избора си.

Блант се изправи на седлото и продължи:

— Затова трябва да потърсим навсякъде. Има една лейди Уинифред, най-голямата дъщеря на дука на Б...

Майлз погледна недоволно.

— Има грозни зъби.

— Има една мис У...

— Твърде възрастна е.

— Лейди Маргарет?

— Едва ли има шестнайсет години.

— Твърде млада — заключи Блант. — А какво ще кажете за лейди Ана?

— Твърде висока е.

— А нейната сестра?

— Твърде ниска.

Блант изпъшка отегчено.

— С вас сме заедно в продължение на петнайсет години, господарю. Дойде време да говорим открито. Аз... ние, всеки около вас иска да види дамата на Корк Хаус. Тези неща не бива да се отлагат. Трябва да си намерите съпруга и да създадете бъдещия маркиз на Корк!

— Ще го направя, Блант.

— Трябва да стане скоро, господарю.

— След като видим как стоят нещата в абатството, обещавам, че ще сторя необходимото.

— Ще следя зорко за това, господарю.

— Ще следиш зорко за какво?

— За подходящи жени.

Майлз направи гримаса.

— Нищо чудно, че Лоурънс намира това за скучно и дори опасно.

— Не ви разбирам, господарю.

— Мисля, че трябваше да бъда по-снизходителен, когато дукът на Дикин търсеше подходяща дукеса.

— Може би трябваше да се ожените за американка, както направи той — подметна Блант.

— Твърде отчаяно начинание — рече маркизът подигравателно.

— Времената са доста тежки, господарю — каза Блант замислено. — Не предполагате ли, че кралицата има някакви скрити мотиви, като ви изпраща в Грейстоун?

— Не бих казал — отговори Майлз.

— Лейди Алиса.

— Какво общо има тя с мисията ни?

— Говорят, че е едно бижу.

— Бижу ли? — повтори Майлз цинично.

— Да, един ангел — добави Блант. — Светица!

— Не бих искал да се женя за бижу, ангел или светица — изръмжа Майлз.

Това може би бе краят на дискусията.

— Лейди Алиса е твърде подходяща, господарю. Тя произхожда от старо и почтено семейство, фамилията Грей съществува отпреди кръстоносците.

— Значи кръвта ѝ е леко синя.

— Нещо повече от това.

Майлз въздъхна.

— Вече говорихме, че тази дама има безупречен произход.

— Така е наистина. Освен това кралицата желае нейните поданици да бъдат щастливи в брака си, така както тя е била.

— Не мога да повярвам, че кралицата има нещо предвид.

— Нейно Височество е твърде романтична.

Това наистина бе така. Те продължиха да яздят. Когато приближиха външната граница на абатството, Майлз се спря.

— Предлагам ти да вземеш Бул Рок и да продължиш към главния вход. Искам да се покатеря през стената.

— Както желаете, господарю.

Той съблече самото си и го подаде на Блант.

— Кажи на дамата и нейната прислуга, че ще вляза направо.

Майлз се хвана здраво за стеблото на пълзящото около стената растение и мушна върха на ботуша си в една дупка на стената. През онова далечно лято неведнъж бе влизал и излизал по този начин от Грейстоун.

Той не беше ловец на духове. Той бе Майлз Сейнт Алдфорд, маркиз на Корк. Бе обучен войник, роден авантюрист, богат аристократ и доверен приятел на Уелския принц.

Самокритична усмивка се разля върху красивото му и леко покварено лице. Той бе уморен от живота, имаше лошо мнение за слабия пол и пиеше твърде много шампанско.

Беше ли прав Блант? Наистина ли ще го приемат като победителя, рицаря в лъскави доспехи, избраника на дамата? Не се харесваше в тази роля. Може би все пак ще бъде интересно и забавно, помисли Майлз, като скочи от другата страна.

## ВТОРА ГЛАВА

Мъжете не са никак забавни, мислеше Алиса, докато работеше с градинарската лопата.

Разбира се, това се отнасяше за мъжете, които познаваше. Списъкът включваше пастора, мистър Блекмор, селския доктор, Аристотел Саймт, неколцина мъже от местните благородници, нейния собствен градинар — Голсуърти, и, разбира се, сър Хю Пюърхарт.

Сър Хю бе съвършен като пример. Той бе достатъчно висок, с добра външност, интелигентен и добре обучен. За съжаление липсваха му две неща: чувство за хумор и въображение. Гледаше на живота в черно и бяло. Нямаше никакви оттенъци на сиво, никакви сравнения не можеха да стават с колоритната реч на майка ѝ или различните цветя в градината, където в момента плевеше.

Като повечето мъже, Хю Бабингтън Пюърхарт — сър Хю (титлата бе получил от своя чичо, баронета) бе обикновено същество. Лековерен човек бе думата, която блесна в съзнанието ѝ. Не, по-скоро той бе праволинеен човек. Хю искаше да се ожени за нея и упорито се стремеше към това.

Алиса оправи обикновената кърпа, която бе сложила, когато напускаше абатството. Мразеше разните шапки, барети и тем подобни, но трябваше да пази кожата си от лятното слънце, за да не заприлича на цвекло в главата. Тя заби лопатката около мъхестите сиви листа на цветето с жълти цветове.

Отново говориха за женитба, когато Хю бе пристигнал, без да извести предварително за следобедния чай вчера.

— Просто минавах и реших да се отбия, за да те видя — каза той, като се извиняваше.

В момента, когато Ема Пибъл излезе, за да донесе още кифли, Хю постави отново въпроса за женитбата, заявявайки в своя стил, като че ли ставаше дума за продажба на някакъв предмет:

— Ако се ожениш за мен, ще вземеш най-изискания ерген от областта. — След това добави: — Ние вече не сме деца, Алиса. Време

е да приемем неизбежното и да се устроим.

Хю бе дваисет и седем годишен, но изглеждаше по-млад. Винаги бе изглеждал по-млад.

Тя отвори уста, за да каже поредното си „не“, но в същото време влезе Ема с кифлите.

Сър Хю не за първи път ѝ предлагаше женитба. Първото предложение бе получила преди пет години, когато бе едва на шестнайсет, а съдията Бийб бе три пъти по-голям от нея, достатъчно възрастен, за да ѝ бъде баща, дори и дядо. Бе богат вдовец. Нямаше никакви съмнения и, слава богу, родителите ѝ също бяха съгласни с нея, че не желае да се свързва с него. Той бе изпратен по реда си.

Оттогава нейните кандидати бяха: красивият, но екстравагантен син на херцог Н., надут бурбонски принц, чието име не можеше да си спомни, няколко господа, които имаха случая да посетят абатство Грейстоун, за да видят баща ѝ на път за други места, и разбира се — Хю Пюърхарт.

Алиса изтръгна още един малък плевел с дълбоки корени около цветето. Разклати го, за да махне пръстта, след което го сложи в дървената кофа до себе си.

Сър Хю започваше да ѝ досажда. Не искаше да приеме отказа ѝ, въпреки че през последните няколко месеци тя на няколко пъти бе отговаряла отрицателно на предложението му. Тъй като не приемаше отговора ѝ, Хю изобщо не приемаше и обясненията ѝ. Тогава Алиса реши да измисли нещо по-рационално.

Планът ѝ бе прост: няма да се омъжва, докато е в траур. И ще бъде в траур дотогава, докато сметне за добре.

Наистина родителите ѝ бяха починали преди осемнайсет месеца, така че според официалните изисквания траурът ѝ бе приключил. Бе загубила майка си и баща си след странна вирусна треска. Алиса остана сама и отчаяна. Анемари и Томас Грей бяха погребани през един студен зимен ден на 1877, но тя все още страдаше за тях.

Очевидно и самата кралица бе чула за призрака, който навестяваше старинния ѝ дом. Миналата седмица Алиса бе получила писмо от една от придворните на кралицата. От Лондон щеше да пристигне пратеник, за да проучи странните неща, които ставаха в Грейстоун. Пратеникът на кралицата бе маркизът на Корк.



— Боже господи! — измърмори през зъби Алиса, като забиваше лопатката във влажната почва.

Последното, от което имаше нужда, бе едно денди от Лондон. Представи си маркиза: безукорен в спортния си костюм, несъмнено носеше сатенена или брокатена жилетка вечер и черен цилиндър. Косата му пригладена, ухае на изискан парфюм, ноктите му добре поддържани, ботушите — излъскани до блясък. „Боже, та такъв мъж е напълно ненужен!“

— О, татко, ако беше тук, за да ми помогнеш да държа всички на разстояние! — тихо промълви Алиса. Сълзи изпълниха очите ѝ. — Мамо, толкова неща не познавам, толкова съм несигурна! Колко бих искала да си с мен, за да ме посъветваш!

Но нейните родители бяха мъртви и погребани в семейната гробница до Параклиса на дамата. Не можеха да ѝ помогнат да се справи с упорития сър Хю, с поддържането на Грейстоун, със слуховете за неспокойните духове и древните проклетия, които се носеха из долината, нито пък с изчезването на чичо ѝ на връщане от Индия или с предстоящото пристигане на маркиза.

Това, от което се нуждаеше, помисли си Алиса, като изсуши сълзите си, не бе парвеню, което яде хайвер и омари, а рицар в лъскави доспехи.

*Тряс!*

На няколко инча от себе си видя огромен ботуш, който стъпи върху земята, безцеремонно мачкайки цветята ѝ. Алиса извика уплашено:

— По дяволите!

— По дяволите какво? — повтори баритонът над нея.

— Погледни какво направи!

— Какво съм направил?

— Смачка цветята ми — извика тя.

Негодникът се опита да стъпи на пръсти върху лехата, но това се оказа безполезно, тъй като краката му бяха твърде големи. След това промърмори:

— Съжалявам, мис. Моите извинения.

Не изглеждаше да съжалява и тя не прие извиненията му. Алиса се заклани с изцапания си пръст. Винаги започваше да копае с ръкавици,

но скоро ги махаше и работеше с голи ръце. Обичаше да чувства допира на хладната пръст. След това каза осъдително:

— Сър, прекалявате.

— Да, наистина — отговори той лаконично и тя усети, че леко ѝ се надсмива.

Играта на светлини и сенки от дърветата над нея ѝ пречеше да види ясно неговото лице. Той стъпи на каменната настилка и застана пред нея с разкрасени нозе, с ръце на хълбоците.

Тя започна да го разглежда. Започна от краката му. Бе обут с черни кожени ботуши. Те бяха изцапани с кал. Забеляза, че кожата им е първокласна и са направени от истински майстор.

Бричът му бе също черен, изцапан от калта, но първо качество. За първи път видя брич да прилепва така съвършено върху фигурата на един джентълмен.

Погледът ѝ се насочи към мускулестите му крака и бедрата. Имаше нещо толкова мъжествено, необичайно голямо там, където се събираха бедрата му.

Алиса си представи класическите статуи в градината на абатството — тези, които нейните родители бяха купили по време на медения си месец в гръцките острови. Струваше им твърде скъпо, за да ги транспортират у дома. Статуите бяха на богове и богини, издялани от мрамор и камък. Най-младият титан, Кронус, бе изобразен в момента, когато кастрира Уран — от разкъсаната плът излизаха гиганти, фурии, нимфи, богинята Афродита, прекрасният Аполон в силата на своята мъжественост, Арес, безмилостният бог на войната, размахващ сабята си високо над главата.

За разлика от джентълмена, Алиса имаше живо въображение. Веднага си представи голата му фигура. В името на Хера, той бе като гръцки бог и в най-малките детайли. Разбира се, тези детайли не бяха толкова малки.

Алиса преглътна трудно. Почувства, че руменина заля лицето ѝ. Бузите ѝ пламнаха.

Бе глупачка. Мъжът пред нея не беше нито деформиран, нито уродлив. Бе сложен точно така, както трябва да бъдат всички мъже.

Тя бързо вдигна очи. Странникът не носеше сако. През разтворената му бяла риза видя бронзовата кожа на шията, мускулите му и окосмената му гърд.

Продължи да разглежда врата му, изпъкналата му брадичка, тънките му устни. Устата му би изглеждала напълно различна, ако трябваше да прелъсти една жена. Носът му бе аристократичен, правейки лицето интересно и очарователно. Изсечени черни вежди, високо чело, тъмна гъста коса, дълга и къдрава. Като повдигна очи, тя срещна погледа му.

Ако има очи, които да отразяват душата, то тогава той бе изключителен мъж. Това, което видя Алиса, бе интелигентност, хумор, сила, решителност, любопитство и опасност. Пред нея стоеше опасен мъж.

Той бе коварно, прелъстително, дяволски красив.

Усети странен трепет от върха на пръстите си до косата си, небрежно прибрана под старата ѝ кърпа.

Несъмнено това бе самият дявол.

## ТРЕТА ГЛАВА

Тя беше самият ангел.

Бе олицетворение на необичайна духовна красота. Притежаваше някакво вътрешно очарование, бе едновременно уязвима и дълбоко чувствена.

Чертите ѝ бяха деликатно изваяни, скулите — източени и подчертани. Нослето ѝ бе нежно и красиво. Арката, която образуваха веждите, ѝ придаваше израз на постоянно учудване. Приличаше на изплашена сърна.

Кожата ѝ бе прозрачна. Устата ѝ — леко отворена. Устните ѝ имаха естествен розов цвят. Долната ѝ устна бе по-дебела от горната. Все още не се усмихваше. Майлз видя блясъка на малките ѝ бели зъби.

Очите ѝ бяха меки, сиво кадифени — като цветята около нея, които той бе стъпкал. Това бяха големи, интелигентни, наблюдаващи очи, с дълги и леко кафеникави мигли. Бе млада и свежа. Имаше всичко в нейното лице.

Наистина Майлз можеше да види ясно само лицето ѝ. Дълбоки сенки се стелеха в градината. Слънцето си пробиваше път през облаците. Масивно дърво засенчваше мястото, където тя стоеше. Не можеше да я види цялата.

— Вие, сър — повтори тя, — злоупотребявате.

За момент той забеляза, че бузата ѝ бе изцапана, което подчертаваше прозрачността на кожата ѝ.

— Да, права сте — съгласи се маркизът.

Младата жена вдигна брадичка.

— Нямате вид на разкайващ се.

— Не, разбира се.

Тя скръсти ръце като за молитва.

— Това е частна собственост.

Той повдигна глава и впери поглед в самотния пейзаж.

— Наистина частно владение.

— Не трябва да сте тук.

— Може би не.

Може би не. Въпреки че злоупотребата бе последното нещо, за което помисли Майлз. Това, което в момента занимаваше неговото мъжко любопитство, бе омайващото ефирно създание пред него.

Момичето прехапа долната си устна.

— Често ли отивате там, където не трябва? — попита тя.

Той се усмихна.

— Трябва да призная, че често го правя.

Тя наклони глава настрани и го погледна. Носеше, тъмна, износена драпирана кърпа, която падаше върху раменете ѝ. Роклята ѝ бе добре ушита, на цвят бе между сиво и черно.

Обувките ѝ бяха покрити с градинската кал и се подаваха под края на роклята ѝ. Под ноктите си имаше кал. Неволно бе изцапала бузата си. Всичко това го накара да мисли, че работи в абатството като слугиня.

Все пак имаше нещо в поведението и говора ѝ, което възпря Майлз. Тонът ѝ бе мек и възпитан, макар ѝ с акцента на Уест Кънтри. Естествено, ако попаднеше в лондонското общество, щяха да я сметнат за недоद्याлана. Но това в момента не го тревожеше.

Може би бе бедна роднина на семейство Грей, принудена от обстоятелствата да се остави на милосърдието на младата жена, която бе останала да управлява абатство Грейстоун след смъртта на графа и графинята.

Несъмнено лейди Алиса, тази, която бе с безупречно потекло, умната и находчивата, според Блант, бе нещо повече от образец. Представяше си я добре — разглезена, властна, тъй като бе красива, надменна като принцеса, с дълга пола, отказваща на кандидатите с едно движение на изящната си ръка.

Боже господи, до гуша му бе дошло от капризни жени!

— Защо се катерите по градинската стена?

Майлз погледна отново момичето. Изкуши се да ѝ отговори, че е искал да мине от другата страна, но не го направи.

— Просто импулсивно!

Тя го разглеждаше с истински интерес.

— По природа импулсивен ли сте?

— Да — каза маркизът и свъси вежди. — Не — поправи се веднага той, — само понякога. — И се чу да я пита: — А вие?

Тя го погледна учудено.

— Импулсивна ли?

Той кимна.

След като се замисли, Алиса отговори:

— Бих искала да бъда.

— Означава ли, че не сте?

— Не мога да си позволя да бъда импулсивна — каза тя.

Майлз усети нещо като съжаление в гласа ѝ. Той бе съгласен с нея. Да бъдеш беден роднина бе тежко за всеки, независимо мъж или жена.

Майлз разглеждаше цветята и корените им, които, без да иска, бе смачкал.

— Съжалявам за вашите цветя.

Той приклепна, за да види добре това, което бе сторил.

— Ще трябва да ги пресадя.

— Не е необходимо — чу отговора ѝ.

— Настоявам — каза маркизът, като я дари с най-очарователната си усмивка.

По природа Майлз Сейнт Алдфорд не бе самонадеян, но знаеше въздействието на усмивката си върху жените, независимо дали бяха на девет или на деветнайсет години. Много красавици от обществото, където се движеше, изтънчени дами, които познаваха добре нещата от живота, му бяха казвали, че усмивката му е чаровна, повеляваща, дори прелъстителна. Не виждаше смисъл да се замисля над този факт.

Но момичето пред него само трепна с поглед. Тя бе или глупава, ограничена, или далеч по-умна, отколкото си я представяше, успокои се Майлз, като погледна наоколо за първи път, откакто бе прескочил през стената.

Градините на абатство Грейстоун бяха известни в цял Девон, в цяла Англия. Тези градини съчетаваха английския стил с класическия стил на френския дизайнер Ле Нотр. Наоколо се простираше естествен пейзаж с високи дървета и храсти, безброй езера, малки вирове и водопади. Италианският Ренесанс с подрязани в причудливи форми дървета се съчетаваше с габъри и тисови храсти, които образуваха огромни колони, заострени пирамиди и тук-там ексцентрични домашни животни. Видя и градина с рози.

— Беседката на милейди — каза той, мислейки гласно.

Алиса замига учудено и изненадано:

— Откъде знаете името на розовата градина?

Отговорът бе еднозначен:

— Бил съм тук преди това.

Върху ангелското лице се появи израз на недоверие.

— Били сте тук преди?

— Някога бях гост на лорд и лейди Грейстоун.

Момичето погледна неспокойно:

— Не си спомням да съм ви виждала преди това.

— Нито пък аз вас — отговори той.

— Може би е било твърде отдавна.

— Да, така е — каза Майлз. — Откога живеете в абатството?

— Винаги съм живяла тук — отговори тя.

„Било е сигурно преди шестнайсет или седемнайсет години — помисли Майлз. — Тогава тя е била още дете.“

— Това бе любимата градина на лейди Грейстоун.

Момичето сведе поглед. Трудно ѝ бе да преглътне.

— Да, тя обичаше розовата градина.

Майлз дълбоко въздъхна. Миризмата на розите го опияняваше. Отдясно имаше широка дървена арка, покрита с многобройни рози. Имаше яркочервени, наситеножълти и девствено бели цветове. Видя бледорозови, малки и големи, с по две пъпки, виещи се по арката.

Зад него имаше нежна жълта роза. Храстът бе покрит с неразцъфнали пъпки и малки остри тръни. Той се наведе и вдъхна аромата им. Уханието бе нежно, неуловимо, мистериозно. „Жената — мислеше Майлз, като повдигна главата си — е като розата.“

— „Ние желаем прелестните създания да се умножат, за да не загине никога красотата на розата“ — изрецитира той.

— Какво казахте?

Маркизът се изкашля и бързо обясни поведението си. Един воин, наистина бивш воин, не се занимава с поезия.

— Докато пътувахме, Блант рецитираше Поуп, Милтън и Шекспир. Спомни си това, което е учил в часовете по драма. Това ми повлия някак си.

— Кой е Блант?

Реши да отговори колкото се може по-ясно:

— Моят спътник.

— Блант артист ли е? — Изглеждаше учудена.

Майлз се усмихна унило. Кой ли мъж, когато става дума за жени, не е артист.

— Да, наистина е артист.

— А стихът от кого е?

— От Шекспировите сонети.

— И аз си мислех това. — Алиса изведнъж промени темата на разговора: — Къде, за бога, сте тръгнали?

— В дома на абатството.

Тя примига учудено:

— Защо?

— Имам работа в абатството — каза ѝ той.

Майлз усети арогантност в гласа на момичето.

Като навлажни устни с върха на езика си, тя каза:

— Останете за момент, сър. Тъй като сте тук, в градината, имам нужда от вас.

Той повдигна веждите си инстинктивно.

— Имате нужда от мен ли?

— Има една дива роза, която не може да се изкорени — обясни тя.

Маркизът се усмихна леко:

— Разбирам. Защо не ми покажете тази дива роза?

— Елате оттук — каза учтиво тя, като се изправи.

Майлз се протегна и предложи да ѝ помогне. Алиса се поколеба, след това подаде малката си ръка. Това бе един обикновен жест, една учтивост, при който пръстите им се докоснаха. Внезапно той усети остър трепет по тялото си. Бе нещо необичайно за него.

Младата жена се изправи, оправи полата си, погледна мръсните си ръце, очевидно решавайки, че няма как да ги скрие, и посочи далечния ъгъл на розовата градина.

— Ето там, до Рицарския извор.

Той не си спомняше за такъв извор.

— Преди много векове, може би преди хиляда години, водата от Рицарския извор лекувала импотентни — каза му тя без всякакво притеснение.

Майлз прикри учудването си, като се изкашля. Някак не вървеше едно младо невинно момиче да говори за такива неща.



Освен ако не бъркаше. Освен ако не беше непорочна.

Има жени, които запазват външната си чистота много след като вече не са непорочни. Може би това ангелско създание с руса коса и огромни очи бе много по-опитно, отколкото той предполагаше.

Можеше да си представи как би изглеждала на слънчевата светлина. Беше висока, не много висока, подвижна, с плътна гръд, дай боже. С дълги крака. Стройна, но не и слаба.

Добре закръглена там, където една жена трябва да бъде закръглена.

— Някога в Корнуел и Девон е имало няколкостотин свещени извора — продължи тя, като че ли му предаваше урок по история. — Според легендата ранните светии Ки, Пирам и самият св. Патрик идвали тук от Ирландия. Благославяли местните хора и ги лекували с водите от техните извори.

— Колко странно!

— Сега много от изворите са забравени. Останали са само спомените за тях. Рицарският извор бе случайно открит от мен и Голсуърти миналата година.

— Кой е Голсуърти?

— Главният градинар.

— За Голсуърти ли работите?

— Работя с него.

След като каза това, момичето излезе от сянката на дърветата и сега Майлз Сейнт Алдфорд можеше да я види изцяло. Тя бе повече от прекрасна, дори по-желана, отколкото първоначално си я беше представял. Носеше обикновена черна кърпа на главата, с която приличаше на монахиня.

Може би е монахиня, помисли той.

Странникът я гледаше, като че ли бе хидра с девет глави. Така поне си мислеше Алиса, когато очите им се срещнаха.

— Моите извинения, сестро — промърмори маркизът, като че ли изведнъж изпита болка.

Сестро? Колко странно звучеше в неговите уста.

— Моля, не ви разбрах?

— Не — заекна той, като кимна с глава, — аз трябва да ви се извиня.

Мъжете са мистерия. Мъжете около нея поне бяха такива. Независимо от свършеното си класическо образование под ръководството на мис Ема Пибъл и своя собствен баща, тя не можеше да разбере мъжете. Все повече неща бяха неясни за нея.

Алиса въздъхна тихо. Защо не бе учила по-малко за древните гърци и повече за съвременните англичани?

— Дивата роза — подсказа ѝ непознатият.

Девојката стоеше учудена. Той я погледна загадъчно.

— Дивата роза, която искате да махнете.

— Точно тук — каза тя, посочвайки към един затънтен ъгъл.

Трябваше да се концентрира върху това, което трябва да прави, а не върху широките рамене на този мъж. И не трябваше да мисли за панталоните му за езда, които така прилягаха към мъжествената му фигура.

Известно време и двамата мълчаха и разглеждаха огромната дива роза, на места с дебелина на човешка ръка, която бе израснала около Рицарския извор, увиваща се около градинската стена.

— Голяма е — каза тя.

— Много е голяма — съгласи се той.

— Но е изсъхнала.

— Съвсем изсъхнала е.

Алиса обърна главата си:

— Е, какво ще кажете?

— Осмелявам се да кажа, че е тук отдавна.

— Да, така е.

— Възможно е да е тук от времето на Рицарския извор.

— Възможно е.

Алиса се протегна и отчупи един изкривен клон. Мислеше подсъзнателно, че унищожава нещо, което може би е било част от абатство Грейстоун, от времето, когато Хенри VIII, известен с многото си жени, е изгонил монасите и продал собствеността им на първия граф на Грейстоун. Може би изворът и тази дива роза бяха от времето, когато абатството е било основано от Едуард Изповедника.

— Ако искате да я махна, ще ми трябва брадва — каза ѝ той.

— Не можете ли да я отскубнете?

— Искате да кажете с голи ръце?

— Мисля, че ще е добре да махнете ръкавиците си.

Маркизът се засмя отривисто.

— Струва ми се, че се заблуждавате в моите възможности, сестро, аз не съм Херкулес.

— Знам това.

— Знаете какво?

Как да му обясни? Понякога главата ѝ бе лабиринт от идеи и мисли, спомени и впечатления, фантазии и мечти, които идваха в сънищата ѝ от книгите, които бе чела. Да пренася мислите си от розовите градини към митологичните герои за нея бе много лесно и логично.

Алиса пое дълбоко дъх и продължи:

— Херкулес бе този, който съсече хидрата с деветте глави, от която се родиха Ехидна и Тифон.

Той стоеше смутен.

— Какво с девет глави?

— Хидрата. Според някои писания отровното същество е имало девет глави. Някои пък казват, че е имало около десет хиляди змийски глави.

Майлз се отпусна, скръсти ръце на гърдите си и кимна:

— Познавам една жена, която винаги цитира гръцката митология.

— Така ли? — попита Алиса. — Коя е тя?

— Жената на моя най-добър приятел.

— Разбирам.

— Дамата е американка.

— Не съм срещала американци, въпреки че понякога през долината пътуват чужденци.

— Дамата бе американка.

— А сега не е ли?

— Сега е херцогинята на Дикин. Джулиет е интелигентна, добре образована и най-организираният човек, когото съм срещал.

Той нарече херцогинята с малкото ѝ име. Само много близък приятел би направил това, някой, който има подобен ранг или произход, някой... Алиса се опита да преглътне бучката, заседнала в гърлото ѝ.

Когато се обърна, тя погледна мъжа, който стоеше до нея. Неговите широки рамене и спретнатите му дрехи само подчертаваха

привлекателността му. Имаше тъмни дълбоки очи, волева уста, черна коса, леко посребряла около слепоочията. „Той — помисли си тя — има самочувствие на светски човек с голям жизнен опит.“

Алиса не искаше да бъде груба, но все пак трябваше да попита.

— Кой сте вие?

Очите му се свиха леко.

— Майлз Сейнт Алдфорд.

Тя пое дълбоко дъх. О, благословени светии, този човек бе пратеникът на кралицата. Това бе маркизът на Корк.

— Не приличате на маркиз.

— А вие не приличате на монахиня — отговори бързо той.

## ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Не приличам, защото не съм — каза му девойката. — Как така помислихте, че съм монахиня, милорд? — запита учудено тя.

Майлз посочи кърпата на главата ѝ.

— Носите покривало на сестра от Бенедикт.

Тя докосна глава с изцапаната си ръка. Възкликна учудена:

— О, забравих — каза, като се смееше. — Мразя да нося шапки — добави, като че ли това обясняваше всичко.

Звукът от нейния смях бе приятен — като звън или тихото стакато на дъжда върху покрива, или чуруликането на чучулигата в ливадата през лятото.

Младата жена хвана избелялата кърпа и я махна. Косата ѝ свободно падна, като покри раменете и гърба ѝ. Бе като коприна с цвета на най-доброто шампанско.

Майлз напрегна волята си, за да се въздържи да не прокара пръсти през тази коса. Просто го сърбяха ръцете да разбере дали тя е така мека и прекрасна, както изглеждаше. Някъде дълбоко в паметта му се яви споменът за подобно преживяване, когато бе видял едно дете с необикновено руса коса. Не златиста, не бяло злато, а нещо по средата.

Изведнъж разбра кой стои пред него.

— Вие сте лейди Алиса Грей — каза той бавно.

— Да, милорд.

Значи това бе дамата на абатството.

— Не сте това, което очаквах — призна той.

— Вие също не сте това, което очаквах — отговори тя, като държеше кърпата в ръката си.

— Не сме се запознали както трябва — каза маркизът.

Той, разбира се, не се придържаше строго към формалностите. Имаше нужда поне от минута или две, за да проумее, че това момиче е домакинята.

Майлз огледа розовата градина. Бяха само двамата.

— Не виждам някой, който да ни представи, милорд.

Младият мъж чукна токовете си, вдигна ръка и след това учтиво наведе глава:

— Аз съм Майлз Сейнт Алдфорд, маркиз на Корк.

Тя повдигна брадичка и го погледна в очите:

— Както правилно предположихте, аз съм лейди Алиса Грей. Тъй като чичо ми отсъства, аз ви посрещам с добре дошли в абатство Грейстоун.

Той погледна мръсните ѝ нокти, зацапаната ѝ пола, калта по обувките ѝ.

— Виждам, че сте истинска дъщеря на баща си.

— Благодаря ви, милорд — каза тя, като повдигна вежди. Лицето ѝ светна. — Споменахте, че сте били тук преди това като гост на родителите ми.

— Прекарах едно лято в абатство Грейстоун преди петнайсет години.

— Не ви помня.

— Не се учудвам. Може би сте били бебе.

Тя го погледна замислено.

— Не бебе, а момиче на пет или шест години.

Достатъчно малка, за да я хранят в детската, помисли Майлз. На едно шестгодишно момиче не биха позволили да сядат на масата с възрастните. Не дори и в ексцентричния дом на Грейстоун. Бе дошло време да се извини за това, че я бе сбъркал с монахиня.

— Моите извинения, лейди Алиса, за това, че ви взех за монахиня.

— И моите извинения, маркиз Корк, за това, че ви взех за натрапник, грубиян...

Той я прекъсна:

— Приемам.

— Приемате ли?

— Вашите извинения — каза меко Майлз. — Смятам, че и вие приемате моите.

— Естествено — каза тя, като се изправи на пръсти и погледна през рамото му учудено.

От мястото, където стояха, се виждаше пътят.

— Къде са вашата карета и кочияшът?

— Не съм дошъл с карета — каза той. — От Лондон дотук пътувах на кон.

— Тогава къде е конят ви? — попита Алиса. — Къде са багажът ви и антуражът ви?

— В момента Бул Рок е във вашата конюшня, където му дават вода и го почистват. Наел съм кола за багажа. Нямам никакъв антураж, само Блант е с мен.

— Артистът?

— Блант изпълнява много неща, артист е едно от задълженията му.

— Какво друго прави Блант?

— Той е мой компаньон. Мой приятел и слуга.

Тя кимна.

— Мис Пибъл е моята компаньонка.

— Ваша прислуга?

— Не. Само моя компаньонка. Приятелка. Тя се грижи за мен. Сигурна съм, че и Блант се грижи за вас.

Понастоящем Блант мислеше единствено да му намери подходяща, и то девствена млада жена за съпруга. Тази мисъл го накара да потръпне.

— Какво ще правим с изсъхналата дива роза?

— Май трябва да я оставим.

— Наистина ли?

Тя кимна.

— Ще бъде престъпление да се изкорени нещо, което е може би от времето на Изповедника.

Майлз се стремеше да задържи вниманието на лейди Алиса. Тя скачаше от една тема на друга като малка пчеличка, която скача от цвят на цвят и събира нектар. Само че не беше толкова малка.

Дамата бе твърде висока за една жена. Главата ѝ стигаше брадичката му. Това, че бе добре сложена и грациозна в движенията си, я правеше по-малка и по-млада, отколкото беше в действителност.

— Ще влезем ли в дома ми, милорд? Може би имате нужда от нещо ободрително след пътуването. И след като пристигне багажът ви, несъмнено ще искате да се изкъпете и да смените дрехите си.

— Наистина имам нужда от това.

— Оттук, моля.

Момичето посочи далечния ъгъл на розовата градина. Той видя една стара, масивна каменна врата с безброй водоливници с причудливи форми, които пазеха дома от зли духове и натрапници. Вървяха по каменна настилка към къщата.

Изведнъж Майлз усети, че нещо се промени, когато тръгнаха заедно. Той не се боеше, че ще губи времето си в Грейстоун. Очакваше този престой с нетърпение.

Причината, разбира се, бе лейди Алиса. Трябваше да признае с неохота, че отдавна жена не бе запалвала така интереса му, разбира се — след Джулиет, сега дукеса на Дикин, а също и след сестрата на един приятел, графа на Стенхоуп, и жена на друг приятел — лорд Джонатан Уик.

Бе вече преуморен от жените, които бе срещал. Откровено казано, познаваше много жени. Хубаво лице, прекрасна фигура и празна глава. Твърде позната история.

Но не и сега.

Освен това имаше много пари и много време на разположение. Не се ангажираше с управлението на владенията си. Способностите му се свеждаха в това да наема управители, пазачи, икономии и хора, които да се грижат за дома му. След като напусна военната служба на Нейно Величество и особено след като се върна от Америка, просто не знаеше какво да прави. Бе човек без определена цел в живота си.

Майлз се спря до вратата, която отделяше розовата градина от външния свят. Мислеше, че е забравил прекараното лято в Грейстоун, но когато тръгнаха по пътеката към къщата, той си припомни всичко — дългите и скучни летни дни и нощи, крякането на големите жаби около тихото езеро, пляскането на сребърните риби, силната миризма на разцъфнали рози, усещането, че го наблюдават...

Майлз поклати глава. Нямаше съмнение, че всичко е било плод на младежко въображение. Или мечти.

„Да спиш, понякога да сънуваш... защото в този сън на смъртта какви ли сънища може да има...“

— Мъжете са друг вид същества — каза мис Ема Пибъл, когато двете жени останаха в кабинета на Грейстоун, пиейки чаша сутрешно кафе.



Изказването на нейната бивша гувернантка не звучеше убедително, но Алиса го прие.

— Маркиз Корк може би не е това, което очаквах. — Ема Пибъл тихо смръкна в ленената си кърпичка. — Нито пък неговият спътник, този, когото нарича Блант.

Алиса погледна над купа от книжа на бюрото си.

— Честно казано, мислех, че маркизът ще пристигне с бляскава каляска с фамилния герб, с впряг от четири коня. Представях си го, облечен в лъскави дрехи, с бастун в ръка, изискани маниери и придружен от група слуги.

— Те не са лъскави — отбеляза Ема, оставяйки чашата си върху малката маса, стил „кralица Ана“. — И не са внушителни. Те са просто грубияни.

Алиса леко сви вежди.

— Така мислех и аз в началото. Сега съм склонна да подозирам, че маркизът и неговият слуга са били войници.

По-възрастната жена се наведе напред и рече поверително:

— Както знаеш, аз не съм от тези, които се вслушват в клюки, но чух, че маркиз Корк и мистър Блант някога са участвали в тайни мисии за короната.

Алиса примига няколко пъти.

— Тайни мисии ли?

Ема Пибъл сниши гласа си и прошепна:

— Шпионска дейност.

— Шпионска дейност ли?

— Да, те са били шпиони.

Алиса потръпна.

— Колко ужасно и интригуващо!

Компаньонката ѝ продължи:

— Само Господ знае каква е била тяхната мисия в името на кралицата и страната.

— Бог знае — каза Алиса, като протегна ръка. Погледна я и видя, че ноктите ѝ не са добре почистени след работата в градината. — Признавам, че не разбирам джентълмени като маркиз Корк.

Ема Пибъл намести телените си очила над носа и оправи сивочерната си поплинена рокля. Откакто нейната скъпа Алиса бе в траур, тя също бе в траур.

— Сигурна съм, че и самият маркиз се е чудел как да се държи с теб.

— Да се държи с мен ли?

В тъмнокафявите очи зад очилата имаше толкова много мъдрост и интелигентност.

— Очевидно е, че ти си много по-различна от жените, които той познава.

— Сигурна ли си в това?

— Напълно.

Алиса въздъхна тихо.

— Дамите от Марлбъро Хаус навярно са красиви и весели, остроумни и съвършени, добре поддържани и красиво облечени. — След това добави с известна завист: — Сигурна съм, че те винаги знаят какво точно да кажат и да направят.

— Може би. А може би не — каза Ема и сви масивните си рамене. — Но ти бе моята най-добра ученичка, Алиса. Умна си, имаш вродена склонност към историята, определен нюх към латинския и чудесно перо.

Висока оценка наистина, дадена от учителка като мис Ема Мери Маргарет Пибъл.

Разбира се, тя вече не беше учителка на Алиса. Сега между тях съществуваше само дълбоко чувство на близост. След разочарованието, което бе изживяла нейната гувернантка от неосъществения годеж, когато годеникът ѝ я напусна заради някакво лекомислено момиче, и след трагичната смърт на родителите на Алиса те бяха станали истински приятелки и съюзнички.

Алиса грабна писалката си.

— Ще продължим ли с нашата работа?

Ема кимна.

— Мисис Фетчет настани маркиза в Рицарските стаи — докладва тя.

Алиса прехапа долната си устна. Рицарските стаи бяха през две врати от нейния апартамент.

— Мисля, че това няма да ми пречи.

— Не и след пристигането на сър Алфред, лейди Чаб и техните деца вдругиден — изрече Ема, като погледна Алиса. — Мисля, че си сигурна, че маркизът е джентълмен.

— Разбира се, че съм сигурна — отвърна Алиса. — Маркизът ще се помещава в Рицарските стаи, а сър Алфред и семейството ще бъдат в метоха, както сме планирали.

Ема Пибъл бе известна с това, че веднага казваше мнението си.

— Не искам тези хора у дома.

Алиса бе съгласна с нея. Но тя вече бе отказвала на Чаб два пъти през последните месеци и не можа да се реши да им откаже и сега. Би било обида за тях.

— Ние и двете знаем, че баща ми покани сър Алфред Чаб официално да използва библиотеката на абатството за своята научна работа. Доколкото знам, сър Алфред е уважаван любител историк.

— Наистина е любител — каза Ема пренебрежително.

Алиса ѝ припомни:

— От стотици години в абатство Грейстоун е добре дошъл всеки, който пожелае да спре и да отдъхне.

Ема цъкна с език.

— Почитам традициите, но семейство Чаб могат да си позволят да наемат къща някъде в областта. Просто не им се дават пари. — Тя пое порцелановата чашка, сръбна малко кафе и добави: — Обичат да създават главоболия на хората.

Това наистина бе така.

— Ще можем ли да наемем слуги от селото?

Заговориха за домакинските работи.

— Мисис Фетчет се е спряла на две момичета. Според нея едната ще може да се справя добре в кухнята, а другата трябва да свикне да върши домакинска работа, като се има предвид броят на гостите. Надявам се, че лейди Чаб и мис Чаб ще доведат личната си прислуга.

— Чувам, че лейди Чаб била много красива и възпитана — каза Алиса. Бе научила това от сър Хю по време на вчерашния чай. Очевидно той познаваше лейди Каролин Чаб от последната си визита в Лондон.

Ема не скри своето презрение.

— Фамилия Чаб са кариеристи.

— Така ли?

— Преди сър Алфред да получи титлата си, се е занимавал с търговия.

— Да бъдеш търговец не е грях. Сър Алфред просто е бил достатъчно находчив, за да се занимава...

— С бельото на джентълмените — добави по-възрастната дама.

— Където е успял и е натрупал състояние.

— Независимо от това, фамилия Чаб са парвенюта. Така поставиха нещата, че ти просто не може да им откажеш.

Алиса бе готова да отговори на последните обвинения, когато на вратата на кабинета се почука.

— Може би е мисис Фетчет.

Но не беше икономката мисис Фетчет. Бе Голсуърти.

— Извинете ме, милейди — каза, запъвайки се главният градинар.

— Влез, Голсуърти.

С шапка в ръка, той прекрачи боязливо и се спря. Тъй като никога не се чувстваше удобно вътре, кимна с уважение, неспокойно мачкайки шапката, която носеше, независимо от сезона. Погледна обувките си, да не би да са кални, като неспокойно преместваше тежестта на тялото си от единия на другия крак.

— Става дума за едно от момчетата, милейди — каза накрая той.

— Да, слушам те — отговори Алиса.

— Става дума за Ян Мак Кенит.

— Е, какво за него?

Голсуърти насочи поглед върху лявото й рамо:

— Не толкова за това момче, колкото за това, което е видяло в гората.

— Коя гора?

— Старата гора, милейди. — Той отново премести тежестта на тялото си. — Не толкова за това, което е видял в гората, колкото за това, което е видял в Пещерата на монаха.

— Какво е видял в Пещерата на монаха?

— Един мъж — отвърна той, като се колебаеше дали да съобщи тази новина. — Видял е един непознат.

От устата на Голсуърти думите излизаха трудно.

— Ян Мак Кенит говорил ли е с непознатия?

— Да, милейди.

— Какво казва за него?

— Казва, че бил един нещастник. Облечен бил в парцали, като просяк или... — Голсуърти търсеше точната дума, — като отшелник, но е говорил като джентълмен.

— Разбирам. Направил ли е нещо лошо на някого?

— Не, милейди.

— Е, тогава всичко е наред.

Градинарят протегна ръка и почеса главата си.

— Какво да направя с отшелника?

— Остави го на мира. Тук ли е Ян Мак Кенит?

Той кимна:

— Момчето е тук.

— Моля те, помоли мисис Фетчет да приготви една кошница с хляб, сирене, месо и бутилка бира. Искam Ян Мак Кенит да занесе кошницата в Пещерата на монаха. Да я остави на входа. Разбираш ли?

— Разбирам, милейди. Ще направя това, което казвате.

— Благодаря ти, Голсуърти.

Главният градинар отново кимна и излезе.

— Е, докъде бяхме стигнали? — каза Алиса.

— Говорехме за Чаб.

— Да, наистина. Смятам, че добре разпределихме стаите. А сега трябва да изберем менюто за петък вечерта. Мисля, че мисис Фетчет и готвачът ще искат колкото се може по-скоро да получат нареждания.

— Готвачът има една прекрасна рецепта за съомга. — Ема обожаваше тази риба.

— Тогава в менюто непременно ще включим съомга.

— Мисля, че сър Хю ще присъства на тази вечеря.

— Сър Хю е единственият, който познава сър Алфред и лейди Чаб — отбеляза Алиса.

— Той много обича скариди.

— Скариди — записа отново Алиса, — скариди и омари. — След това добави: — Не знам какво предпочита маркизът.

— Ще разбере от неговия слуга, ако желаеш.

— Много мило от твоя страна. Благодаря ти, Ема. — Тя се усмихна на приятелката си. — Сигурна съм, че тази вечеря ще бъде предмет на разговори. Освен това маркизът трябва да забавлява фамилия Чаб и да направи впечатление на сър Хю.

Алиса си представи двамата: младият, красив и самонадеян Хю Пюърхарт и тъмния, респектирац и широкоплещест Майлз Сейнт Алдфорд. Двата мъже бяха различни, както нощта и денят.

— Вечерята може би ще бъде твърде интересна — каза Алиса, като продължи да пише.

## ПЕТА ГЛАВА

— Маркиз Корк, да ви представя сър Хю Пюърхарт, който неотдавна получи титлата барон — каза пасторът, г-н Блекмор, взел ролята на домакин тази вечер.

Майлз вече бе информиран от пастора, че той не за първи път поема тази роля. Като човек на църквата и приятел на фамилията, Ангъс Блекмор често бе гостувал на абатство Грейстоун през доброто старо време. Той винаги предлагаше помощта си, особено откакто лейди Алиса бе останала сама. Поне така му бе казал, преди да пристигнат гостите.

— За мен е удоволствие да се запозная с вас, Пюърхарт — каза Майлз любезно.

Докато разбереше кои са приятели и кои не, беше добре да бъде любезен. Това бе научил не от секретната си работа за Короната, а от светския си живот.

— Удоволствието е мое, маркиз Корк — отговори красивият млад мъж с колосана бяла яка, бяла риза и тъмно официално сако.

Не бяха разменени никакви излишни официалности за времето и областта.

— Разбирам от лейди Алиса, че вие сте стар приятел на нейния баща, милорд.

— В действителност моят дядо бе голям приятел на графа. Наистина прекарах едно лято тук, когато бях млад. — Майлз се чудеше какво говорят за неговото гостуване в Девон. — Графът и лейди Грейстоун бяха много любезни към мен. Винаги съм искал да се върна отново тук. Просто съжалявам, че едва сега успях.

Ангъс Блекмор поклати глава:

— Да, за съжаление. Трагични обстоятелства. И двамата починаха от треска. След това на път от Индия изчезна Джеймс Грей. — Той отново поклати глава и добави замислено: — Джеймс е чичото на Алиса.

— Той бе нейният чичо — намеси се Хю Пюърхарт.

— Вие смятате, че последният граф Грейстоун е починал — каза Майлз спокойно.

— Да, така смятам. Вече мина година, откакто никой не е чул нищо за Джеймс Грей. Откровено казано, шансовете да е жив са минимални — отговори Пюърхарт убедително.

Пасторът въздъхна съчувствено.

— Боя се, че сте прав, сър Хю. — След това изведнъж се оживи: — А, ето и д-р Саймт. Извинете ме, ще отида да го посрещна.

Майлз стоеше с гръб към студената камина. Бе необичайно топла юнска вечер. От своето място той спокойно можеше да наблюдава двете врати на стаята, прозорците и входа, от който влизаха слугите.

— Значи лейди Алиса е останала съвсем сама — каза той.

Красивият мъж със светли очи, меки ръце и рядка брадичка отговори:

— Няма да бъде дълго сама.

— Защо смятате така? — заинтересува се Майлз равнодушно.

Хю Пюърхарт сниши глас и каза поверително:

— Защото предложих на лейди Алиса да се омъжи за мен.

Маркизът прикри учудването си:

— А тя прие ли?

— Все още е в траур.

Значи Алиса не бе приела.

— Все още е в траур ли? Но както разбрах, родителите ѝ са починали преди около две години.

Младият барон побърза да го поправи:

— Преди осемнадесет месеца, но лейди Алиса понесе това много тежко. Бе много привързана към родителите си. — Върху лицето му се появи раздразнение, дори нещо повече от раздразнение — презрение. — Твърде привързана.

Майлз се замисли. Сър Хю все още не умееше да прикрива чувствата си.

— Семейство Грей бяха необикновени хора.

— Да, така е — каза Хю Пюърхарт и след това добави: — Една жена не бива да чете толкова. Това само я кара повече да мисли.

— А, и ако мисли, тя има и идеи.

— Точно така. Една дама от обществото трябва да насочи вниманието си върху светския живот, усвоявайки грациозни навици, за



да може да достигне — сър Хю махна артистично с ръка — това, което французите наричат стил. — Той рязко пусна ръката си. — С една дума лейди Алиса трябва да се шлифова.

— И вие смятате, че сте човекът, който ще я шлифова, така ли? — попита Майлз направо.

— Самият аз се надявам, че някой като лейди Чаб ще направи това.

Майлз не се помръдна.

— Не съм имал удоволствието да се запозная с лейди Чаб.

— Тогава нищо не знаете, маркиз Корк. Лейди Чаб е изключителна жена. Тя е красива, образована, находчива, грациозна, винаги в тон с модата, свършена домакиня. С една дума, сър, дамата притежава всичко, което един мъж би желал от една жена.

— Твърде много, за да е истина — промълви сухо Майлз.

— Тя е това, което казах и нищо по-малко. Ще се уверите сам, когато семейство Чаб дойдат. Те пристигнаха със специална карета следобед.

Майлз бе чул за това събитие. Може би за него знаеха всички наоколо.

— И вие искате лейди Чаб да поеме под свое крило вашата бъдеща съпруга, така ли? Да я ръководи, да я закриля, да играе ролята на ментор, така че тя да се научи да се държи точно като другите в обществото?

Сър Хю поклати глава като една от онези механични френски кукли, които се продават от двете страни на Ламанша.

— Налага се — декларира той. — След като се оженим, лейди Алиса и аз ще прекарваме повечето от времето си в Лондон.

Баронът бе глупак. Или по-скоро — позьор. Единственото, което изпитваше Майлз към него, бе желанието да му хвърли един бой. Сигурно красивата Алиса никога няма да се съгласи да се омъжи за глупак като Хю Пюърхарт.

Майлз се опита да си представи това конте да целува сладката привлекателна уста, да докосва това ангелско лице, да прокарва пръсти през копринените ѝ коси, да я гали, да прави любов с нея.

По дяволите! Това не му харесваше. Ни най-малко.

Лейди Алиса Грей бе това, което обществото наричаше нетрадиционна личност. И когато слушаше внимателно сър Хю, че ѝ

липсва шлифовка, изведнъж реши, че именно това харесва у нея. Предпочиташе една дама да е естествена — това бе част от нейния чар.

— Надявам се да убедя лейди Алиса, че е време да махне траура си и да погледне напред.

— Като ваша жена ли?

— Да, като моя съпруга.

Как би искал Майлз да предотврати подобен брак. Това бе последното, което помисли, преди да дойдат другите мъже.

— Тази стая е необикновена, нали, милорд? — каза Ангъс Блекмор.

— Да, наистина е необикновена.

Четиримата — Майлз, сър Хю, пасторът и доктор Аристотел Саймт — стояха в средата на една голяма зала за гости. Подът бе покрит с пищен килим в червено и жълто. Около стените се виждаха вградени мебели, включително един флорентински шкаф, и голям съд за охлаждане на виното.

Но това, което привличаше вниманието, бяха стените и таванът. Всяко свободно пространство бе покрито с нарисувани ангели, херувими, серафими и други божествени създания, фигури на мъже и жени в стил Рубенс, някои голи, други прикриващи сочните си тела с ръце или ефирни дрехи.

— Това е известната „Божествена стая“ — каза пасторът. — Мисля, че четвъртият граф на Грейстоун... — Той спря, обърна се към Аристотел Саймт за потвърждение, който кимна с глава, след това продължи: — ... е проектирал тази стая.

Доктор Саймт се намеси:

— Художникът е италианец, някой си Антони Верио. Семейството на Верио и антуражът му прекарват близо десет години, като живеят в Бъргли Хаус, докато той рисува „Небесната стая“ за лорд Ексетър, след което се преместват тук, в абатство Грейстоун. Верио е рисувал седем години стенописите за „Божествената стая“. Завършва ги малко преди да почине през 1707 г. Това, което виждате, милорд, е един артистичен триумф.

— Добро решение за един ангел — измърмори Майлз иронично.

Пасторът се обърна, за да разгледа група от млади жени на тавана с криле на ангели.

— Разбира се, като човек на църквата, не съм сигурен, че ангелите са така чувствени и сладострастни, както фигурите на Верио.

— Ангелите са това, което сме ние, за добро и лошо.

— Не ви разбирам, милорд.

— Това е писано от Джон Флетчер през седемнайсети век — каза той. — Вярвате ли в ангели-пазители, пасторе?

— Разбира се, че вярвам.

Хю Пюърхарт ги прекъсна, едва сдържайки смеха си:

— А какво ще кажете за призраците?

— Боя се, че изключвам съществуването на призраци — каза Блекмор, цъкайки неодобрително. — Това са глупости, които се говорят наоколо.

Майлз тихо попита:

— Какви глупости?

— Не сте ли чували? — попита отново сър Хю.

— Да чуя какво?

— Говорят за някакви призраци, които са видели.

— Става дума за два призрак — припомни докторът. След това той се обърна към маркиза: — Едно момче от конюшната твърди, че е видял духа на средновековен рицар в неговите бойни доспехи. Видял е коня и ездача и след това всичко изчезнало.

— Къде са забелязали другия призрак? И кой? — попита тихо Майлз.

— Мисис Мак Джиликади. Тя е възрастна жена, по-рано е била готвачка, доколкото знам. Живее със сина си в последната къща на имението.

Маркизът се въздържа да каже, че е чул, че призрачният рицар е обикалял из абатство Грейстоун.

— Така е — потвърди пасторът. — Мисис Мак Джиликади е около осемдесетгодишна и не вижда добре.

— Нито едно от тези доказателства не е убедително — отбеляза Майлз.

Докторът се съгласи:

— Хората виждат това, което искат да видят. Така разнообразяват живота си. Чувстват се по-значими. Просто вярват в нещо. Това им придава чувство за...

— Целенасоченост — добави Майлз.

— Точно така, милорд. Това им придава чувство за целенасоченост.

Хю се засмя неприятно.

— Освен това хората обичат слуховете. Чуват нещо и след това го украсяват.

— Мога ли да ви предложа нещо освежително, господа? — прекъсна ги мъжки глас зад тях.

Беше Блант с поднос с чаши.

— Не знаех, че лейди Алиса е наела нов иконом — каза докторът.

— Нито пък аз — допълни пасторът.

— Вие новият иконом ли сте? — попита сър Хю, като взе чаша шампанско.

— Не, сър, не съм. Аз съм Блант — каза той, като кимна с уважение към Майлз. — Обикновено служа на маркиза.

Мина малко време, преди Майлз да може да разговаря насаме с Блант.

— Какъв е този маскарад?

Той погледна ризата си с жабо и старомодния си фрак.

— Това са дрехите на иконома.

— Къде е икономът?

— Умрял е и е погребан. Както и един от прислугата — каза Блант с половин уста. — Сигурно, милорд, сте забелязали липсата на мъже слуги наоколо.

За момент Майлз се замисли.

— Вече виждам това.

Блант сниши глас:

— Абатство Грейстоун може да бъде женски манастир.

Маркизът свъси вежди.

— Мисля, че по-рано е било.

— Може би в началото, милорд. Но дори и тогава манастирът е бил смесен.

— Смесен?

— За монаси и монахини, милорд.

— Откъде знаеш всичко това?

— От мис Пибъл, милорд. Тя е експерт по въпросите на абатството. Изглежда, че когато икономът е починал...

— Кога е починал?

— Преди пет или шест години, милорд.

— Лека му пръст.

— Както и да е. Графът и графинята никога не са назначавали нов човек. Когато някой умираше, просто мястото му оставало свободно.

— Колко интересно! — каза Майлз и бързо погледна Блант. — Това не е обяснение, че в момента разнасяш поднос с чаши, облечен с фрака на починалия иконом, в една пасторална зала, рисувана от италианец преди около двеста години.

— Недостиг на работна ръка.

Маркизът повдигна веждите си:

— Недостиг ли?

— Един от останалите слуги внезапно се е разболял от треска. Лейди Алиса и мис Пибъл бяха объркани.

— И така, ти предложи да помогнеш.

— Мисля, че беше редно, милорд. Освен това вие нямате нужда от мен тази вечер.

Това бе вярно.

— Щом като си тук, оглеждай се и се ослушвай — промълви Майлз тихо.

— Ще се постарая.

— По-късно ще разговаряме.

— Да, милорд.

— И да не забравяме, Блант, ние сме тук, за да проучим странните неща, които стават в абатството.

— Ще бъда нащрек, милорд.

Блант не бе единственият, който не трябваше да забравя, призна Майлз, като отпи от шампанското. Той самият също не биваше да забравя защо е тук.

— Не трябва да забравяме и за момент защо сме тук — поучаваше съпруга си Каролин Чаб, като оправяше тоалета си.

— Да, скъпа.

Тя се обърна към слугинята си и каза, като махна с ръка:

— Можеш да отидеш при мис Чаб, Франческа. Нямам вече нужда от теб.

— Да, лейди Чаб. — Франческа направи реверанс и излезе.

— Както ти казах, Алфред, ти ще правиш своите исторически проучвания в библиотеката, а аз — моите на абатство Грейстоун и неговите обитатели. Ако науча нещо полезно... — тя нагласи диамантената си огърлица, която ѝ бе подарък от нейния обожавашъ съпруг за деветнайсетгодишнината от брака им, — ще те уведомя.

Сър Алфред Чаб свъси вежди, както обикновено, когато бе неспокоен, и дръпна посивелите си бакенбарди.

— Нали правя това, което трябва, скъпа?

— Да, наистина! Ти просто си морално задължен да го направиш — заяви Каролин, като отстъпи от огледалото с чувство на задоволство. Тя бе прекрасна жена и не заради скъпата рокля от Париж, която носеше, или диамантената огърлица, която би подходдала на кралицата или на една графиня. Макар и на трийсет и седем години, лейди Чаб бе достойна за възхищение.

— Разбира се, правя това не за себе си — каза Алфред, борейки се все още със съвестта си.

Каролин не страдаше от подобни угризения. Тя нямаше съвест. Просто не ѝ бе нужна. Погледна съпруга си в огледалото.

— Помни, че винаги правиш нещо за нашия син, твой син.

— Правя това за Едуард.

— Това е негово право по рождение и твое право.

— По рождение е негово право — повтори Алфред Чаб като молитва. След това видимо се отпусна, в очите му се появи познато изражение. Той постави ръцете си върху голите ѝ рамене. — Изглеждаш прекрасно тази вечер, скъпа.

Каролин се усмихна, като чу тези думи. Но усмивката не се отрази в очите ѝ. Съпругът ѝ не забеляза това.

— Благодаря ти, Алфред.

Като се наведе напред, мъжът докосна врата ѝ. Усети студенината на диамантите с устните си. Обгърна с ръка талията ѝ и я притегли към себе си. Каролин усети под дрехите набъбналия му и втвърдяващ се член. С другата си ръка той бръкна в деколтето ѝ и напипа това, което търсеше. Хвана зърното ѝ с пръсти и я оципа.

Каролин се опита да скрие истинските си чувства. Сложи глава на рамото на съпруга си и отвори леко уста. Той видя върха на езика ѝ. Тя стисна горната си устна със зъби, като че ли да потисне страстта си.

През годините съвместен живот това ѝ бе станало навик. Успяла бе да убеди Алфред Чаб, че е добър любовник. Това го правеше лесно управляем, отстъпчив, изпълняващ нейните заповеди. Но той не знаеше, че тя бе само една консумираща артистка. И коя ли жена не бе такава, когато ставаше дума за мъжа и неговите плътски апетити?

Алфред отново я ощипа по гърдата. Каролин изпъшка и прошепна:

— О, скъпи...

Съпругът ѝ се изсмя по мъжки, със съжаление и задоволство.

— Жалко, че ни предстои дълга вечеря — каза той, като измъкна ръката си. — Може би ще дойда при теб по-късно...

Оправяйки деколтето си, тя каза:

— Може би.

— Сигурно ще бъдеш твърде уморена след пътуването.

Каролин знаеше, че той я желае и има нужда от нея.

— Никога не съм уморена за теб.

Той не подозираше, че само бе докосвал нейните сексуални усещания.

Алфред поглади брадичката си:

— Мисля, че е време да имаш и чифт диамантени обици към своята огърлица.

Тя се усмихна с блясъка на скъпоценните камъни на огърлицата.

— Твърде великодушен си към мен за сметка на себе си. Ще ме разглезиш.

— Приятно ми е да те глезя. — Алфред ѝ предложи ръката си. — А сега трябва да тръгваме за вечерята, скъпа, защото в противен случай ще се чудят какво става с нас.

— Вечерята бе великолепна, лейди Алиса — каза Алфред Чаб, когато всички отидоха в гостната. Тя бе украсена в италиански стил от времето на осмата графиня на Грейстоун, която лично я бе обзавела.

— Благодаря ви, сър Алфред. Радвам се да го чуя — отговори доволна Алиса.

Дотук всичко бе добре и това се дължеше до голяма степен на Майлз Сейнт Алдфорд. Той ги бе забавлявал през цялото време с

интересните си истории за обществото и пътешествията си. Очевидно маркизът бе ходил навсякъде и бе вършил всичко.

— Чудесна картина — отбеляза Алфред Чаб, привличайки вниманието ѝ към големия пейзаж на стената пред тях. — Прилича твърде много на абатството.

— Нарича се „Абатство Грейстоун: изглед от дома, градините и парка с елени“. Каналето я е рисувал през 1748 г. за шестия граф на Грейстоун — каза тя.

— Шестият граф е вашият...

Алиса трябваше да спре и да помисли. Никога не бе добра по математика.

— Моят прапрапрапрадядо.

Сър Алфред изглеждаше очарован.

— Колко графове са живели тук! Цялата история е отразена върху стените на този голям и великолепен дом. — Той въздъхна. — Съжалявам, че не съм идвал, когато баща ви бе жив. Лейди Чаб и аз бяхме дълбоко покрусени от преждевременната смърт на баща ви и майка ви. Нашите съболезнования, със закъснение.

— Благодаря ви, сър Алфред.

— Често си представях как седя в библиотеката, обсъждайки историята на района с граф Грейстоун.

— Сигурна съм, че баща ми би разговарял с вас с удоволствие.

— Приятно ми е да го чуя. Съжалявам само, че синът ми Едуард не е тук с нас. Той пътешества из Италия с най-малкия син на дука на Б.

— Мисля, че лейди Чаб спомена за това по време на вечерята.

— Да. — Сър Алфред посочи голямата гравирана плоча, която висеше над камината. — Това, както виждам, е фамилният герб.

— Да, така е.

— Ще ми обясните ли какво означава?

— Разбира се. — Ако някой искаше да знае смисъла на семейния им герб, тя с охота щеше да му обясни. — Гербът е разделен на четири квадрата. Първият изобразява лъв, подобен на този на Ричард Лъвското сърце.

— Oer de Lion — измърмори сър Алфред.

— Предполага се, че един от първите ни прадеди е бил благородник, който последвал Ричард Лъвското сърце по време на



Третия кръстоносен поход, за да изпълни волята на краля за превземането на Йерусалим.

— Забележително.

— Във втория квадрат има бяло цвете, сега изсъхнало. В третия е гравирен кръст, а в четвъртия е девизът на нашето семейство: „Vinit omnia Veritas“.

— Истината побеждава всичко — чу се звучен женски глас зад тях.

И двамата се обърнаха. Бе лейди Чаб. Облечена в модерната си копринена рокля с виолетов цвят, който подчертаваше синьо-виолетовите ѝ очи и контрастираше с лъскавата ѝ тъмнокафява коса, тя бе очарователна.

Лейди Чаб се усмихна красиво, без тази усмивка да озарява очите ѝ.

— Вярвате ли, че истината побеждава всичко, лейди Алиса?

— Да, вярвам. — Тя усети, че този въпрос е с известен подтекст. В момента не можеше да осъзнае какво има предвид нейната гостенка.

Каролин Чаб мушна елегантната си ръка в тази на сър Алфред и го притегли към себе си.

— Трябва да ви отнема съпруга си за малко. Мисля, че доктор Саймт има към него въпрос от историческо естество.

— Разбира се — каза учтиво Алиса.

Като остана сама, тя се обърна и погледна картината над камината. Нейното любимо платно на Каналето не бе тук, а в кабинета ѝ. Един изглед от Венеция: площадите, каналите, гондоли и гондолиери. Хората от Венеция.

— Давам лира за вашите мисли — каза познат мъжки глас.

Майлз Сейнт Алдфорд стоеше пред нея с чаша бренди в ръка.

— Лира ли, милорд? Мисля, че бе пени.

— Инфлация.

Тя го погледна изразително.

— Откровено казано, смятам, че мислите ми не струват и пени.

— Аз имам думата за това.

Алиса посочи картината над тях.

— Мислех за Каналето.

— А, така ли?

Тя продължи:

— Което ме доведе до Гьоте.

Той свъси вежди.

— Как така от италиански художник отидохте до немския поет?

Алиса се опита да му обясни.

— Моята любима картина от Каналето — „Венеция: площад, гондола и изглед от мост“, виси в кабинета ми срещу бюрото. И така, мислех за Венеция, което ме накара да си спомня за две книги от един автор: Венециански епиграми и Пътуване в Италия от...

— Джонатан Волфганг фон Гьоте — изпревари я той.

Тя плесна с ръце:

— Точно така. Ето как от Каналето стигнах до Гьоте.

— Мисля, че започвам да разбирам — каза маркизът.

— Започвате да разбирате какво, милорд?

Зъбите му блеснаха:

— Как мислите, милейди?

Алиса бързо смени темата:

— Благодаря ви за това, че ни забавлявахте по време на вечерята с вашите интересни истории.

— На ваше разположение съм. Беше най-малкото, което можех да направя за това, че вашият готвач бе приготвил три от любимите ми ястия.

— И това е най-малкото, което направихме. — Тя въздъхна. — Често ми е трудно да се оправя при случаи като този.

— Вие сте твърде ерудирана.

— Ако става дума за книги или история, или за моята градина, мога да говоря с часове. Но никога няма да бъде така забавна и интересна като лейди Чаб.

Тя имаше предвид разговорите на масата стил Лудвиг XIV тази вечер. Каролин Чаб и нейната дъщеря — Чармел, бяха в центъра на вниманието. Мъжете около тях слушаха с интерес какво ще кажат двете дами, които толкова много си приличаха: тъмнокоси, с класически черти и впечатляващи фигури, майката с виолетови очи, дъщерята — с изумруденозелени.

— Лейди Чаб е не само умна, но и красива. Всички бяха покорени от нея.

Внезапно от Майлз лъхна студенина. Завъртя чашата си и изпи брeндитo.

— Такава ли искате да бъдете? Да ви ласкаят мъжете? — Погледна в очите ѝ. — Какво искате?

Алиса не бе сигурна, че разбира въпроса му.

— От мъжете ли?

— Или от един определен мъж.

Тя се поколеба, не искаше да отговаря лекомислено.

— Бих искала един мъж да уважава начина, по който мисля — каза предпазливо.

Майлз Сейнт Алдфорд като че ли се задави от брентито.

— Добре ли сте, милорд?

— Да — отвърна той, като се изкашля. — Продължете.

— Бих желала един мъж да харесва музика, литература, природата.

— Градинарската работа?

— Да, разбира се, и това.

— Има още... — подсказа ѝ той, като че ли четеше мислите ѝ.

Да му каже ли? Е, добре, защо не. Не е тайна.

— Винаги съм желала да пътувам, милорд — изрече смело Алиса.

— Да пътувате ли?

— Искам да видя света. Разбирам, че ви звучи глупаво, може би ученически, тъй като вие сте били навсякъде, видели сте всичко, правили сте всичко. Аз никъде не съм била, не съм видяла и не съм правила нищо — каза плахо младата жена.

Това беше самата истина. Тя не бе ходила на север по-далеч от Единбург, на изток — по-далеч от Лондон, не по-далеч от остров Уайт.

Майлз сложи чашата си върху масата, отстрани на камината.

— Защо не сте пътували с вашите родители?

— Те смятаха, че трябва да съм като тях.

— И каква по-точно?

— Въпреки че баща ми бе направил традиционното голямо пътешествие като млад, майка ми, която бе няколко години по-млада, не бе пътувала. И така, след като се оженили, те тръгнали заедно и през нейните очи той видял всичко отново. — В един миг Алиса като ли чу отново гласовете на своите родители, изпълнени с толкова любов един към друг. Тя сложи ръка на сърцето си. — Това искаха да се случи

и с мен — да открия света с този, с когото трябва, и той отново да го види като за първи път.

— Вашите родители са били романтици — каза Майлз.

— Да, наистина.

Весел женски кикот, примесен от мъжки смях, прекъсна разговора им. Видяха, че сър Хю се бе навел над чаровната мис Чаб, говорейки й нещо, което тя приемаше за твърде забавно.

— Сър Хю не изпуска от погледа си мис Чаб — отбеляза Майлз Сейнт Алдфорд. — Смятате ли, че е разумно да седят един до друг?

Алиса разтвори ветрилото и започна да си вее с него. След това отвърна:

— Планирах го от самото начало.

— Искате да кажете, че сте ги сложили един до друг съвсем умишлено, така ли?

— Разбира се.

— Не го ли ревнувате от нея?

— Защо, за бога, трябва да го ревнувам?

— Но доколкото разбрах, вие и сър Хю сте...

— Не сме.

— Така ли?

Алиса поклати глава. Бе объркана и ядосана. Усети странна топлина, която се плъзна по врата ѝ. Гъста руменина покри бузите ѝ.

— Нямам никакво намерение да се омъжвам за сър Хю Пюърхарт.

— Разбира се, не и сега, когато сте в траур — каза Майлз.

— Нито сега, нито когато и да било. Имам свои собствени планове, лорд Корк, и те не включват женитба със сър Хю или някой друг. — Затвори ветрилото си. — Достатъчно по този неприятен въпрос. Доколкото разбрах, вие сте тук, за да проучите слухове за призрака, които се носят в абатството. Стигнахте ли до някакви изводи?

— Да, стигнах — каза той. — Струва ми се, че трябва да се срещнем насаме и да обсъдим въпроса.

Алиса кимна. Бе твърде разумно предложение.

— Какво ще кажете за утре, единайсет часа сутринта, в моя кабинет?

— Приемам предложението ви, милейди.

— Кога ще тръгваме, милорд? — попита го Блант по-късно вечерта, оправяйки фрака, който Майлз бе съблякъл.

Маркизът стоеше на прозореца на спалнята и замислено гледаше навън. Нощта бе прекрасна. Небето бе обсипано с хиляди ярки звезди. Луната, блестяща сребърна сфера, скоро щеше да се покаже.

— Няма да тръгваме — каза той на Блант.

— Няма да си тръгваме ли? Нали току-що говорихме, че слуховете за призрака са само празни приказки?

Майлз удари леко с пръсти по перваза. Прозорците на Рицарската стая бяха отворени широко. Уханието на розите изпълваше всичко наоколо.

— Нещо не е както трябва — каза той.

— Какво имате предвид, милорд?

— Не знам — призна маркизът. — Трябва да останем и да разберем.

Блант не искаше да спори. И двамата знаеха, че са живи благодарение на неговия безпогрешен инстинкт при рисковани ситуации. Майлз усещаше опасността, полъха ѝ.

— Мисля, че не всичко е ясно — промърмори той като че ли на себе си, втренчил поглед в далечината, зад стените на градината. — Губя ориентир сред опасностите и несгодите на този свят.

## ШЕСТА ГЛАВА

Тя беше в смъртна опасност.

Навън бе тъмно като в рог. По небето не се виждаше и една звезда. Среброто на новолунието се криеше от гъстите облаци. Тревата под нея бе мокра и студена. Бе необичайно студено за сезона и затова бе покрила раменете си с наметало.

Някой вървеше след нея.

Тя погледна през рамо и видя някаква фигура с качулка на главата. Огромна фигура, тъмна, застрашителна, без лице, ужасяваща. Не можеше да определи дали е мъж или жена. Само усети, че е някакъв враг, неприятел. Трябваше да избяга. Озова се пред входа на един лабиринт. Поколеба се. Чу стъпки зад себе си и бързо влезе. Застрашителните стъпки я последваха. Нямаше съмнение, че животът ѝ е в опасност.

Започна да се движи все по-бързо и по-бързо. Сърцето ѝ щеше да се пръсне. Задушаваше се. Краката ѝ бяха станали сякаш от лед. Протегна ръце пред себе си. Бе намерила посоката. Вървеше сред трънливи клони, които се връзваха в кожата ѝ до кръв.

Изведнъж видя, че пред нея няма път.

Трябваше да се върне и да се опита отново да го намери. Щом стигнеше средата на лабиринта, щеше да е спасена.

Наметалото ѝ се закачи на един храст и се повлече по земята. Остави го и продължи да върви. Някакъв ужасен вятър — или може би нечий дъх — я накара да настръхне. По гърба ѝ полазиха тръпки, сякаш костеливи пръсти я докоснаха. След това някой я хвана за рамо. Отвори уста, за да извика, но не чу звук.

Когато се опитваше да избяга от костеливата ръка и да стигне на сигурно място, изведнъж в съзнанието ѝ проблеснаха думите: „Нишката на Ариадна“.

Алиса скочи в леглото си.

Единственото нещо, което чуваше в момента, бяха тежките удари на сърцето ѝ. Не можеше да си поеме дъх. Отвори уста, за да поеме

въздух, като се опита да напълни дробовите си. Обля я пот. Нощницата ѝ бе мокра, също калъфката на възглавницата и чаршафите ѝ.

Трепереща, тя отстрани мокрите кичури от лицето си. Бе сънувала. Било е само сън. Ужасен сън. Кошмар.

Протегна се за гарафата на нощното шкафче, наля си чаша вода, част от нея се разля върху дантелената покривка, и започна да пие жадно. След това успя да си поеме дълбоко дъх и леко издиша. Сърцето ѝ се успокои, както и дишането ѝ.

За съжаление напълно се бе разсънила. Нямаше да може да заспи повече.

Алиса отметна завивките, измъкна се от леглото си — стил шестнайсети век, и отиде до прозореца. Някога леглото ѝ бе стояло в кралската спалня на кралицата на Дания Ана, съпруга на Яков I. През гънките на пердетата проникваше лунната светлина. Като си припомни част от кошмара, тя вдигна ръце към бледата светлина и внимателно разгледа кожата си. Не видя нищо върху нея, нито следа от кръв.

Спалнята ѝ бе топла и уютна. Наоколо бе спокойно, но стените я притискаха. Имаше нужда от чист въздух.

Алиса намери ленения си халат, сложи чехлите си и отвори вратата на стаята. Огледа се. В коридора нямаше никой. Тръгна като привидение по задното стълбище, покрай стаите на прислугата. Нямаше нужда нито от свещ, нито от лампа, за да се ориентира. Бе израснала в абатството, а и лунната светлина ѝ бе достатъчна.

След десет минути се озове на каменната пътека и тръгна към градината с розите — любимата ѝ градина. Там щеше да диша спокойно. Щеше да бъде свободна.

Майлз не бе сигурен какво го бе стреснало. Преди минута спеше дълбоко. Събуди се изведнъж. След това разбра — бе сънувал. Някакъв кошмар!

Спомняше си малко подробности. Някой, нещо го преследваше. Чудовище, дявол, враг, а той тичаше в кръг, затворен в някаква тъмна пещера, в тунел.

Не, не пещера, не и тунел, а лабиринт. Трябваше да използва цялото си умение, за да се оправи в този объркан лабиринт.

— „Нишката на Ариадна“ — промълви Майлз, като се подпря на лакти.

Бе се изпотил и омотал в чаршафите. Бързо махна завивките и се изправи. Видя се в голямото гравирано огледало срещу леглото. Видя един гол мъж, окосмената си гръд. Кожата му бе покрита с пот.

Насилието или страхът от насилие вляха сила във вените му. Той се окопоти, овладявайки се, възбуждайки сексуалния си апетит, като че ли пред него стоеше сочна и жадна жена. Бе овладял всичко това като войник, шпионин и мъж. „Имам опит в ситуации на живот и смърт“, помисли си Майлз, като взе кърпата от мивката, за да подсуши тялото си. Имаше опит и с жените. Бързо изтърка лицето и врата си, ръцете и гърдите, дори и краката си с хавлиената кърпа, като внимателно избягваше по навик старата рана, която през последните дни го безпокоеше — дългия белег, прорязващ лявото му бедро.

Белегът бе шест инча дълъг и широк, колкото острието на нож. Бе му спомен от смъртна схватка преди пет години в един арабски квартал в Занзибар, наречен Каменният град. Разбира се, не трябваше да ходи там сам в нощта. Къде беше неговият „безпогрешен“ инстинкт за опасност при такива случаи? Но както обичаше да му припомня Блант, нападателят бе по-нещастен в случая. Беше хвърлен в реката по очи, промушен от собствения си нож.

Спомни си всичко с подробности и потрепери. През тази фатална нощ замалко да загуби някои от стратегическите си принадлежности. Усмихна се лукаво. Твърде много щеше да му струва предаността към кралицата и страната.

Прокарвайки пръсти през мокрите си кичури коса, Майлз въздъхна. Погледна тялото си. Не бе използвал тази част от мъжката анатомия напоследък. Връзката му бе приключила миналата есен, няколко месеца преди да тръгне за Америка. Мислеше с ентузиазъм за нова връзка.

Той винаги можеше да се ожени. Неговото задължение като четвърти маркиз на Корк бе да осигури появата на петия маркиз на Корк.

Проблемът бяха жените, които познаваше. Те си приличаха твърде много. Действаха по един и същи начин. Мислеха по един и същи начин. Пазаруваха в Париж. Прекарваха почивката си в Италия. Живееха в обществото на Лондон, след това отиваха в Естер, Дерби и



Аскот през юни, плуваха в Кауз, ловуваха в Шотландия, а миналото лято отидоха в провинцията, докато всичко започна отново. Но където и да бяха, говореха само за мода, скъпоценни камъни и разменяха последните сочни клюки. С една дума жените от обществото бяха предсказуеми и до болка отегчителни. А решаването на този проблем бе належащо. Трябваше само да намери жена, която да е различна, жена, чието поведение да е неясно, жена, която да е привлекателна и да не го отегчава.

— Исусе, Дева Мария и Йосиф — изрече нетърпеливо Майлз, като се разхождаше в стаята. — Къде, за бога, ще намериш нещо от този род, маркиз Корк?

Застана до прозореца гол и погледна навън в лунната светлина. Почеса с ръка гърдите си и видя няколко сърни, които пасяха в края на парка.

Изведнъж улови нещо с периферното си зрение. Замръзна. На пътеката под прозореца му имаше някой, фигура в бяло. Жена. Не, това бе момиче. Косата ѝ блестеше като сребро и покриваше раменете ѝ. Тя се насочи към входа на розовата градина.

Това бе лейди Алиса.

Майлз я видя да отваря тежката врата и да влиза в Беседката на милейди.

Какво, за бога, правеше там? Беше след полунощ. Той извади часовника си от нощното шкафче и го вдигна високо на лунната светлина. Бе три часът.

„Денят е за честните хора, а нощта за крадците“ — припомни си той древния гръцки драматург Еврипид.

Нощта бе също за любовниците, но нито за момент Майлз не вярваше, че лейди Алиса има среща с мъж. Сър Хю не можеше да бъде толкова смел и дързък. Баронът се придържаше към доброто поведение.

— Е, добре, щом не отива на среща с този глупак Пюърхарт, то, по дяволите, къде е тръгнала? — промърмори той, като затвори капака на джобния си часовник.

Преди да има време да помисли, Майлз Сейнт Алдфорд нахлузи панталоните си и потърси ботушите си и ризата.

Тази дама нямаше никаква работа навън посред нощ и той трябваше да ѝ каже това в градината с розите.

## СЕДМА ГЛАВА

Тя беше свободна.

Краката ѝ се бяха намокрили до глезените. Краищата на прозрачната ѝ памучна нощница и лененият халат бяха мокри от росата. Но това не я тревожеше. Вървеше по тревата към любимата скамейка в Беседката на милейди. С всяка стъпка ужасът, който бе изпитала от страшния кошмар, изчезваше. Това бе нейното любимо място, където обичаше да бъде сама. Никой не я виждаше, имаше изглед към абатството, вратата на градината, стената и дори небесата над нея.

Не за първи път бягаше в розовата градина. Още като малко момиче, през онези неспокойни години, когато ставаше девойка, често се събуждаше по среднощ и не можеше да заспи. Градината бе станала нейно убежище.

В интерес на истината, Алиса все още бе неспокойна. Не можеше да опише как се чувства. Това бе една треска, която идваше с цъфтежа на розите през топлата юнска нощ, когато розовата градина достигаше своето съвършенство.

Юнска нощ като тази.

Алиса вирна глава и погледна небето. Звездите светеха ярко. Луната бе голяма, пълна и ясна. Всичко наоколо сияеше в сребърния светлик. Розите бяха сменили цвета си на лунната светлина, бяха приели цветовете на дъгата, виненочервени, червеникави като халцедон, синкавочервени, розови и бели.

Тя изрецитира гласно:

— Луната като цвете във високия небосвод се усмихва с тих копнеж на нощта.

Господин Уилям Блейк бе прав. Нощта наистина ѝ се усмихваше, същата луна се усмихваше на хиляди, милиони жени, които седяха в градините си в Майорка, Маракеш, Дарджилинг, Денизли, Сеговия и Сао Тиаго. Какво ли мислеха те там? Какво ли чувстваха? Сигурно техните надежди и мечти не се различаваха от нейните.

Какви бяха нейните надежди? Нейните мечти?

Тя искаше...

Тя имаше нужда...

Тя желаше...

Как да назове желаното?

Сърцето и разумът ѝ говореха, че това бе интимността между мъжа и жената. Тя все още не я познаваше. Като повечето жени на нейната възраст и в нейното общество, тя бе невежа по тези въпроси. Те бяха забулени в тайна, която не биваше да узнава до брачната нощ.

Не ставаше ли дума за акта между съпруга и съпругата, толкова противен, толкова отблъскващ, че никой не искаше да говори за това?

Не.

Не вярваше. Тя си спомняше начина, по който баща ѝ и майка ѝ се гледаха, когато мислеха, че никой не ги наблюдава. Беше ясно, че нямат търпение да останат сами!

Може би всичко това бе прекрасно? Може би радостта от него бе неопишуема? Може би наистина бе пълно блаженство?

Какво ли щеше да стане, ако не се омъжи? Ако няма брачна нощ? Беше ли обречена да умре, без да е изживяла страстта, желанието, туптежа на сърцето, когато вижда любимия си, както пишеха поетите?

Алиса изведнъж се сепна в своите блянове.

Някой бе влязъл в Беседката на милейди.

Тя се обърна. Веднага разбра, че е Майлз Сейнт Алдфорд. Позна го по стъпките по каменната пътека, имаше нещо сигурно, целенасочено в начина, по който пристъпваше, в начина, по който държеше изправена главата си над широките рамене, във впечатляваща му фигура. Той бе по-висок от всеки друг мъж, когото тя познаваше.

Той бе дошъл при нея през нощта. Сърцето ѝ заби лудо. Не можеше да си поеме дъх. Разтрепери се, макар че нощта бе топла. Усети трепет по тялото си, сетивата ѝ се изостриха. Никога не бе усещала подобно нещо в присъствието на мъж. По какво Майлз Сейнт Алдфорд се различава от другите?

Някак си инстинктивно Алиса се досети. Това бе мъж, който винаги щеше да отговори на въпросите, които тя можеше да му зададе.

— Десет лири за вашите мисли, милейди — каза маркизът, като приближи каменната скамейка.

— Почти малко състояние — отвърна тя.

— Да, така е — каза той с лека усмивка.

— За втори път тази вечер ми правите великодушно предложение, милорд. Цената, разбира се, скача. Защо трябва да давате една или десет лири, за да разберете какво мисля?

Той пристъпи към нея.

— Обожавам ума ви.

Сериозно ли говореше? Или просто се шегуваше?

— Не виждам защо.

— По-важно е, че аз се интересувам.

Алиса реши да се държи така, като че ли разговорът ѝ с Майлз Сейнт Алдфорд е нещо съвсем естествено, независимо, че бе по нощница.

— Ще ми обясните ли защо, милорд?

Той пое дълбоко дъх и каза:

— Вие сте различна от жените в обществото.

Тя потисна въздишката си и нагласи халата си така, че да покрие палците на краката си.

— Страхувам се от това.

— Няма защо да се страхувате — каза младият мъж. — Може само да се радвате.

Алиса навлажни устни с върха на езика си:

— Не разбирам.

— Знам, че не разбирате — отвърна той с мъжествения си глас.

Джентълменът беше отегчен, мъжете толкова често се отегчаваха.

— Моля ви, продължете, сър.

— Жените в обществото...

Трябваше да го прекъсне.

— Става дума за дамите от Марлбъро Хаус ли, милорд?

— Да — каза той и повдигна тъмните си вежди. — Между другото какво сте чували за жените, които се движат с Уелския принц?

— Много малко наистина — сподели тя. — Говорят, че са прекрасно облечени със скъпи дрехи, които купуват от господин Чарлз Уърт от Париж, че са умни, находчиви и образовани и...

— Неморални — довърши той.

Алиса го погледна нетърпеливо:

— Неморални ли казвате?

— Някои от тях.

— Колко интересно!

Очевидно маркиз Корк не очакваше да чуе това от нея.

— Така ли мислите?

Младата жена кимна:

— Не съм срещала човек, който да се държи нетрадиционно, когато става дума за нравственост. Разбира се, винаги може да се дискутира по въпроса кое е морално и кое неморално и кое е по-доброто.

— Може, но няма да го направим.

Тя прехапа горната си устна.

— Между другото трябва да се коригирам. Веднъж се срещнах с човек със съмнително поведение.

Погледът му като че ли я прониза:

— Кой бе този човек?

— Един надут малък бурбонски принц, който веднъж посети баща ми — каза Алиса и се изчерви при този спомен. — Филип. Като се връщам назад, си мисля, че причината бе това, че бях млада и наивна и не разбирах неговите намерения.

— Какви бяха неговите намерения? — попита маркизът със студен и сух глас.

— Мисля, че искаше да ме целуне — каза тя и продължи: — Поне накрая.

— А какви бяха неговите намерения в началото?

— Същите. Да ме целуне — призна Алиса с дрезгав глас, като че ли някаква буца заседна в гърлото ѝ.

— Така ли смятате?

— Е, добре, той наистина искаше да ме целуне.

— Позволихте ли му тези волности?

Тя го погледна изумена:

— Разбира се, че не му позволих. Веднага разбрах какво иска.

Нещо блесна в тъмните очи на мъжа.

— Какво друго искаше?

Алиса търсеше деликатен начин, за да говори:

— Трябва да знаете, милорд, че принцът бе французин.

— Искал е да ви прелъсти, така ли?

Тя се вцепени. Как маркиз Корк можа да отгатне? Разбира се, той бе светски мъж, а светските мъже знаеха тези неща. Поне ѝ бе спестил труда да му обяснява.

Но той не беше доволен от нейните обяснения.

— Къде бяха вашите родители, докато ставаше всичко това?

— В библиотеката.

Алиса го чу да мърмори нещо. Майлз вдигна крака си, сложи го на каменната скамейка, наведе се над нея и продължи да я разпитва:

— Къде се случи този опит за прелъстяване?

Лицето ѝ пламна.

— Под мраморния Аполон. Така наричаме една от статуите в градината.

— Мисля, че това е скулптура на гръцки бог, който е гол — каза маркизът.

— Да, милорд.

— И Аполон е в своята първа младост: висок, с широки рамене, тясна талия, дълги бедра и крака, мускулест.

Той описваше статуята съвършено точно.

— Виждали ли сте тази скулптура?

— Не.

— Тогава откъде знаете как изглежда?

— Нека да приемем, че имам богато въображение — каза Майлз, като почеса врата си, раздвижи главата си и нетърпеливо цъкна с език.  
— Милейди, ние се отплеснахме. Спомням си, че давах десет лири за вашите мисли и след това започнахме да обсъждаме статуите в градината. Кажете ми какво си помислихте, като ме видяхте, че приближавам?

Алиса подбираше думите си.

— Например, че знаете много неща, а аз не знам нищо.

Той свъси вежди!

— Не ми се вярва. Блант ми каза, че мис Пибъл ви хвали при всеки възможен случай. Май сте били нейната най-добра ученичка и ви смята за твърде начетена.

— Разбирам нещата. Искам да разбера хората.

— Вероятно във вашите занимания вие сте изучавали и човешкото поведение и мотивация.

— Разбирам хората, мъжете и жените като интелекти. Но не това имам предвид.

— Какво имате предвид?

Той се правеше на глупав. Това я дразнеше.

— Става дума за отношенията между мъжете и жените — каза Алиса откровено.

— А, така значи...

Последната фраза бе твърде многозначна.

Върху устните му се появи лукава усмивка.

— Да не би случайно да говорите за любовните отношения между мъжа и жената?

— Точно това имам предвид — изрече Алиса и протегна глава към него. — Вратът ми се схвана, милорд. Бихте ли седнали, докато говорим?

— Да, разбира се. Благодаря ви — каза той и кимна учтиво, като се настани до нея.

Маркизът като че ли се бе облякъл набързо. Бе твърде неглиже. Нямаше яка, ризата му бе леко разкопчана. Краищата ѝ се подаваха. Опиташе се да не го гледа, струваше ѝ се, че няма долни дрехи. Мисълта, че неговата гола плът е толкова близо до нея я извади от равновесие.

— За какво говорехме? — заекна тя, сякаш изобщо не мислеше.

Маркизът разбра нейното неудобство.

— Споделитехте, че се интересувате от любовните отношения между мъжа и жената.

Да, точно така!

— Вие знаете всичко, милорд, а аз не знам нищо. Не е честно.

Той бе протегнал напред дългите си мускулести крака.

— Така трябва да бъде.

— Защо?

— Защото сте жена.

— Това не е причина — възпротиви се тя.

— Може би не във вашите очи, милейди, но поне за обществото е така.

— Тогава това общество мисли погрешно. Изтъкнете ми поне една причина.

Маркиз Корк скръсти ръцете си, отметна глава и погледна звездите:

— Защото сте неомъжена.

— Вие също не сте женен.

Той се обърна към нея:

— Но аз съм мъж.

— Отново стигаме до пола.

— Очевидно е така — каза сухо той.

— Винаги ли се стига до това? — Алиса не получи отговор от събеседника си, нито пък го очакваше. — Струва ми се нелогично един мъж да е осведомен по тези въпроси, а жената да бъде невежа.

— Добродетелността на една жена трябва да бъде защитена.

Алиса протегна гневно ръце:

— Как невежеството ще защити нейната добродетелност? Как ще знае какво да прави или да не прави, ако не познава живота?

Той поглади брадичката си.

— По повод на нашия разговор мога ли да ви задам един личен въпрос?

— Можете, разбира се.

— Позволихте ли на сър Хю да ви целуне?

— Да.

Той учудено я погледна и тя добави:

— Познавам сър Хю Пюърхарт от много години. Той е мил към мен, след смъртта на родителите ми. Случвало се е да ме целуне целомъдрено по бузата или челото.

— А, значи така.

Отговорът ѝ като че ли го задоволи.

— Нещо друго позволихте ли?

— Е, добре, както ви казах, принцът се опита. Когато разбрах какво иска, обърнах главата си. Той ме целуна някъде по брадичката.

— А опитът за прелъстяване?

Тя отново облиза устни:

— Той се нахвърли над мен.

— Продължете.

— Аз бързо се дръпнах настрана и принцът падна върху статуята с лице върху една определена част от Аполон — каза тя, като се засмя нервно. — Трябваше да видите изражението му, когато разбра къде се намира, милорд.

— Бих искал да бях там — каза Майлз Сейнт Алдфорд.



Тя бе интелигентна. Бе наивна. И подлудяваше. Беше покоряваща. Предизвикваше го. Майлз не знаеше дали да я удуши, или да я целуне. Той бе тръгнал след лейди Алиса Грей в розовата градина с най-добри намерения. Искаше да ѝ каже колко е неблагоприятно да скита сама в полунощ. Вместо това седна до нея на усамотената скамейка, като говореше за всичко, за което можеше да се говори — от опита за прелъстяване до голата статуя на Аполон.

Беше нещо твърде необичайно.

Но това означаваше, че лейди Алиса Грей бе една изключителна млада дама. Наистина Майлз не бе срещал друга като нея преди това.

— Както и да е, милорд, да се върнем на въпроса, предмет на нашия разговор. Добре е да се говори за някои неща, да се чете за тях, но опитът е нещо друго. Не сте ли съгласен с мен?

Майлз чу предупредителни звънчета в главата си. Трябваше да бъде твърде предпазлив.

— Ако се съглася с вас, трябва да говорим за това, което е приемливо поведение за неомъжените жени. Липсата на опит при една жена, както и двамата знаем, е нещо ценно и важно.

— Може би е така — измънка тя под носа си.

Той продължи:

— Ако не се съглася с вас, вие ще си твърдите, че не само мъжете трябва да бъдат опитни. В действителност това качество се поощрява у тях още със самото им раждане.

— Точно така — отговори тя. — Започвате да ме разбирате.

Да, той наистина започваше да я разбира. Очевидно Алиса не бе свършила.

— А какво ще кажете за една дама с добро възпитание, която няма намерение да се омъжи и въпреки това иска да знае поне малко за това, което става между мъжа и жената?

Можеше да отклони разговора, но реши да продължи.

— За себе си ли говорите?

Тя се изчерви.

— Да, за себе си.

— Решили сте да не се омъжвате?

Алиса кимна с глава и каза натъртено:

— Никога няма да се омъжа.

Губеше си времето тук.

— Мога ли да попитам за причината?

— Причините. Те са твърде много, за да се изброят. — Тя докосна дантелите на халата си. — Ще ви обясня накратко, милорд.

— Моля ви да го направите.

— Сър Хю е джентълменът, за когото смятат, че трябва да се омъжа. Но той е последният мъж, с когото бих се свързала. И така, аз ще остана сама. Това обаче не означава, че нямам желания или потребности.

— Разбира се, че не означава.

— Вие не сте женен, нали?

— Не, не съм.

— И сигурно имате желания, потребности, милорд?

Отново чу предупредителните звънчета в главата си.

— Трябва да ви призная, че имам.

Тя вдигна дръзко брадичката си.

— Опитали сте плода и сте пили от виното. Не сте се оставили гладен или жаден само за това, че сте сам.

— За храна ли говорите, милейди?

— Говоря за храната метафорично. Имам предвид физическия апетит, милорд — допълни Алиса малко надменно.

— Да, разбирам. — Майлз поглади брадичката си. — За момент помислих, че говорите за банкет или някакво пиршество, каквито се правят в този сезон през уикенда.

— Подигравате ли ми се, милорд?

— Разбира се, че не ви се подигравам, милейди.

Боже господи, тази жена бе като упорит териер, чиста порода, който държи кокал между зъбите си. Нямаше да го изпусне, докато не се задоволи.

— Сър, не отговорихте на въпроса ми.

— Милейди, не си спомням какъв бе вашият въпрос. Междувременно вие ми зададохте много въпроси.

— Ще бъде кратък.

— Така и трябва.

— Интересно ми е да зная какво е да целунеш един мъж. Ще ме целунете ли?

Тази нощ започваше да става интересна.

— Да.

Алиса се обърка.

— Няма ли преди това да обсъдим нещата?

— Вече изприказвахме твърде много думи тази нощ. Погледнете луната, милейди. — Майлз се премести по-близо до нея на скамейката. — Вдъхнете дълбоко от аромата на розите. — Майлз се приближи съвсем до нея. — Чуйте песента на нощните птици и далечното бухане на бухала, шумоленето на вятъра в клоните на дърветата, крякането на жабите, които скачат в езерото. В една нощ като тази всички сетива са изключително изострени. Опитайте нощта. Почувствайте нощта.

— Сър, вие като че ли рецитирате стихове.

Той я топлеше.

— Вашата коса е като коприна. Кожата ви е мека и ароматна. Наистина „това, което наричаме роза с друго име, ухае също така“.

— Действие второ, сцена втора — измърмори младата жена до него.

— Моля?

— Ромео и Жулиета. — Очите на Алиса се втренчиха в неговите. — Имате ли някакви други инструкции, милорд?

— Инструкции ли?

— Да, преди да ме целунете.

Майлз потисна усмивката си.

— Не очаквайте много от себе си в началото, милейди. Целувката е изкуство.

Алиса поглъщаше всяка негова дума.

— С други думи човек се учи да целува. Това е умение, което е свързано с опита и практиката.

Той кимна.

Майлз се наведе над нея, наклони глава, вдъхна от дъха ѝ — боже господи, тя бе така прелъстителна! — и доближи устата си до нейната. Леко докосна устните ѝ със своите и се отдръпна.

— Е, какво ще кажете?

— Бе толкова... — Алиса търсеше точната дума. — Приятно.

— Приятно ли? — Жените харесваха целувките му, но никоя не ги бе наричала приятни. — Може да опитаме още веднъж... просто като практика.

— Да, бихме могли.

Сега вече Майлз се отдаде на сладостта на устата на Алиса. Целувката му бе сладка като хубаво вино. Всичко бе толкова изтънчено, интригуващо, неудържимо и малко мистериозно. Колкото повече поемаше вкуса на тази целувка, толкова повече неща искаше да открие.

— Как бе нашият втори опит? — попита той, като вдигна глава.

— Определено по-добре от първия, милорд — каза тя благоразумно.

— Но?

— Но не мога да си представя, че това е всичко — каза младата жена направо. — Чела съм надълго и нашироко за физическата страст, която преживяват мъжете и жените. Сигурно има нещо друго.

— Разбира се, че има. Но вие сте невинна млада дама от знатен произход и с добро име, милейди.

Алиса въздъхна.

— Вие сте единствената ми надежда, милорд. Вие сте последният ми шанс.

— Така ли?

Тя кимна.

— Без вашата помощ ще умра, без да узная какво е страстта.

Той не бе помислил за това досега.

— Аз съм една отчаяна девойка. Имам нужда от рицар в блестящи доспехи, който ще ме спаси — добави тя.

Майлз се почувства неспокоен.

— Е, тогава може би за няколко минути в тази интимна розова градина...

— Може да си представим, че около нас светът не съществува — предложи тя. — Никой няма да ни чуе. Никой няма да ни види. Никой никога не ще узнае. Това ще бъде нашата тайна.

Това ще бъде тяхната тайна.

Майлз обгърна с ръка талията на Алиса и притегли нежното ѝ тяло към себе си. След това наведе устата си към нейната и докосна устните ѝ. С върха на езика си ги опита, докосна зъбите ѝ, езика ѝ. Усети тръпката в нея и това му достави удоволствие. След това разтвори устните ѝ и за първи път усети вкуса им. Бе вкус, който му харесваше. Майлз разбра, че колкото повече я целува, толкова повече я желае и има нужда от нея.

Очевидно лейди Алиса не бе това, което очакваше. Той знаеше, че е непорочна. Но в същото време тя имаше естествената способност, божествения талант да целува така, както никой друг. Опитът, реши той, не бива да се надценява. Какво бе да знаеш, че никой не е целувал тази жена, да мислиш, че никой мъж не е обгръщал с ръце нейното прекрасно и сочно тяло? Той бе първият. Бе единственият. Това го изкушаваше. Почувства зърната на гърдите ѝ през нощницата. Представи си, че ги целува, видя ги под леката материя — розови, така податливи на неговите устни.

Майлз учудено усети разгарящия се огън, когато целуваше Алиса, когато я притискаше към себе си, когато чувстваше тежестта на гърдите ѝ. По дяволите, той бе топъл като ръжен! Бе твърд като камък. Просто щеше да се пръсне. За първи път му се случваше. Не си спомняше да е реагирал по този начин при целувка. Почувства, че тялото му е твърде малко, за да го побере. Това бе голямо удоволствие и болка.

Изкушаваше се да забрави коя е тази дама, кой е той самият и къде са, да забрави всичко, освен това, че иска да се любят в розовата градина под сребърната луна.

Майлз вдигна глава и погледна красивото ѝ лице.

— Винаги съм искал да целувам ангел — изповяда се той.

Алиса впери очи в неговите:

— Не съм ангел, милорд.

## ОСМА ГЛАВА

Грехът на пропуснатото.

Някой е трябвало да ѝ каже, да я предупреди, че целувката на един мъж може да преобърне света и да промени всичко. Тя искаше... Тя се нуждаеше... Тя желаше... Майлз Сейнт Алдфорд!

Това прозрение стъписа Алиса. Сърцето ѝ биеше лудо — като тимпаните, които някога бе слушала на един морски концерт. Дишаше трудно. Ръцете и краката ѝ бяха леденостудени, въпреки че гореше в някаква треска. Сърцето на Майлз също биеше лудо. Под върховете на пръстите си чувстваше неговия ритъм. Тялото му излъчваше топлина. Алиса трябваше да се шокира от собственото си поведение. Но не се шокира. Трябваше да е смъртно уплашена, че се намира в ръцете на маркиза, а гърдите ѝ са притиснати до неговите. Но тя не бе уплашена. Трябваше да се дръпне назад, но Алиса не го направи.

В един момент бе невинно момиче с широко отворени очи и след това ставаше жена. Тя изведнъж разбра какво е искал да каже поетът, когато е писал, че страстта е „треска на мозъка“. За първи път изпитваше вкуса на сексуалната страст и това ѝ харесваше. Въпреки че се страхуваше, харесваше ѝ.

Никога не можеше да си представи, че интимното, сексуалното преживяване е нещо от този род. Самият факт да целуваш Майлз Сейнт Алдфорд и той да те целува бе нещо по-хубаво от всякаква фантазия, която можеше да си измисли.

Винаги ли бе така между мъжа и жената?

Алиса се съмняваше. Жените биха крещели от покривите, ако интимният им живот бе толкова сладък, толкова опияняващ вените, с тази болка, която бе и удоволствие, идваща от върховете на гърдите ѝ. Зърната им, чувствителни и от най-малкото движение на нощницата, бяха станали много твърди. Тя безумно желаше да ги потърка в мускулестата гръд на Майлз. Тази болка пронизваше скута ѝ надолу, към най-уязвимото място...

Инстинктите ѝ бяха точни. Щеше да получи отговорите, само ако имаше смелостта да зададе въпросите.

Майлз също бе прав. Нейните усещания към света около нея изведнъж станаха по-изострени. Можеше да чуе нощните птици, които пееха по върховете на дърветата в Старата гора. Да попие миризмата на розите и не само тези над главата ѝ, въпреки че уханието на пълзящите бе твърде тежко и екзотично в нощния въздух. Усещаше и отделните послания от всеки ъгъл на Беседката на милейди: лекото и сладко ухание на тъмночервените китайски рози, деликатния парфюм на бледорозовите, едва доловимото присъствие на жълтите, тежкия парфюм от тъмночервените пъпки и може би миризмата на нейните любими млечнобели, пълзящи рози, които покриваха градинската стена.

Виждаше се всичко наоколо: от нежните листчета на розите до луната високо в звездното небе. Алиса отвори очи, докато Майлз я целуваше, видя неговите дълги гъсти мигли, изключително нежната му кожа, случайната къдрица, която бе паднала на челото му, привлекателната заобленост на ухото му. Не знаеше дали може да вкуси от нощта, да я почувства, но сигурно можеше да вкуси от него и да го почувства. Миризмата, която се носеше от този мъж, я интригуваше. Тя обгърна ръцете му, гърдите му, раменете му. Той бе твърд като скала.

Усети буйно желание да погали тялото на Майлз, да провери дали наистина е изваян като гръцките богове в градината. В действителност бе по-добре сложен и от най-добре изваяния Аполон. Чувстваше една определена част от тялото му, която се притискаше към крака ѝ. Беше сигурна, че тя е много по-голяма от съответната част на мраморната статуя.

Алиса се олюля. Главата ѝ бе лека, като че ли бе пила шампанско. Губеше ориентация и бе объркана. Бе изтръпнала от пръстите на краката си до главата.

Майлз въздъхна дълбоко, когато я хвана здраво в прегръдките си. Езикът му потъна в устата ѝ. Тялото ѝ веднага настръхна. Не знаеше, че хората се целуват по този невероятен начин: отворена уста, с преплетени езици, сливащи се с дъха им. Тя би се съпротивлявала, ако беше някой друг, а не Майлз Сейнт Алдфорд.

Мъжът отвори очи и за момент тя почувства, че поглежда в душата му, а той гледаше право в нейното сърце. Алиса неволно поклати глава.

Майлз измърмори:

— Там, където девствениците са меки като розите, които те сплитат.

Тя примигна няколко пъти учудено и успя да каже:

— Милорд?

Той стъписано я погледна:

— Някога прочетох една книга за градинарството. Тогава бях в библиотеката на вашето абатство. А там пишеше, че розовата пъпка е чаровна, но когато цъфне изцяло, тогава може да се види пълната красота.

„Защо иска да говорим за розите точно сега?“ — запита се Алиса.

— Разбирам, че това е вярно — каза той, като хвана нежно лицето ѝ с ръцете си.

Алиса се опита да каже нещо:

— Според гръцката митология Афродита, богинята на любовта, е тази, която е създала розата. Смятат, че розата е смесица от нейните сълзи и кръвта на нейния ранен любовник — Адонис.

Той погледна устата ѝ:

— Целувате прекрасно.

Момичето се изчерви и отвърна на комплимента му:

— Вие също — промълви и после добави смело: — Харесвам ви.

— Аз също. Освен това ви чувствам добре в ръцете си — рече маркизът.

Това бе вярно.

— Аз също се чувствам добре — каза високо Алиса. — Винаги ли е така?

Той се усмихна леко.

— Не.

— Често ли е така?

— Не, рядко се случва така — отговори ѝ Майлз, леко учуден.

— Вие не можете да разберете нищо повече от това, което разбирам аз — каза тя, като прокараваше пръсти по гърдите му.

Маркизът поклати глава.



— Трябва да призная, че...

Преди да могат да си обяснят това, което ставаше помежду им, той застина.

— Какво има?

— Не се движи.

Тя сниши гласа си и прошепна:

— Има ли някой там?

Мъжът присви очи.

— Не някой. Нещо.

Алиса потрепери. Майлз леко я пусна. Тя почувства, че е напрегнат. Готов бе да скочи при първата опасност.

— Колко са водоливниците? — попита той.

— Водоливниците ли?

Видя, че един мускул трепна на брадичката му.

— Колко са водоливниците над градинската врата?

— Два.

— Сега са три.

— Три ли? — учуди се младата жена.

— Стой мирно! — заповяда й Майлз.

— Не могат да бъдат три — тихо настояваше Алиса, за да може само той да я чуе. — Нещо ви се привижда.

— Чифт ярки жълти очи наблюдават какво правим. Някакво същество се промъква в сенките през входа на розовата градина.

— Какво същество?

— По дяволите, не знам! — тихо изруга той. — Трябваше да имам оръжие — нож, сабя или револвер.

Алиса бързо смени темата.

— Вие сте бивш войник?

— Да.

— Били ли сте се с много врагове? — запита тя любопитно.

Той я погледна напрегнато:

— С няколко.

— В ръкопашна битка?

Майлз кимна.

Младата жена пое развълнувано дъх и го задържа.

— Убивали ли сте човек?

— Понякога се случва или да те убият, или да убиеш — каза той, като избегна прекия отговор.

„Боже господи — помисли си Алиса, — този мъж е попадал в ситуации на живот и смърт. Виждал е врага си в очите, знаейки, че само един от двамата трябва да остане жив.“

— Съществото скочи от стената — съобщи Майлз.

След това те чуа някакъв звук. Беше нещо между скимтене и съскане, нещо като оплакване и поздрав. Алиса се отпусна и възкликна:

— Това е само Том.

— И кой, за бога, е Том?

— Моят ангел-пазител.

Той я погледна скептично.

— Какво твоят?

— Моят котарак.

Изведнъж Майлз съзря най-големия котарак, който някога бе виждал, да се носи плавно в розовата градина към тях, като размахваше опашка насам-натам. Огромният мъжки екземпляр се потри в Алиса и след това изпълни ритуален танц около краката ѝ.

Тя се наведе и мило промърмори:

— О, сладък Том, къде си бил?

Майлз можеше да се закълне, че животното разбира всяка дума, която тя му казваше. Рижият котарак издаде сподавен гърлен звук, скочи на скамейката между тях, уверено обърна гърба си към Алиса, като че ли наистина я пазеше, и втренчи поглед в мъжа.

Майлз реши да действа дипломатично:

— Това е най-големият котарак, който някога съм виждал.

— Благодаря ви.

Той не бе изрекъл комплимент, а просто забележка.

— На колко години е?

— Том! — извика Алиса и протегна ръка, за да почеше това лукаво чудовище зад лявото ухо. — Той е бездомник и затова не съм напълно сигурна. Може би е на дванайсет или тринайсет.

— Откога го имате?

— От малка. — Тя го погледна. — Трябваше да отгатна, че е Том. Той винаги е след мен, където и да отида, особено през нощта. Може

би сте затворили градинската врата след себе си, затова е намерил друг начин, за да се добере до Беседката на милейди.

Значи затова бе оставила отворена вратата. Нейният „ангел-пазител“ трябваше да я последва.

Като замахна леко с опашка, Том се обърна няколко пъти и легна в скута на Алиса. Майлз успя да прочете мислите на животното. То го предупреждаваше. Казваше му, че това е негова територия, а Алиса е неговата господарка.

Младата жена отметна косата от челото си и попита:

— Между другото, милорд, как разбрахте, че съм тук, в розовата градина?

— Видях ви.

— Но скамейката не се вижда от пътеката.

Той сви рамене.

— Може би съм ви чул.

— Аз седях съвсем тихо.

Майлз вдигна и отпусна рамене.

— Не знам тогава, но бях сигурен, че сте тук. — Той си пое въздух, след това издиша. Почувства се добре. Не бе лесно за един зрял мъж да се възбуди така болезнено в резултат от открадната целувка. — Какво ви накара да напуснете абатството в полунощ?

— Импулсът.

— Мисля, че споменахте, че не можете да си позволите да бъдете импулсивна — припомни ѝ той.

— Събудих се. Погледнах през прозореца на спалнята си. След това изведнъж се озовах тук.

Майлз отново започна да се възбужда. Насочи поглед към ръцете си.

— Какво ви събуди?

— Един сън. Кошмар. — Девойката се разтрепери. — Изглеждаше толкова реален.

Той се навъси.

— „Сънувах сън, който не бе изобщо сън.“ Лорд Байрон.

— Да, точно така беше.

— Знам.

Алиса неволно вдигна ръце:

— Откъде знаете?

— Аз също се събудих от един сън.  
Очите ѝ се разшириха:  
— Така ли?  
Той говореше сериозно:  
— Преследвах ме в един лабиринт.  
Тя потрепери.  
— Нишката на Ариадна.  
— Как отгатнахте? — учуди се маркизът.  
— Не съм отгатнала. Това бяха думите в главата ми, когато се събудих след кошмара.  
Той я погледна с широко отворени очи.  
— Събудих се от здрав сън, седнах в леглото и казах високо: „Нишката на Ариадна!“.  
Известно време никой не произнесе нито дума. Алиса преглътна:  
— Какво мислите, че означава?  
— По дяволите, ако знам — призна той.  
— Един и същ сън ли сме сънували?  
— Може би.  
— Съвпадение ли е?  
— Мисля... — Но същите инстинкти, които го бяха спасили десетки пъти, му подсказваха, че има нещо повече от съвпадение. — Мисля, че трябва да преспим и след това да обсъдим този въпрос.  
Те напуснаха Беседката на милейди заедно с Том, който ги следваше, минаха на пръсти през главната врата, докато накрая стигнаха пред апартамента на Алиса.  
— Лека нощ — прошепна тя.  
— Почти четири часът е — отбеляза той, като погледна часовника в края на коридора.  
— Тогава добро утро.  
— Опитайте да си починете — каза ѝ Майлз.  
Тя изглеждаше като привидение в бледата светлина на зората.  
— Ще се опитам. — Алиса се усмихна сухо. — Приятни сънища, милорд.  
— И на вас, милейди.  
За свое учудване, Майлз заспа здраво. Сънищата му бяха пълни с уханието на розите и лейди Алиса Грей.

## ДЕВЕТА ГЛАВА

— Бихте ли ми припомнили какво е „Нишката на Ариадна“? — попита Майлз Сейнт Алдфорд на следващото утро, когато се срещнаха в кабинета в уговорения час.

Алиса бе решила да не се задълбочава в разговора и да се държи на разстояние от маркиза.

Тя стоеше пред голямото махагоново бюро от седемнайсети век.

— Според гръцката митология Ариадна е дъщерята на царя на Крит — Минос. Тя се влюбва в Тезей, сина на царя на Атина. Според легендата нейният баща има минотавър...

— Същество с тяло на мъж и глава на бик — прекъсна я Майлз.

— Виждам, че си спомняте нещо от часовете по митология — каза Алиса и седна на бюрото, като покани и него. — Тогава си спомняте, че минотавърът е бил затворен в един лабиринт.

— Където, предполагам, е имало заплетени входи и когато някой влезе, никога не може да излезе.

Алиса кимна и склони ръце в скута си.

— За да отмъсти за убийството на сина си от атиняните, цар Минос решава да направи жертвоприношение от седем млади жени и седем млади мъже за минотавъра. Човекът-бик лесно намира всяка една от жертвите и я унищожава.

Майлз леко удари дръжката на стола си с длан.

— Сега си спомням. Тезей е трябвало да бъде една от жертвите.

— Да, но Ариадна му дава вълшебна сабя, за да убие минотавъра, и едно кълбо конци. Тезей намира центъра на лабиринта, убива чудовището и по нишката успява да се върне обратно.

— Нишката на Ариадна му е помогнала — заключи маркизът, като поглади брадичката си.

— Да — каза тя.

— Интересно. — Той погледна през прозореца в градината. — Имате ли лабиринт в абатството?

— Не и сега. Въпреки че с мис Пибъл прочетохме в историческите книги за някакъв средновековен лабиринт. Сега това май е една затревена могила.

— Какво е станало с лабиринта в абатството?

— Не знаем. Предполагаме, че тревата е израснала и се е загубил. Това е станало преди много векове. — Алиса реши, че все пак трябва да го попита: — Защо смятате, че и двамата сме сънували един и същи сън за Нишката на Ариадна?

Майлз я изгледа косо.

— Да не би да е от яденето?

Алиса не бе склонна да се шегува. Говореше съвсем сериозно.

— Може би и двамата сме се почувствали загубени по някакъв начин?

— Или хванати в някакъв капан — каза спокойно той.

— Според митологията и литературата лабиринтът се използва символично, за да представи човека, който търси истината и просвещението. — Алиса си спомни думите, които бе чула предната вечер от лейди Чаб, и добави: — „Vinit omnia Veritas.“

— Истината побеждава всичко — преведе маркизът. — Това ли е мотото на вашата фамилия?

— Да. — Тя имаше странното чувство, че лабиринтът и фамилното мото някак си бяха свързани. Обаче не бе сигурна каква е тази връзка. Трябваше да помисли, когато остане сама. Давайки си вид, че се интересува, Алиса взе една ваза от бюрото и започна да я разглежда. — Та става дума за миналата нощ.

— При тези обстоятелства, мисля, че можем да оставим формалностите. Наричай ме Майлз. Мисля, че и аз желая да те наричам Алиса.

Той беше прав.

— Та говорим за миналата нощ, Майлз.

Той се наведе над нея.

— Да, Алиса.

— Не знам какво да кажа.

— Не казвай нищо. Розовата градина е интимно място, откъснато от останалия свят. Договаряме се, че каквото и да се случи в Беседката на милейди, ще бъде наша тайна.

— Благодаря ви, милорд.

— Майлз.

— Благодаря ти, Майлз.

— Какво държиш?

— Ваза във формата на слон. — Алиса му я подаде. — Вазата е от петнайсети век от...

— Сиам.

Разбира се, че позна. Майлз Сейнт Алдфорд бе ходил на доста места.

— Много от графовете на Грейстоун имат частни колекции от любими вещи — каза му тя. — Четвъртият и шестият граф са колекционирали произведения на изкуството. Шестият е бил поклонник на Каналето. — Девојката посочи любимата си картина над бюрото. — Седмият граф е бил учен и пътешественик като моя баща и е донесъл много интересни предмети: глинени съдове като тази ваза, картини, скулптури. След това в тоя ред идва единадесетият граф, моят дядо. — Алиса стана от масивното бюро и посегна към една лавица с книги, обвити с кожена подвързия. — Дядо ми е събирал легенди за абатството. Интересувал се е от истории за духове. — Тя избра тома, който търсеше, и обръщайки се към него, попита: — Вярваш ли в духове?

Майлз постави вазата на бюрото, чукна с ръка по стола и скочи:

— Защо всеки ми задава този въпрос?

— Питат ли те?

— Да.

Тя го погледна косо.

— Наистина ли?

— Не — каза той натъртено.

Алиса се успокои.

— И аз не се интересувам. — Тя отвори маркираната страница.

— Но си чувал разни слухове?

— Чух тези слухове.

— Какво ще кажеш тогава?

Майлз започна да се разхожда напред-назад из стаята.

— В началото мислех, че са само приказки.

Тя повдигна вежди.

— А сега?

Майлз спря.

— Сега не знам — призна той. После пое дълбоко дъх и бавно го изпусна. — Може би някой целенасочено разпространява тези слухове.

Алиса бе стигнала до същия извод, но не виждаше причина за това.

— Каква е целта?

— Не мога да кажа. Поне засега. Но ще разбере. — Черните му очи проблеснаха любопитно. — Какво е това в ръцете ти?

— Когато заговориха за призрака на средновековен рицар върху кон, започнах да чета историите, които бе събрал дядо ми.

— Предполагам, че си намерила нещо.

— Намерих нещо тази сутрин.

Той я погледна внимателно.

— Какво откри?

Алиса започна да чете от книгата:

— „Почти всяко поколение говори за появата на духа на рицар. Той лесно се разпознава по изображения кръст на туниката. Обикновено е облечен в бойни доспехи и е на кон. Държи меч в ръка.“

— Става ли дума за някакъв друг дух? — попита Майлз с половин уста.

— По-нататък дядо ми е записал: „Според легендата рицарят е Роберт Смелия, който е оставил своята дама в Грейстоун. Според някои тя е озлочестена и чака дете от него, без да са се женили. Рицарят тръгва с Ричард Лъвското сърце към Божи гроб по времето на Третия кръстоносен поход“. — Тя погледна отново и продължи: — Под линия е написано следното: „Вж. родословието на фамилия Грей за допълнителна информация“.

— Той е бил ваш роднина?

— Да.

— Третият кръстоносен поход е преди много години.

— Намерих точната дата. По повеля на папата — Грегорий VIII, крал Ричард и неговите рицари отплавали от Англия през 1189 г. В писмата и архивите на абатството се споменава често за кръстоносците. По-късно, видоизменен, техният кръст става част от фамилния герб.

— Сър Алфред ви попита за семейния ви герб, нали? Той е окачен над камината в гостната.



— Това е само копие. Има много такива в абатството. Оригиналният виси в Старата зала между Нормандската кула и Параклиса на дамата. — Алиса затвори книгата и я остави обратно на рафта. — Има още няколко страници за Роберт Смелия. Едната версия е, че се е върнал от кръстоносния поход и разбрал, че неговата дама е умряла при раждането на детето. Според друга версия той се връща от Йерусалим с голямо богатство, оженва се за дамата и на следващата година им се ражда син.

— Според последната версия предполагам, че те са живели щастливо — каза маркизът подигравателно.

Алиса определено бе романтичка, искаше да вярва, че рицарят се е върнал у дома, оженил се е за своята любима и са живели щастливо.

— Надявам се, че е така.

— Кой друг е запознат с историята на Роберт Смелия?

— Моят дядо беше дал копия от книгата си на приятели.

Майлз тъжно се засмя.

— Това означава, че списъкът на подозрителните е сто или двеста души.

— Имаш ли списък със заподозрени лица?

— Да, имам.

Алиса сниши гласа си и прошепна:

— Кои са в този списък?

— Не мога да кажа имена. Поне засега. Но има някой, който иска да направи зло.

Като докосна горната си устна, Алиса каза:

— Да, има лоши хора. Но кои?

— Онези, които имат някаква полза.

— Какво може да се спечели от това да се разпространяват слухове за духове? — попита тя с нарастващ интерес.

— Не знам. Но както вече ти казах, ще разбера. — Той бе свил волево устни. — Има една стара поговорка: „Може да стоиш на кон и да се оставиш да те води или да хванеш юздите му“.

— Ти възнамеряваш да хванеш юздите му.

— Винаги съм ги хващал.

— Мога ли да ти задам един въпрос?

— Да.

Сърцето ѝ започна да бие силно.

— Истина ли е, че някога си бил шпионин на Нейно Величество кралицата?

— Да, истина е.

Тя го погледна изпитателно.

— Тогава точно ти си човекът за тази работа.

— Благодаря ти, че смяташ така.

Слава богу, той не бе суетен човек от обществото, както в началото бе помислила. Майлз Сейнт Алдфорд бе умен, смел, ловък, предполагаше тя, при боравенето с различни оръжия. Той искаше да ѝ помогне. Това бе твърде благоприятно. При съществуващите обстоятелства той ще бъде силният мъж, а тя ще предостави своя ум.

— Може да сключим договор — произнесе Алиса.

Маркизът леко хлъцна:

— Моля?

— Ще бъда твоят партньор при разследването.

Той тихо повтори думата партньор.

— Да, милорд — продължи тя гордо, — не очакваш, разбира се, че ще пропусна да изпитам тези невероятни вълнения в моето абатство.

— Очаквам го — отвърна Майлз бързо и малко грубо.

— И грешиш — каза Алиса, като вдигна гордо брадичката си. — Това е моят дом, моята земя и моят призрак. Освен това имаш нужда от мен.

— Имам нужда от теб ли? — промълви той след кратка пауза.

— Мога да ти бъда от голяма полза. Познавам абатството по-добре от всекиго.

Майлз скръсти ръце на гърдите си и я погледна с удивление.

— Тогава откъде да започнем нашето разследване?

— Първо ще обходим къщите наоколо. Трябва лично да се срещнеш с мисис Мак Джиликади и коняря, за да ги попиташ къде са видели този дух.

— Логично е да се почне от мястото на престъплението — измърмори Майлз по-скоро на себе си.

— Позволих си да поръчам да оседлаят конете ни. Бул Рок и Бюти ни чакат пред къщата.

— Виждам, милейди, че си обмислила всичко.

— Опитях се, милорд.

— Да започнем тогава.

Има една стара поговорка, преведена от древен санскрит, според която единственият начин човек да разбере какво е красиво, е да намери нещо, което да определи като грозно.

Майлз бе видял грозното в този свят. Ето защо реши, че в това юнско утро лейди Алиса Грей, с блеснали от вълнение очи, облечена в своя костюм за езда, който прилепваше така добре на гърдите ѝ, яхнала подскачащата кобила, е наистина красива.

— Спокойно, Бул Рок — смъмри той коня си, като сложи крак на стремето и го яхна.

— Ще тръгнем по пътя за абатството, ако нямаш нищо против — предложи му тя.

— Съгласен съм — отговори той.

Бяха вече се отдалечили, намираха се срещу градините с гръцките статуи, когато се приближи работник от имението с шапка в ръка.

Мъжът кимна за поздрав с уважение.

— Добър ден, милейди — каза той, поглеждайки с присвити очи Алиса и Майлз. — Добър ден, милорд.

— Добър ден, Голсуърти — отвърна весело Алиса. — Как се чувстваш в това хубаво лятно утро?

— Объркан, милейди. — Голсуърти почеса ухо с едната си ръка, с другата притискаше вълнената си шапка. — Смутен по-точно.

— Защо си смутен? — заинтересува се тя. — Нали причината не е Ян Мак Кенит?

— Не, милейди.

— Да не би да е станало нещо с отшелника?

Голсуърти поклати глава.

— Той изобщо не ни смущава.

— Занесохте ли провизии в Пещерата на монаха, както поръчах?

— Да, милейди.

Очевидно Бюти бе нетърпелива да тръгне отново. Кобилата обикаляше наоколо нервно, повдигнала главата си, изсумтя няколко пъти и след това завърши представлението, като изцвили нетърпеливо. Алиса се наведе напред, потупа гладката ѝ шия и прошепна нещо успокоително, преди отново да насочи вниманието си към мъжа, за когото Майлз разбра, че е главният градинар.

— Тогава за какво става дума?  
— Нещо, което видях в градината.  
— Коя градина?  
— Градината с розите.  
— Какво си видял в градината с розите?  
— Нещо, което не разбирам, милейди.  
— Може би ако ми кажеш, Голсуърти, ще мога да ти помогна.  
Той мачкаше шапката си с пръсти и неспокойно я погледна.  
— Съмнявам се, милейди, въпреки че сте умна.  
Алиса е много търпелива, реши Майлз. Много трудно бе да изкопчиш нещо от устата на Голсуърти.  
— Какво видя в Беседката на милейди? — попита тя.  
— Едно цвете.  
— Продължавай — поощри го младата жена.  
— Пълзящата роза, тя е.  
— Изсъхналият розов храст ли?  
— Не е изсъхнал, както изглежда.  
— Разбира се, че е изсъхнал.  
Мъжът поклати глава.  
— Бяхме в градината и пресаждахме цветята, които Негова Светлост случайно е смачкал, когато едно от момчетата извика.  
— Така ли?  
— Сигурен съм, както, че стоя пред вас, милейди — на храста видяхме цвят.  
— Какъв цвят?  
— Бяла роза с капчици роса по нея. — Главният градинар изпъшка. — Никога преди това не съм виждал такова нещо.  
— Благодаря ти, Голсуърти. Добре че ми каза. На връщане с маркиза ще видим розовия храст.  
Той кимна и отстъпи настрана.  
— Както желаете, милейди.  
— Дотогава не пускай момчетата в градината с розите. — Алиса подкара коня си, като цъкна с език и го пришпори: — Да тръгваме, Бюти.  
След като мълчаливо се отдалечиха, Майлз каза:  
— Едно пени за твоите мисли.

— Само пени ли? Миналата нощ цената бе десет лири, доколкото си спомням. — Оправи полата си. — Просто го казвам така, между другото.

Майлз почака.

— Питам се дали е просто съвпадение, или е нещо друго — каза тя с въздишка.

— Какво друго?

— Може би има някаква връзка с фамилията герб, който чудотворно се е материализирал.

— Моля те, продължи — помоли я Майлз.

— Първият квадрат, както обясних на сър Алфред снощи, е изправен лъв, подобен на този на Ричард Лъвското сърце.

— Може би това е символ на предания рицар, който е последвал своя крал за Божия гроб.

— Може би. — Алиса намали хода на кобилата. Той направи същото с Бул Рок. — Във втория квадрат има бяло цвете, въпреки че е изсъхнало.

— И изведнъж едно от момчетата на Голсуърти открива бяла роза върху изсъхналия розов храст. Розов храст, който е може би на стотици години и дори от времето на кръстоносците.

— В третата част на герба е гравирани кръст, за който се споменава в книгата на дядо ми, а в четвъртата е фамилията мото: „Vinit omnia Veritas“.

— Просто съвпадение или нещо друго — повтори Майлз.

— Някаква загадка.

— Толкова много загадки стават.

Алиса поклати глава.

— Но аз забравих за нашата цел. Сега се движим по пътя за абатството и тук, както ми казаха, момчето от конюшнята е видяло рицаря.

Майлз внимателно разгледа мястото, особено дърветата наоколо. Те образуваха естествен купол. Той слезе от коня си, приклепна и огледа земята. Скоро бе валил дъжд. Дори и да е имало следи, те бяха изчезнали. Маркизът се изправи.

— Има ли конска пътека дотук?

— Да.

— Повече от една?

Тя кимна.

— Има дузина пътеки във всички посоки.

— Тогава оттук лесно може да се избяга. — Той присви очи. —  
Къде е къщата на Мак Джиликади?

— Точно зад завоя на пътя.

Майлз се качи на седлото и обяви:

— Това е нашата втора цел.

Там той видя подобни дървета. Около къщата имаше много дървета и множество пътеки. Ако някой имаше намерение да се появи и след това бързо да изчезне, мястото бе твърде удобно.

Майлз премисли съществуващите възможности, докато яздеха по алеята с липите. В далечината се виждаха някаква градинска сграда, нещо като гръцки храм, паркът, пещерата и зад тях бяха горите.

— Може би си спомняш Старата гора — каза Алиса, като вдигна ръка и посочи високите дървета.

Да, той си спомни.

— Точно пред Пещерата на монаха, нали?

— Имаш чудесна памет.

— Да, засега. — Старата гора и Пещерата на монаха бяха местата, където той често ходеше през онова дълго лято. — Виждам пушек. Може би е твой отшелник.

— Сигурно.

Те продължиха да си разменят любезности, докато яздеха. Алиса му посочи някои интересни места, покрай които минаваха: ловната къщичка, използвана от първите трима крале Джордж по време на техните гостувания. На принца регент не му бе предоставена тази възможност, тъй като представителите на Грейстоун не приемаха поведението му. След това Майлз видя множество езера, приличащи на естествени, едно голямо езеро, водопад, и накрая Изкуствената пещера.

— Тя е построена по молба на десетата графиня на Грейстоун. Обичала е много да събира миди на брега. Искаш ли да влезем? — попита Алиса.

Слязоха от конете, вързаха юздите на Бул Рок и Бюти за специално приготвените стълбове и влязоха в странната пещера.

— Не помня прабаба си. Умряла е една година преди да се родя — каза му Алиса. — Но разбирам, че е обичала морето. Затова е

решила и да направи морска пещера. — Тя натисна една брава във формата на делфин. — Ако държиш вратата, ще потърся свещ.

Влязоха вътре. Майлз поддържаше вратата отворена с рамо. Вътре бе студено. Алиса намери свещ и я запали с последната кибритена клечка. Скоро запали още десетина свещи. Тяхната трепкаща светлина мистериозно осветяваше залата, приличаща на пещера.

Стените бяха покрити с блестящи миди, полускъпоценни камъни и бисери. Вътре имаше големи риби, нарисувани морски чудовища и всякакъв друг вид същества. Майлз видя древногръцкия бог на моретата, обожаван от рибари и моряци, с корона на главата и тризъбец в ръка. Той седеше величествено в колесница, впрегната в гигантски коне, чиито дълги гриви напомняха за океанските вълни. Виждаха се различни по размери фонтани, от които бликаше вода. Нейният ромон отекваше в каменните стени.

— Твърде впечатляващо — възкликна Майлз.

— Тук е хладно и приятно през горещите летни дни. Разбира се, никой и не идва по друго време.

Той разбра защо. Беше атрактивно място, но твърде студено.

Алиса потрепери.

— Студено ли ти е? — попита Майлз, като свали сако си. — Облечи го. — Обгърна раменете ѝ със своето сако, което още пазеше неговата топлина.

— Благодаря ти — промърмори тя, като се сгуши в дрехата.

Майлз пристъпи напред. Внезапно разбра, че ще я целуне. Всъщност това желание го измъчваше от миналата нощ.

Той сниши гласа си до шепот, но дори и тогава думите му отекнаха в тази наподобяваща пещера зала:

— Какво ще кажеш за миналата нощ?

Тя го погледна със сивите си очи.

— Обеща, че това ще бъде нашата тайна.

— Тя е нашата тайна. Винаги ще остане тайна.

Алиса се отпусна и се сгуши в сако му. Майлз се протегна и оправи яката ѝ.

— Не си ли любопитна?

— За какво?

— За нас.

Мина малко време, преди Алиса да каже дрезгаво:

— Да, любопитна съм.

Той се наведе към нея:

— Интересуваше се за някои неща.

Алиса трудно преглътна:

— Да, интересувам се.

— Или причината бе лунната светлина или лятната нощ? Или миризмата на рози? Или просто ние двамата? Ти и аз.

Та облиза устни.

— Просто се чудя.

— Аз също. — Майлз сложи ръката си на стената зад нея.

Беше студена. С другата докосна брадичката ѝ. Кожата ѝ бе мека и учудващо топла.

— Разбираш, че искам да знам — настояваше той.

Сивите ѝ очи се разшириха.

— Разбирам.

Майлз нямаше да повтори същата грешка. Никакви учтиви докосвания по бузата. Никакви мимолетни докосвания по устните. Никакви скучни целувки. За бога, ако трябваше да целуне тази дама, щеше да го направи както подобава.

Той бързо се наведе и я целуна.

Причината не бе лунната светлина или градината с екзотичните ухания. Не бе късният час, нито годишният сезон. Сега пред него бе само Алиса. Тя бе като най-хубавото шампанско. Удари го направо в главата.

В един момент Майлз я целуваше, обгръщайки талията ѝ. След това разгърна сакото, което ѝ бе дал, галейки я страстно през дрехите. Той по-скоро почувства, отколкото чу, че Алиса извика изненадано. Това не го спря. Разкопчаваше копчетата на костюма ѝ за езда, докато се докосна до плътта ѝ. След това ръката му мина под корсета и погали гърдите ѝ.

Боже господи, нямаше нищо по-хубаво от това да махнеш дрехите от такова красиво тяло. Искаше да разкъса леката ѝ долна риза и да зарови лице в тези млечнобели гърди. Искаше да я докосне, да я опита, да я подразни с устните, зъбите и езика си, докато тя не го помоли да я обладае тук, на студения каменен под.

Изведнъж започна да стене от желание.



Майлз чу и други стенания. Ослуша се. Тези стенания бяха израз на женски протест. Той с нежелание извади ръката си и вдигна глава.

Алиса сграбчи отворената му риза и пое дълбоко дъх.

— Милорд, това е безразсъдно.

Наистина това, което правеха, бе безразсъдно.

— Вече намерихме решението — каза той гърлено.

Бузите ѝ бяха поруменели.

— По-добре е да продължим нашата обиколка друг път.

— Съгласен съм.

— Вие ще яздите напред, милорд. Бих искала да се оправя и събера мислите си.

Майлз се намръщи:

— Ще почакам.

Тя бе непреклонна:

— Искам да бъда сама.

Той стоеше изправен.

— Настоявам да те почакам, Алиса.

— Много пъти съм яздила сама дотук, дори и по-далеч. Ще се оправя.

— Не бих искал да яздиш сама.

— Знам. — Алиса протегна ръка и нежно го докосна. — Моля те, Майлз.

Не можеше да не се покори на нежността ѝ.

— Както желаш. — Спря на вратата на изкуствената пещера и я погледна през рамо. — Не се бави, милейди.

— Няма да се бавя — обеща тя.

Майлз се обърна и излезе. Алиса въздъхна облекчено, когато той препусна. След това се наведе и вдигна сакото му от пода. Ръцете ѝ трепереха, пръстите ѝ бяха ледени. Опипа лицето си. Бузите ѝ горяха.

Как можа да позволи на Майлз Сейнт Алдфорд такива волности! Как можа да се държи така безпътно и лекомислено?

Този мъж беше опасен. Той откряхна нещо в нея: нещо сетивно, нещо диво и горещо, животинско. Тя хареса устата му, ръцете му върху тялото си. Може би щеше да ѝ хареса да се люби с него.

Тази мисъл стъписа Алиса. Тя изпъшка и седна на мраморната скамейка под водните нимфи.

Какво ли щеше да си помисли Майлз за нея?

Не искаше да мисли за това. В бъдеще трябваше да бъде внимателна. Бе твърде слаба, за да се съпротивлява, много лесно се изкуши от това, което той ѝ предложи. Беше се забравила в негово присъствие. Колко жалко... тя го харесваше!

Алиса въздъхна дълбоко и започна да оправя косата си, закопча корсета и оправи костюма си. След това изгаси свещите, докато остана само една. С нея щеше да стигне до изхода.

Тряс!

Имаше ли някой тук?

Тряс!

Изведнъж чу стъпки.

— Майлз, ти ли си? Върна се да ме вземеш ли? — викна тя и веднага се почувства глупаво, че е извикала.

Никой не отговори. Не чу нищо. Алиса почти бе стигнала до входа, когато вратата се затвори пред нея. Въздушната струя мигом загаси свещта ѝ. Тя се залута в тъмнината и намери дръжката. Натисна я. Вратата не се отвори. Опита отново. Пак не можа да я отвори.

— Хей! — извика тя.

Около нея бе пусто. Провикна се отново:

— Хей! Има ли някой? Ще ми помогнете ли? Вратата като че ли се е залостила.

Мъртва тишина.

В този момент Алиса почувства, че страхът пропълзя по вените ѝ, така както леденият въздух на пещерата проникваше в костите и мускулите на тялото ѝ. Дори кръвта ѝ замръзна. Тя бе затворена в една студена тъмна пещера без всякаква надежда да излезе.

## ДЕСЕТА ГЛАВА

Наричаха го Отшелника.

Поне така го нарече момчето, което преди четири дни му извика от входа на пещерата:

— Аз съм Ян Мак Кенит, моята господарка в абатството каза на Голсуърти, който каза на мисис Фетчет, която каза на мен да донеса тази кошница с храна и едно чисто одеяло в Пещерата на монаха и да ги оставя за отшелника.

В кошницата имаше прекрасни неща: прясно изпечен хляб, буца сирене, пай с месо като за царска трапеза, дори една бутилка бира. Тази нощ за първи път — той не можеше да си спомни откога — си легна с пълен стомах. Тази нощ той започна да мисли за себе си като за Отшелника.

Тръгна по пътя за абатството, денят бе особено приятен за разходка, когато срещу себе си видя прекрасна карета, в която седяха един джентълмен и две очарователни тъмнокоси жени. Кочияшът намали.

По-младата дама се показва от прозореца и го погледна, като че ли бе някакъв чуждак от цирка, и викна силно, за да чуе и той:

— Мамо, виж, циганин.

Една елегантна ръка дръпна завесите на каляската и той видя лицето на другата дама:

— Той не е циганин.

Младата дама бе разочарована, че непознатият не е циганин, той бе развалил настроението ѝ. Бе готов да се извини, когато я чу да казва:

— Тогава да не е скитник? Погледни отново, мамо. Сигурно е скитник. Може дори и да е пропаднал джентълмен.

Красивата жена със сини очи го погледна презрително и каза:

— Той е просто едно миризливо животно. — Бе сложила кърпа на носа си. — Дръпни се веднага от прозореца!

Джентълменът с червено лице и бакенбарди, който ги придружаваше, го наруга и заповяда на кочияша да продължи. Като

минаваха покрай него, каляската го опръска с кал.

Отшелник.

Циганин.

Скитник.

Пропаднал джентълмен.

Миризливо животно.

Той не можеше да си спомни името си, само си спомняше мястото. Сега името му бе Отшелника, а мястото, което познаваше, бе абатство Грейстоун.

Отшелника вдигна ръка и опипа главата си. Почувства подутината. Това трябваше да му напомни, че някои хора и някои места трябва да се избягват. След това погледна ръцете си. Под ноктите си имаше мръсотия. Трябваше да ги изреже. Дрехите му също имаха нужда от пране, самият той имаше нужда от къпане.

Недалеч от пещерата, където се бе приютил, имаше езеро. Искаше да се изкъпе. Господарката на абатството нямаше да се разсърди. Беше я видял сутринта да язди с джентълмен в посока на изкуствената морска пещера. Те, разбира се, не го видяха. Дамата бе самата прелест, с глас на ангел. Мъжът бе тъмен и излъчваше опасност.

Отшелника стигна ръба на езерото и коленичи. Щеше да бъде хубаво, ако имаше кърпа и сапун, дори и бръснач, за да се обръсне.

Взе в шепата си малко вода и я изпи. Тогава видя коня. Сива кобила. Истинска красота. Тя пасеше под дърветата. Върху ѝ имаше лъскаво кожено седло. Юздите висяха и се влачеха след нея, докато тя пасеше някак придирчиво. Сети се. Това бе кобилата на дамата от абатството, която бе видял сутринта.

Отшелника се изправи и започна да оглежда дърветата, тревата и всичко наоколо. Нямаше и следа от дамата или джентълмена, или пък от неговия едър червеникавокафяв породист кон. Той внимателно мина зад кобилата. Планът му бе прост: да се приближи достатъчно близко и да хване юздите ѝ, преди да го е видяла.

Планът му пропадна.

Бе само на двајсет фута от животното, когато стъпи на един клон. Кобилата вдигна нежната си сива глава. Наостри чувствителните си ноздри. В един миг тя се впусна в галоп.

— Пуста да остане в името на Шива! — изруга тихо Отшелника, ядосан от неуспеха си.

Нищо не можеше да стори. Може би кобилата вече бе на половината път за конюшните. Той се върна до езерото, съблече ризата си и я хвърли в чистата вода. Бързо смъкна и другите си дрехи и се гмурна дълбоко.

Бе просто божествено.

Езерото бе кристалночисто, не много студено и не много дълбоко. Стъпи на дъното, водата стигаше само до брадичката му. Той плесна наоколо, гмурна се и отново се показва, като че ли бе безгрижно момче. След това се изправи и видя Изкуствената пещера пред себе си.

Изведнъж си спомни нещо.

Бе плувал в това езеро и преди това. Беше стоял по този начин във водата, гледайки пещерата. Опита се да си спомни кога, защо и кой... но колкото повече се напрягаше, толкова по-трудно му беше да си спомни.

Мъжът извика ядосано и плесна по водата със свития си юмрук. Водата около него се раздвижи. Изведнъж се послуша. Беше ли чул нещо? Или това бе собственият му вик, израз на безсилие? Видя една чапла, която прелиташе над езерото. Някаква риба или жаба разплиска водата до брега. Нещо се плъзна между краката му.

След това отново чу някакъв звук, човешки вик. Идваше откъм Изкуствената пещера. Той заплува към отсрещния бряг и погледна през тръстиките. На вратата не се виждаше ключ, а някой умишлено бе подпрял дебел клон под дръжката, като по този начин беше я залостил. Чу слаби удари. Май че имаше някой вътре, който чукаше на вратата. Сърцето му започна да бие силно. Беше ли това дамата с глас на ангел? Тази, която му бе изпратила кошницата с храна и одеялото? Кой би искал да я затвори вътре? И защо? Отшелника излезе от водата и се сети, че е гол. Реши да импровизира. Взе малко мъх и го сложи отпред. След това се насочи към пещерата.

Не беше сбъркал. Някой беше затворен вътре, вратата бе залостена с дебело дърво. Той наостри слуха си.

— Ей, вие там — викаше някакъв сподавен женски глас. — Моля ви, обадете се.

Отшелника отскочи. Не можеше да махне дървото и да пусне девойката, защото беше гол. Ще дойдат и ще го приберат. А той не искаше това да става. Поне не сега.

От друга страна, щеше да му отнеме дълго време да преплува обратно, да облече дрехите си и да се върне в Грото.

Трябваше да действа. Разгледа храстите наоколо. Бяха достатъчно гъсти, за да го скрият, ако трябваше да не се показва. Знаеше как да стои тихо. Това му качество го бе спасявало неведнъж. Приближавайки отново вратата на пещерата, той разгледа внимателно как е залостена отвън. С един добър удар би раздробил дебелия клон. Вратата ще се отвори и дамата ще излезе на свобода. Отшелника пое дълбоко дъх и удари силно дървото. След това бързо се скри.

## ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Майлз бе решил да се преоблече за вечеря, когато чу, че някой чука на вратата на Рицарските стаи. Блант отвори и видя Ема Пибъл, която стоеше в коридора.

— Мис Пибъл, милорд — обяви слугата.

Последва пауза.

Жената стоеше на прага изправена, като че ли глътнала бастун, и каза:

— Трябва да говоря с вас, маркиз Корк.

— Ще влезете ли, мис Пибъл?

Тя пристъпи две крачки в гостната и се спря.

— Не съм човек, който вдига тревога.

Майлз не можа да разбере.

— Да, мадам?

— Ще ви кажа направо.

— Моля ви — рече той, като кръстоса ръцете си и се надвеси над голямото бюро, покрито с писалки и мастилници, хартия и книги.

Книгите бяха пълните съчинения на Шекспир.

— Нея я няма, маркиз Корк.

— Кого няма? — попита той с равен глас.

— Лейди Алиса, милорд.

Той пусна ръце и безшумно се изправи.

— Какво искате да кажете?

— Точно това, което вече казах. — Ема Пибъл подсмръкна няколко пъти, извади ленена кърпичка и изтри носа си. Бе на границата да се разплаче. — Никой не я е виждал, откакто отидохте сутринта да яздите.

Майлз реши да не прави прибързани изводи.

— Проверихте ли стаите?

— Още в началото, когато започнах да я търся.

— Беседката на милейди?

— Там отидох след това. — Тя гледаше изплашено. — Знаех, че ще е любопитна да види цвета, за който ѝ каза Голсуърти.

Цветето. Бялата роза, която е цъфнала на изсъхналия розов храст. Той бе забравил за това.

— Обиколих всичките ѝ любими места. — Ема Пибъл започна да ги изброява високо, като движеше пръстите си. — Кабинетът, градината, пътеката, Параклиса на дамата, зад него гробището...

— Гробището зад Параклиса на дамата? — попита той.

— Там са погребани нейните родители, милорд.

— Разбирам. — Майлз замислено поглади брадичката си. — Има ли някакви планирани срещи за днес?

— Само с мен и някои членове на домакинството. За нас е голям товар да имаме толкова гости в дома си.

— Мисля, че работата на всеки сега е повече — каза той съчувствено. — Сигурен съм, че вашите усилия ще бъдат възнаградени.

Тя се усмихна срамежливо.

— Благодаря ви, маркиз Корк.

— Да не би Алиса да е отишла да посети някой приятел от селото, без да ви каже?

Ема Пибъл поклати решително глава:

— Тя знае, че ще се безпокоя, а е твърде загрижена за мен. Освен това последното място, където ходих, бе конюшната. Точно когато отидох, Бюти се бе върнала без ездача си.

Това може да е обяснението, помисли Майлз.

— Може би е паднала от коня си.

— Не ми изглежда вероятно — не се съгласи Ема Пибъл. — Лейди Алиса е превъзходен ездач.

— Претърсихте ли навсякъде в къщата?

— Навсякъде. Не исках да вдигам паника, така че всичко върших дискретно. Не е обядвала. Не е пила чай. — Интелигентните ѝ очи го разглеждаха внимателно зад тънките рамки на очилата. — Това, което мога да кажа, е, че вие сте последният човек, който я е видял.

Майлз присви устни.

— Оставих Алиса в Изкуствената пещера.

— Това не е от любимите ѝ места — произнесе дребната жена.



— Между нас се случи малко недоразумение, което е без последици — заяви той, като се изкашля. Нямаше намерение да казва на някого, включително и на Ема Пибъл, какво се бе случило между тях в пещерата. — Лейди Алиса помоли, не, тя настоя аз да се върна у дома преди нея. Искаше да остане известно време сама.

— Твърде невероятно.

— Никога не бих я оставил — каза маркизът разпалено. — Шестото ми чувство ми казваше да не я послушам, но я послушах.

— Шестото ви чувство ли, милорд?

— Ето тук! — удари той с юмрук по гърдите си. — Винаги усещам, когато нещо не е наред. Трябваше да не я слушам.

Да, беше сбъркал. Бе твърде ангажиран със своите сексуални щения, с това, от което имаше нужда, това, което желаше. Трябваше да помисли за Алиса. Не трябваше да я докосва. Тогава тя не би останала след него, за да сложи в ред дрехите и мислите си.

— Блант! — изрева той.

Блант веднага се появи от съседната стая.

— Да, милорд.

— Ще бъде ясен — каза Майлз, като започна да рови в бюрото за оръжието си. — Лейди Алиса не е в абатството. Мис Пибъл се страхува, че може да ѝ се е случило нещо. — Той намери револвера и го сложи на кръста си. След това мушна острия си нож в ботуша.

— Да не би да смятате, че се е случило нещо лошо, милорд?

— Може само да предполагаме. Или е хвърлена от коня си и лежи със счупен глезен, или нещо друго — каза Майлз, като се молеше да не се е случило нещо по-лошо.

— Кога са видели лейди Алиса за последен път, милорд?

— Аз съм последният човек, който е бил с нея. Излязохме заедно да яздим и спряхме да разгледаме Изкуствената пещера.

— Това не е от любимите ѝ места — повтори мис Пибъл.

— Тя помоли да я оставя сама.

Блант мълчаливо ги гледаше.

— Какво да направя, милорд?

— Поръчай да оседлаят Бул Рок и да го изведат пред дома. Ако някой се интересува, кажи, че съм решил да се поразходя преди вечеря.

Блант се намръщи.

— Ще звучи неправдоподобно.

— Тогава измисли нещо друго — предложи Майлз.

— Някоя лъжа ли?

— Да, Блант, някаква лъжа, история, извинение. А вие, мис Пибъл, ще се държите, като че ли нищо не се е случило, докато ви кажа какво да правите. Съобщете, че лейди Алиса съжалява, но не може да присъства на вечерята. Кажете на всички, че има главоболие.

— Алиса не страда от главоболие.

— Тогава измислете нещо друго. — Майлз погледна и двамата.  
— Блант е превъзходен артист, а вие, мадам, също сте веща в класиката. Използвайте таланта си.

Майлз излезе от къщата и бързо яхна коня си. Щом излезе от абатството, той препусна в галоп и се насочи направо към пещерата.

Беше неспокоен. Може би случаят бе на живот и смърт. Удари с камшик по ботуша си и произнесе тихо:

— По дяволите, по дяволите. Ако нещо се случи с Алиса, ще ми тежи на съвестта.

Сърцето му лудо биеше, но умът му бе трезв. Сетивата му бяха изострени. Винаги бе така при опасност. Той бе хладнокръвен войник и дори по-добър като шпионин. Някога казваха за него, че в жилите му тече ледена вода. Бяха напълно прави.

Ако този инцидент имаше нещо общо със странните неща, които ставаха в абатството, той щеше да разбере всичко, дори и ако това застрашаваше живота му.

Ако паднеше косъм от главата на Алиса, той щеше да намери кой да плати за това... и то скъпо.

## ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Гърлото на Алиса бе пресъхнало. Ръцете и раменете я боляха от умората. Викаше за помощ и чукаше от време на време по вратата, откакто разбра, че Изкуствената пещера е станала нейният капан. Всичко бе напразно.

Нямаше прозорци и не проникваше никаква светлина. Последната клечка бе използвала, за да запали свещите, когато влязоха с Майлз. В тъмнината бе загубила и всякаква представа за времето.

Беше ѝ студено, бе изморена и гладна. Слава богу, не бе жадна. Наоколо имаше много вода. Пипнешком успя да стигне до един от многото фонтани.

Алиса си спомни, че някъде бе чела, че човек може да оцелее една, дори няколко седмици без храна, докато има вода. Все някой щеше да дойде да я спаси. Сигурна бе, че мисис Фетчет или милата Ема, или някой от нейните гости ще забележат вечерта, че я няма.

Алиса се загърна в самото на Майлз. Усещаше неговата миризма. Тази смесена миризма на мъж и кожа я успокояваше.

Позволи си да въздъхне. При тези обстоятелства нямаше място за самосъжаление. То с нищо не би ѝ помогнало. Освен това Майлз щеше да дойде да я намери. Вярваше в това с всяка частица на тялото си.

Алиса замръзна на мястото си. Чу ли нещо? Или просто това бе плод на нейното въображение. Наостри слух и долепи ухото си на вратата. След това разклати дръжката и извика:

— Ей, има ли някой там?

Никой не отговори. След това чу приглушен удар, като че ли нещо тежко падна на земята. Кръвта ѝ замръзна. Сърцето ѝ заби лудо. Ръката ѝ се разтрепери, когато посегна и натисна бравата. Сега вратата се отвори.

Тя бе свободна.

Алиса се измъкна от пещерата. Ръцете и краката ѝ бяха вкочанени. Трябваше ѝ малко време, за да свикне със светлината. След това се огледа. Слънцето залязваше зад дърветата. Над езерото падаше

синкава мъгла. Наоколо нямаше никой. Никакъв човек. Нито Майлз, нито Бюти. Никога не бе се чувствала толкова самотна.

— Ти си една глупава гъска, Алиса Грей — каза тя високо. — Не за първи път си сама и те предупреждавам, че няма да ти е за последен.

Собственият ѝ глас я освежи. Разтърка ръцете си и започна да подскача. Вечерта бе топла, но тя бе страшно изстинала. И как иначе? Бяха я затворили в студена влажна пещера в продължение на часове.

Може би някой умишлено бе залостил вратата? Или може би тя сама се бе затръшнала? Ако бе така, как тогава се отвори сама?

Огледа се наоколо. Видя един голям клон до стъпалата, които водеха към Изкуствената пещера. Предположи, че са го използвали за лост, за да не може да си отвори вратата. Сега това нямаше никакво значение. Най-важното бе, че беше на свобода. Имаше доста път до абатството и затова реши да побърза. Щеше да се стъмни, преди да се върне у дома.

Беше вървяла около миля, когато чу познатия тропот на конски копита. Впери взор през синкавата мъгла. Там, на края на Старата гора, видя ездач. Тя вдигна ръка и понечи да извика, но нещо я спря. Страхуваше се да привлече вниманието му към себе си.

Почака, наблюдавайки го. Конят беше огромен, мускулист и тъмен. Мъжът, който яздеше, размахваше заплашително голяма сабя. Тя не виждаше лицето му, но нещо на туниката му ѝ напомни кръста на Кръстоносците.

Може би ако не беше прекарала целия ден, затворена в пещерата, изплашена и самотна, сега би се паникьосала. Тя стисна очи и изрече молитва. След това погледна. Вечерната мъгла бе станала по-гъста, но ездачът и конят бяха изчезнали. Като въздъхна облекчено, Алиса бързо продължи по пътя си.

Не бе изминала много, когато отново чу удари от конски копита. Точно по пътя пред себе си. Ездачът изскочи от мъглата. Бе нейният рицар в блестящи доспехи.

— Спри, Бул Рок! — С плавно движение Майлз Сейнт Алдфорд дръпна юздите и скочи от седлото.

— Милейди!

Тя раздвижи устни.

— Милорд.

Погледът му се плъзна по тялото ѝ.

— Алиса!

Тя се опита да се усмихне, но разбра, че не ще може.

— Майлз! — След това, за свое голямо учудване, припадна в ръцете му.

Когато отвори очи само след секунди, Майлз я държеше. Тя бе в прегръдките му, главата ѝ лежеше на рамото му, ръцете ѝ бяха обгърнали врата му.

— Не знам какво стана с мен — каза младата жена, като че ли се извиняваше.

— Боже господи, замръзнала си — възкликна той бурно.

— В пещерата е студено — отговори тя дрезгаво.

Майлз се протегна зад седлото и откачи една торба. Извади от нея малко сребърно шише, махна капачката и го приближи до устните ѝ.

— Пийни си малко.

Алиса погледна шишето.

— Какво е това?

— Бренди.

Тя пое глътка. Усети приятно затопляне по цялото си тяло.

— Още една — настоя Майлз.

Подчини му се, без да задава въпроси.

— Още една — повтори той.

Тя отново се подчини. Никога не бе имала склонност към силните напитки. При определени случаи можеше да си позволи само чаша шампанско. Но брендито, което ѝ даде Майлз, я затопли добре.

— Можеш ли да яздиш?

Алиса стъпи на крака, макар и малко несигурно, изчисти полата си с опакото на ръката си — имаше съчки и кал по нея, и тръгна към Бул Рок.

— Разбира се, че мога да язда — заяви тя. — Аз съм превъзходен ездач.

— Но не и сега, след преживяното — отбеляза нейният спасител повелително. — Ще яздим заедно — каза той, като я сложи върху коня си и след това скочи зад нея.

— Сър, вие ме държите така здраво, като че ли съм в пипалата на октопод — каза Алиса. — Не ми е удобно.

— Милейди, трябва да ви хвана, за да държа здраво юздите — обясни й Майлз.

— О! — Тя се опита да се държи изправена, но това й костваше твърде много усилия. Алиса се отпусна, опря се на него и сподели: — Знаех, че ще дойдеш.

— Така ли?

Тя кимна.

— Просто бе въпрос на време. Защо трябваше толкова дълго да чакам?

— Разбрах, че те няма от мис Пибъл — призна той. — Тя те е търсила навсякъде и когато отишла в конюшните, видяла, че Бюти се връща. Естествено, мис Пибъл се безпокоеше какво е станало с теб.

— Да, разбира се.

— Беше обезпокоена до смърт.

— И аз на нейно място бих се тревожила.

— Бе готова да заплаче.

Алиса цъкна с език съчувствено и се сгуши в него.

— Бедната Ема. — Очите й тежаха. Не можеше повече да ги държи отворени.

— Да не би да си паднала?

Опита да се изправи.

— Какво каза, милорд?

— Да не би да те е хвърлила кобилата?

Как можа да си го помисли!

— Бюти никога не би ме хвърлила — отговори тя.

— Какво се случи тогава?

Алиса свъси вежди.

— Не съм напълно сигурна. Мисля, че бях затворена в Изкуствената пещера. Мисля, че някой отвън е заключил вратата, но може и да са я залостили.

Боляха я мускулите на ръцете. Краката й бяха схванати.

— Важното е, че си на сигурно място — каза Майлз нежно.

— Да, на сигурно място съм.

— Не трябваше да те оставям — произнесе маркизът с укор към себе си.

Той не беше виновен. Тя бе настояла да я остави.

— Боже господи, ти не си виновен.

— Имаш нужда от пазач — каза той сериозно.

Нямаше нужда от пазач. Можеше да се грижи за себе си. Вече две години се грижеше сама за себе си.

Алиса почувства, че няма сила да спори с Майлз. Когато стигнаха в дома, тя му позволи да я отнесе до нейната стая. Там Ема Пибъл пое нещата в свои ръце. Суетеше се край нея, помогна ѝ да си сложи нощницата, зави я в леглото, дори ѝ даде малко от специално приготвеното лекарство на мисис Фетчет. Сигурна бе, че основната му съставка е бренди.

Като заспиваше, Алиса си спомни, че не е благодарила на Майлз Сейнт Алдфорд. Тя обърна главата си на възглавницата и промълви сънено:

— Ема, забравих.

Ема Пибъл премести стола си до леглото и хвана ръцете ѝ.

— Какво си забравила, скъпа моя?

Тя видя бръчка между очите ѝ.

— Забравих да благодаря на маркиза за това, че ме спаси.

По-възрастната жена погали ръцете ѝ и каза окуражително:

— Сигурна съм, че той го е разбрал.

Алиса пое дълбоко дъх и прошепна:

— Знаех, че Майлз ще дойде.

— Така ли?

Тя кимна и затвори очи.

— Той е рицар в бляскави доспехи.

— Твърде рано се събудихте, милорд — забеляза Блант, когато видя, че Майлз се разхожда в стаята.

Той хвърли ръкавиците си и камшика за езда върху масата.

— Бях навън — каза рязко маркизът.

Хортенз Хорацио Блант бе добре обучен като джентълмен, който обслужва друг джентълмен. Ако Майлз имаше нужда от него, той винаги бе на негово разположение. При други случаи неговият господар разполагаше със себе си.

Блант почистваше фрака на маркиза.

Майлз прекоси стаята, за да опита закуската, която му бяха донесли в негово отсъствие, и си наля чаша кафе. След това погледна

подноса, но не хареса нищо.

— Аз съм кретен.

Блант продължаваше да почиства фрака.

— Аз съм идиот.

Блант погледна едно копче, което се бе разхлабило.

— Пълен глупак съм. — Майлз се спря с чашата кафе в ръка. —  
Кажете поне нещо.

— „Те също служат на онзи, който стои и чака“ — изрецитира  
тихо Блант.

Господарят му протегна ръка.

— Това пък какво е?

— Милтън, сър.

Майлз знаеше, че е някой от тримата англичани класици —  
Поуп, Милтън или Шекспир. По време на пътешествието им  
спътникът му цитираше все някого от тях.

— Искан да съм там на зазоряване, преди нещо да се е  
променило.

Блант взе игла и конец от несесера си и започна да зашива  
разхлабеното копче.

— Видяхте ли нещо?

Майлз започна да разглежда дланите си.

— През нощта е валило.

— Това не е хубаво.

Маркизът прекоси стаята и погледна през прозореца към  
розовата градина и зад Старата гора. Сутрешната мъгла започваше да  
се вдига. Денят щеше да бъде топъл, истински летен ден.

— Около храстите пред Изкуствената пещера има пресни следи  
— счупен клон, счупени съчки.

— Някакво животно?

— Възможно е и това.

— Елени?

— Възможно е — каза Майлз умислено. — Може и да е някакъв  
човек, който се е скрил.

— С каква цел? — Блант го провокираше като адвокат на дявола.

— Не мога да кажа — призна Майлз, като прокара пръсти през  
косата си. Винаги правеше това, когато търсеше решение на някаква  
загадка. — Намерих един голям клон.



— Така ли?

— Около езерото, върху тревата има следи.

Блант бе свършил с копчето и сложи фрака в гардероба.

— Какво има от другата страна на езерото?

— Първо — започна да изброява на пръсти маркизът, — една ливада с хубава трева, която е подходяща за паша.

— За съжаление дъждът е измил следите?

— Да, за съжаление. — Майлз се опря с ботуша си на един шкаф. — Освен това разговарях с коняря, който се грижи за кобилата на лейди Алиса. Той каза, че Бюти не е искала да яде от това, което ѝ е предложил, когато се е върнала. Той дори се е опитал да я примаме с нещо по-добро. Не е пожелала.

— Сигурно добре се е напасла с прясна трева — заключи Блант.

Маркизът кимна.

— Второ — каза той, — недалеко от езерото и ливадата се намира Пещерата на монаха.

— Където е отседнал Отшелника ли?

— Точно така.

— Говорихте ли с него?

— Той не беше там. — Майлз сръбна от кафето.

— Какво ви каза лейди Алиса снощи?

Той присви очи.

— Каза ми, че вътре в Изкуствената пещера е било студено, и че след като съм я оставил, вратата се е затворила. Тя е стояла там около осем часа.

Блант поклати глава и съчувствено въздъхна.

— Било е ужасно за нея, милорд.

— На вратата няма ключалка.

Това веднага привлече вниманието на компаньона му.

— Няма ключалка ли?

— Да, няма.

Блант повдигна вежди.

— Възможно ли е да се залости вратата отвън?

— Да, възможно е.

— С големия клон — казаха едновременно и двамата.

Майлз усети, че очите му светнаха застрашително.

— Ако е така, то тогава някой нарочно е залостил вратата на пещерата, знаейки, че лейди Алиса е вътре. — Той плесна с ръка по хълбока си. — И защо ли?

— Защо?

— Какви са мотивите на едно такова действие?

Блант помисли малко.

— Да я изплашат.

— Защо трябва да я плашат?

Той сви рамене.

— Да ѝ причинят зло?

— Ако някой злодей иска това, има безброй по-добри начини.

Слугата му се поколеба и каза:

— Да си направят лоша шега.

Лицето на Майлз се изопна.

— Това е една възможност.

— Не мога да си представя, милорд, кой би си направил лоша шега с ангел като лейди Алиса?

— Аз също. — Маркизът продължаваше да рови нервно в косата си. — Цялата тази дяволска работа е безсмислена. — Той изпъшка. — Може би виждам злото там, където го няма.

— Може би.

— Вратата може да се е залостила от само себе си.

— Възможно е.

Майлз реши да закуси, вдигна сребърния похлупак на един от съдовете и взе една голяма узряла ягода. Беше вкусна. След това хапна от тъмночервеното грозде, няколко парчета от сочната диня. Апетитът му се възвръщаше.

— Мога да направя само едно нещо — каза той, като си наля втора чаша кафе.

— Какво е то, милорд?

— В бъдеще не трябва да се откъсвам от дамата!

По-късно, следобеда, Майлз се разхождаше сам в градината. Мис Ема Пибъл го бе уверила на няколко пъти, че лейди Алиса си почива и че няма оплаквания, освен от изтощението.

С други думи маркизът щеше да я види едва вечерта. Майлз бе решил да се поразходи в градината, когато изведнъж пред него застана момче с шапка в ръка.

— Извинете, милорд.

— Да, момчето ми. Кой си ти?

— Аз съм Ян Мак Кенит, милорд.

— Какво искаш, Ян Мак Кенит?

Момчето стоеше пред него, без да трепне. Майлз хареса това.

— Един човек ми даде да ви предам нещо.

— Човек ли? Какъв човек?

Ян Мак Кенит свъси чело объркано.

— Той ми каза, че ако питате, трябва да ви предам, че е истински приятел.

— Истински приятел? — повтори маркизът с лек цинизъм в очите.

— Точно така ми каза, милорд.

— Какво ще ми предадеш?

Ян Мак Кенит бръкна дълбоко в джоба си и извади внимателно кора от дърво, обвита в широко листо. — Той не е имал хартия. — Момчето се приближи и подаде кората. — Е, добре, мога ли сега да си върша моята работа?

— Да. — Майлз бръкна в джоба си, за да му даде пара. — Благодаря ти за посланието, Ян.

Лицето на момчето светна, когато видя монетата.

— Благодаря ви, милорд.

Когато остана сам, Майлз внимателно разгърна кората. Видя, че нещо е написано. Той я вдигна към светлината. Успя да прочете думите:

„Не е случайно. Пазете дамата. Един истински приятел“.

Майлз прочете отново написаното, като се надяваше, че то не е вярно. Но веднага разбра, че човекът, който се бе нарекъл истински приятел, е прав. Не беше случайно. Алиса е била затворена в Изкуствената пещера.

Някой по някакъв начин трябва да плати за стореното, закле се Майлз.

## ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Днес си се събудил твърде рано — каза лейди Чаб на съпруга си, когато го видя, че се разхожда из стаята.

Бе малко след осем часа. Алфред нямаше навик да става рано, за да работи. Дори и тук, в провинцията, той рядко се появяваше преди обяд.

— Мислих си, мила — каза той, като поглади бакенбардите си, след това мушна ръце в джобовете на копринения си халат.

Алфред отдавна не бе мислил. Според Каролин, по-добре бе да остави това на нея.

Тя седна в красивото, покрито с балдахин легло. Над леглото висеше малка месингова плоча, на която бе записано: „Тук е спала Елизабет Р. 12 септември 1578“. Каролин оправи възглавниците зад гърба си. Това бе задължение на Франческа, но тя вече бе изпратила слугинята си с важна поръчка.

— Какво мислеше, скъпи?

Той стоеше на прозореца и гледаше ливадата, където пасяха овце.

— Колко ли слуги ще са нужни?

— За какво?

— За да се грижат за всичко това.

Не беше сигурна за какво става дума и какво имаше предвид съпругът ѝ.

— Под всичко това, предполагам, разбираш абатството, градините, конюшните и всички други помощни сгради.

Той я прекъсна, без да се извинява:

— Да, да, имам предвид всичко.

Каролин реши да не му прави забележки.

— Една малка армия.

— За която трябва твърде много средства — заяви той, като се повдигаше на пръсти. — Ако моите изчисления са точни — неговите изчисления, и двамата знаеха това, винаги бяха точни, —

поддържането на абатство Грейстоун струва десет хиляди лири годишно.

— Трябват много слуги, за да се поддържа имот като този. Както например са необходими определен брой служители, за да работят във фабриките на Чаб — каза Каролин, като придърпа завивките около кръста си. Ръчно бродираното деколте на нощницата ѝ се свлече. Рамото ѝ блесна изкусително. Всичко, което тя правеше, бе целенасочено. — Да управляваш имот в провинцията е все едно да ръководиш някакъв бизнес.

Алфред насочи показалеца си към нея:

— Точно това имам предвид. Не виждам защо собственикът на един голям имот трябва да поема всички разноски. Ето защо си мислех...

— Да?

— Защо градините на Грейстоун да не са отворени за посетители и всеки посетител да плаща по един шилинг? Можем да предложим и разглеждане на къщата с водач, за което да се плаща допълнителна такса. Може би трябва да има и място за отдых. — Сър Алфред присви очи. — Да, място, където хората ще могат да седнат и да изпият чаша чай, след това да си купят сувенири.

Каролин успя да прикрие ужаса си. Той можеше да изцеди пари от всичко. За съжаление не беше от знатен произход. Съпругът ѝ бе твърде обикновен — от пръстите на краката си до намазаната си с брилянтин коса.

Но парите бяха сила днес, а Алфред имаше истински талант, някои казваха, че е гений да прави пари. Той бе поел скромна фабрика за дрехи, основана от неговия прадядо в началото на века, и бе направил от нея чудо. Името Чаб бе синоним за най-доброто мъжко бельо и особено за долните мъжки гащи.

„Изпери моите гащи Чаб, намери ми гащите Чаб, да не забравиш да сложиш гащите ми Чаб“ — това се чуваше навсякъде от Индия до Крим и от Сидни до Единбург.

Каролин въздъхна и сложи глава на възглавницата. Женитбата ѝ с Алфред Чаб бе едновременно блаженство и нещастие. Тя бе получила финансовата опора, от която имаше нужда, за да реализира плановете си. В същото време винаги съзнаваше огромната социална пропаст, която съществуваше между онези, които въртяха търговията, и онези,

които не бяха в нея, между жена като нея и жена като лейди Алиса Грей.

— Как върви твоята работа, Алфред? — интересува се тя.

Нямаше смисъл предварително да впряга конете. Абатство Грейстоун все още не бе тяхно.

Съпругът ѝ поклати глава, погледна през прозореца отново. Върху стъклата бяха изобразени дванайсетте апостоли. Рисунките датираха от четиринайсети век.

— Понякога се чувствам, като че ли търся игла в копа сено — каза той, намигайки.

— Не трябва да се предаваш. Трудът ти ще бъде възнаграден накрая — каза му тя окуражително.

— Знам, знам. — Той потърка очите си с ръка. — Просто се задълбочих в родословни архиви и стари карти на абатството, докато се изтощих напълно. — После я погледна през пръстите си: — Знаеш ли какво означава Нишката на Ариадна?

Между очите на Каролин се появи дълбока бръчка.

— Не, не знам. Толкова ли е важно?

Съпругът ѝ сви закръглените си рамене. Беше прекарал много години, седейки на бюро, приведен над счетоводни книги и документи за транспортиране на стоката.

— И аз не знам. На няколко пъти попаднах на това вчера. — Той насочи цялото си внимание към нея. — А ти какво откри, мила?

— Ако става дума за клюки, твърде много чух — каза тя. — Всички, с които говорих, освен лейди Алиса, вярват, че Джеймс Грей е починал по време на своето пътуване от Индия за дома си. Те са убедени, че той никога няма да се върне в Англия или абатство Грейстоун.

— Бедният мерзавец!

Каролин се изсмя, без да се старае да прикрие, че този факт изобщо не я интересува.

— Нещастieto на един човек предоставя възможност за друг. Изчезването на Джеймс Грей ни носи късмет — отбеляза тя.

— Късмет ли?

— Едно препятствие по-малко. Предоставя се възможност някой да заеме мястото на граф Грейстоун.

— Разбирам какво имаш предвид. — Алфред ставаше все по-предпазлив. Той сниши гласа си: — Не мислиш, че някой ни подозира, нали?

Тя поклати глава.

— Нямаат изобщо представа.

— Какво ще кажеш за маркиза? Чух, че кралицата го е изпратила тук.

— Да, така е.

— С каква цел?

— Да проучи слуховете за призрака.

— О, господи! — Грубите черти на Алфред Чаб се покриха с червенина. — Призраци! Дрън-дрън!

— Знам това. Ти също го знаеш. И съм сигурна, че маркизът също е убеден в това.

Алфред дръпна ухото си. Ушите му бяха доста големи, а брадичката му — твърде малка. Затова и си бе пуснал бакенбарди.

— Не бих искал Корк да подуши какво правим тук, докато не съм готов да изясня всичко.

— Не се безпокой за Майлз Сейнт Алдфорд. Аз ще се погрижа за него — каза тя, хапейки самодоволно устните си.

— Какво си направила?

— Една диверсия. Той ще бъде зает да проучи всичко. Ще бъде много зает.

— Какво си направила?

— Ще го накарам да се полута — каза Каролин самодоволно.

Алфред се намръщи.

— Не разбирам.

Съпругът ѝ не трябваше да знае. Бе за предпочитане да не знае всичко.

— Не се безпокой за това. Ти си имаш своята работа, а аз — моята. — Тя забеляза, че Алфред Чаб я гледа изпитателно и поглади матрака до себе си.

Той се приближи и се шмугна при нея.

— Е, мила?

— Какво мислиш сега, Алфи? — Тя рядко използваше прякора му от онези дни.

Само при специални случаи. Сега се предоставяше такъв случай. Алфред облиза плътните си устни.

— Мислех, колко чудесно изглеждаш тази сутрин. — Той се протегна и сграбчи голото ѝ рамо, там, където нощницата ѝ се бе свлякла. Ръцете му бяха големи, бе твърде тромав, но тя никога не му казваше това.

— Кожата ти е като на момиче — каза той гърлено.

Каролин бе направила всичко, за да изглежда така.

— С теб, Алфи, се чувствам като момиче.

Той хвърли поглед към вратата на нейния будоар.

— Къде е Франческа?

— Изпратих я да вземе някои неща от селото. Няма да се върне до обяд.

— А Чармел?

— Чармел излезе на езда със сър Хю.

Вниманието на Алфред веднага се насочи към новата връзка на дъщеря им.

— Сър Хю и Чармел като че ли се харесаха.

— Това е невинен флирт, който няма да доведе до нищо — увери го Каролин.

Той леко се засмя, по-скоро изсумтя:

— Откъде знаеш!?

— Сигурна съм в това — заяви тя без всякакво колебание. — Дъщеря ни е красива, умна и находчива, чаровна. Следващият сезон ще бъдем в Лондон. Очаквам, че Чармел ще има възможност за подобър избор, отколкото само един барон.

— Както кажеш, мила. Оставям нещата в твоите ловки ръце — каза той, като пое ръцете ѝ в своите.

Тя се опита да се направи на учудена от това, което почувства под халата му.

— Е, Алфи, ти си лошо момче, какво имаш там долу?

— Изненада за теб, скъпо момиче.

Каролин се засмя гърлено. Обичаше да бъде прелъстявана.

— Изненада за мен ли? — възкликна тя, преструвайки се, че изпитва удоволствие, като промъкваше ръката си надолу. Разкопча едно копче, след това разгърна бельото му и пое в ръцете си неговата гореща, твърда изненада. — Алфи, колко си голям!



— Толкова по-добре за теб — каза той рязко, като дишаше тежко. След това я повали по гръб.

Въпреки дългогодишния си опит да маха завивките и разсъблича съпруга си, Каролин се държеше, като че ли прави всичко за първи път. Той започна да сваля корсета ѝ.

Тя чу, че нещо се прокъса. Алфред бе скъсал нежната бродерия на нощницата ѝ. Това, разбира се, нямаше значение. Той можеше да ѝ купи дузина такива нощници, ако тя пожелаеше. Каролин Чаб отдавна бе разбрала нещо много важно — на света имаше нещо, което бе по-силно от парите, и това бе сексът.

Алфред сграбчи голите ѝ гърди, като ги мачкаше между пръстите си, като че ли месеше тесто. След това наведе глава, хвана едното зърно със зъби и я ухапа силно. Тя усети остра болка и тръпка, която възбуди цялото ѝ тяло. Притисна гърдата си към устата му, сякаш за да изпита още по-силна болка.

Той се захили:

— Харесва ли ти?

Това, което успя да произнесе през стиснатите си зъби, бе само неговото име.

Той се протегна и използва пръста си. Долу бе суха. Каролин затвори очи и си спомни един друг момент, едно друго място, друг мъж и тялото ѝ отвърна, както някога. Скоро бе готова.

— Ето и за теб, момичето ми — въздъхна Алфред.

Той я облада грубо, тя заби ноктите си в гърба му, това му харесваше...

Както обикновено се случваше, когато свърши, Алфред се дръпна от нея, без да каже дума, и обърна гърба си. След няколко минути тя го чу да хърка. Беше заспал. Каролин почака още няколко минути. След това се измъкна от леглото, притиснала нощницата до себе си, и отиде в съседната стая. Затвори леко вратата и се насочи към голямото огледало.

Нощницата падна в краката ѝ около глезените. Тя се погледна в огледалото. Зърната ѝ бяха червени и леко подути, но не от страст, а от грубото му докосване. Алфред я бе ухапал по рамото, бе ожулил гърдата ѝ и корема ѝ с брадата си. Но все пак този път се бе отървала с малко.

— Не ме е наранил много — измърмори Каролин тихо.

Тъй като Франческа щеше да дойде по-късно, тя реши сама да се изкъпе. Не бе от онези дами, които не могат нищо да направят сами. В действителност в дома, където бе израснала, нямаше бани, нито слуги.

„Добре че Грейстоун имат модерна баня“, помисли си Каролин, като сипваше любимия си парфюм във водата. След това влезе в огромната медна вана.

— О, о! — леко изпъшка тя и подпря глава на хавлиената възглавница. Отпусна се и облекчено въздъхна.

Алфред бе едно тромаво говедо, но той ѝ бе нужен за нейните планове. За една жена, която иска да успее в обществото и да привлече вниманието на Уелския принц, бе необходимо да бъде красива, умна, богата, ако е необходимо — и омъжена. Тя трябваше да бъде омъжена.

И то за внимателен съпруг.

Каролин подозираше, че Алфред не може да бъде внимателен, но той лесно се лъжеше.

— Стъпка по стъпка, лейди Чаб — поучаваше се тя, като се обливаше с топлата ухаеща вода.

Щом като веднъж я приемат в Марлбъро Хаус, Каролин възнамеряваше да продължи пътя си дискретно и разумно към своята крайна цел, да стане метреса на Негово Кралско Височество, Уелския принц — Берти, както го наричаха приятелите му.

Каролин трепна с очи. Представи си да влиза в света на своите мечти, света на властта, аристокрацията, кралските балове и яхти, света на нещата, които не могат да се купят само с пари.

Тя нямаше да прехосва усилията си за принца. Той щеше да оцени нейната красота, ум и умения в будоара, умения, които тя прехосваше с един недодялан човек като Алфред Чаб.

Каролин посегна към четката на масичката до ваната. С все още затворени очи започна да мие тялото си, да търка гърдите си, чувствителните им зърна и надолу по гърдния кош към корема, а след това към онова похотливо, порочно място между бедрата ѝ. Сега то бе изтръпнало, за разлика от преди малко, когато Алфи влизаше в нея.

Като си представи лицето на принца, не, днес не бе Берти, видя смуглите чувствени черти на маркиза на Корк. Потърси удовлетворение и когато почувства горещата тръпка по тялото си, вече знаеше коя ще бъде нейната следваща стъпка.

Майлз Сейнт Алдфорд.

Усмихна се леко. Порочните не знаят почивка.

## ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Порочните не знаят почивка, нали така, сър Алфред? — каза приятелски Майлз, влизайки в библиотеката на абатството рано сутринта.

Алфред Чаб вдигна очи от книгата, която четеше. Върху масата имаше пръснати много хартии и томове с кожена обвивка. Той покри книгата, която проучваше задълбочено, когато маркизът влезе в стаята, и премигна.

— Какво казахте, милорд?

„Този човек няма чувство за хумор“ — помисли си Майлз. Сър Алфред бе много сериозен и много тъп. След като прекара една седмица в компанията на фамилия Чаб, му се струваше, че и за месец не би могъл да разбере какво искат те.

Сър Алфред Чаб бе преуспяващ бизнесмен с гениални заложби за правене на пари. Това бе факт. Сега той бе аматьор историк, както вече говореха за него. Така поне му бе казала Алиса. Джентълменът беше тромав, без въображение, трудно се приобщаваше. Той бе второкласен играч на карти, но постоянно провокираше Майлз да играят всяка вечер след вечеря.

Той винаги губеше. След снощната игра сър Алфред дължеше на Майлз около дваисет лири.

Лейди Каролин Чаб, от друга страна, бе умна, находчива, общителна. Говореше интелигентно, макар и превзето, на различни теми. Имаше вид на професионална красавица и без съмнение щеше да се присъедини към групата на лейди Рандолф Чърчил, с моминско име Джени Джероум, родена в Ню Йорк и след това живяла в Париж. Това общество включваше и дукесата на Манчестър, която веднъж бе придружила Бerti на музикално представление, където, както говореха, бе играла канкан, както и новата забележителност от кръга на Уелския принц, чаровната Лили Лангтри. У лейди Чаб имаше нещо, което му напомняше на жените от Марлбъро Хаус.

За Едуард Чаб знаеше само това, което му бяха казали — близък приятел и компаньон по време на пътешествията на дука на Б. Чармел Чаб бе истинска дъщеря на майка си. Той ѝ предричаше звезден дебют следващата година в обществото. С красотата си и парите на баща си тя щеше да си намери изгодна партия. Майлз можеше да се обзаложи, че момичето ще се ожени за барон, а може би и за виконт.

— Мога ли да ви услужа с нещо, милорд? — попита сър Алфред, като махна очилата си, почесвайки нос с палеца и показалеца си. Очевидно бе работил известно време.

— Търся една книга — отговори Майлз.

— На някаква определена тема ли?

Той кимна:

— Градинарство.

— Градинарство ли? — повтори сър Алфред, като вдигна гъстите си вежди.

— Интересувам се от рози.

— Не смятах, че сте градинар, маркизе — подметна Алфред Чаб, като постави очилата си на масата, бутна назад тежкия стол и се изправи.

— Напоследък се интересувам от това — отговори маркизът.

— Твърде прозаично за воин като вас.

— Бивш воин.

Сър Алфред махна с ръка при тези думи.

— След като веднъж си бил воин, оставаш винаги такъв.

Майлз се усмихна и промени темата:

— Разбрах, че сте историк.

— Чопля в историята — отговори скромно Алфред. — Когато се оттеглих от бизнеса преди няколко години, милата ми съпруга реши, че ми трябва хоби, за да се занимавам с нещо. — Алфред Чаб направи неволно някакъв жест. — И така започнах да се интересувам от историята на Уест Кънтри.

Майлз се облегна на гравираните дървени перила на стълбата зад гърба си, която водеше към втория етаж на библиотеката, и скръсти безгрижно ръце на гърдите си.

— А защо точно историята на Уест Кънтри?

Като обикаляше из стаята, сър Алфред продължи:

— Моят род произхожда от тук. Винаги съм се интересувал от родословието на Чаб. — Той се спря и погледна рафта с книги пред себе си. — Градинарство ли казахте?

Майлз погледна дебелиите томове, струпани върху масата. Заглавията бяха доста сериозни: История на Уест Кънтри, Легенди, традиции и пейзажи от Девон, Свещените извори на Корнуел и Девон, Западният полуостров и заветите на ирландските светии.

Но това, което му направи впечатление, бе книгата, която Алфред Чаб явно задълбочено четеше преди малко. Тя бе отворена и съответната страница бе покрита с лист хартия. За съжаление книгата бе обърната надолу и това, което Майлз успя да прочете, бе: фамилната история и произход на...

По дяволите! Повече не можа да види.

Като се приближи по-близо и вдигна листа хартия, докато Алфред Чаб бе с гръб, той видя края на заглавието: графовете на Грейстоун.

Защо Алфред Чаб проучваше книга за семейството на Алиса? По-странното бе, че се опитваше да прикрие този факт. Защо просто не си признаеше, че се интересува от тази фамилия?

— Разделът земеделие, ботаника и градинарство се простира оттук до ъгъла на стаята — каза сър Алфред, привличайки вниманието на Майлз към другата част на библиотеката.

— Благодаря ви, Чаб. Спестихте ми много време и безпокойство — каза Майлз. — Ще намеря това, от което имам нужда, и ще ви оставя да работите спокойно.

— Радвам се да ви услужа. — Той се върна към масата, като мърмореше: — Тишина и мир! Това ми е необходимо сега.

Майлз прокара ръката си по кожените корици, като търсеше книгата за розите, която бе чел като млад. Чудеше се дали ще я познае след толкова години.

Именно тук, в тази библиотека, в тази стая, благодарение на своя домакин Томас Грей, Майлз разбра, че макар и сам, човек може да не е самотен. За първи път в живота си той четеше не по задължение, а по желание.

Е, може би не от самото начало. Бе твърде нетърпелив, напорист и самоуверен, когато пристигна в абатство Грейстоун. Но с течение на времето започна да посещава библиотеката, за да чете. Направи това

преди всичко, защото нямаше какво друго да прави в абатството, ако не чете, не разговаря или не работи в градината. След това откри, че книгите могат да му бъдат приятели. Те му отвориха един нов свят, не — безброй нови светове.

Преди онова лято Майлз бе посредствен ученик. След това, когато дойде време, той отиде в Оксфорд — повече, за да угоди на дядо си, спечели си репутация на учен, бе блестящ както в класическите, така и в съвременните езици. Там се сприятели с хора като Лорънс Линдсей, сега дук на Дикин.

Всичко това дължеше на добрината и великодушието на граф и лейди Грейстоун.

Майлз извади една позната червена книга от дъното на рафта. Отвори я и прочете с чувство на задоволство: „История на старите рози, особено онези, които растат и се отглеждат в абатство Грейстоун“. Автор бе Томас Грей, дванайсетият граф на Грейстоун.

— Най-накрая — възкликна той.

Алфред Чаб погледна през очилата си. Не успя да скрие задоволството си от това, което чу.

— Радвам се, че намерихте каквото търсехте, маркиз Корк.

Майлз мушна книгата под мишница.

— Благодаря за помощта, сър. Оставям ви да работите спокойно.

Ясно беше, че Чаб иска да остане сам. За това има няколко причини, помисли Майлз, като прекоси Големия хол. Наистина ли Алфред Чаб бе сериозен учен? Или кроеше нещо друго? Той почука на вратата на кабинета и влезе. Алиса не беше там. Видя само мис Ема Пибъл.

— А, мис Пибъл — каза той, като кимна. — Мога ли да ви запитам нещо?

Жената премести книжата настрани.

— Да, милорд.

— Къде е лейди Алиса?

Ема Пибъл се намръщи.

— Не сте я загубили пак, нали, маркиз Корк?

— Не, мис Пибъл. Не съм я загубил. — Той дори не бе я виждал днес. — Имам нещо, което искам да ѝ покажа — каза Майлз, като посочи книгата, която носеше.

— Спомена, че ще се срещне с Голсуърти. Мисля, че ще ги намерите в градината с розите, милорд.

— Благодаря ви, мис Пибъл. — Той тръгна да излиза от кабинета. — Вашата информация е винаги ценна.

Ако беше прав, а той вярваше, че е, Алиса щеше да се зарадва на това, което щеше да ѝ каже, помисли си Майлз и тръгна към Беседката на милейди.

— Добро утро, милорд — каза Алиса, като вдигна глава и видя, че Майлз се е надвесил над нея.

Само за три дни плевелите бяха избуяли.

— Добро утро, милейди — поздрави я той, от своя страна. — Вече се възстановихте напълно, нали?

— Да, почти се възстанових, милорд.

— Плевим, така ли?

— Да. Плевя само аз — поправи го тя.

— Къде е забрадката ти, милейди?

Алиса отметна глава и се засмя. За разлика от мъжете, които познаваше, Майлз Сейнт Алдфорд бе наистина забавен.

— Нямам забрадка, сър, но какво е това, което носиш? — попита тя.

— Книга за Старите рози — бе отговорът.

Алиса онемя. Само маркизът имаше такова въздействие върху нея.

— Не знаех, че се интересуваш от Старите рози.

— Отскоро се интересувам. — Лицето му се озари от тайнствена усмивка. — Или по-скоро това са интереси от миналото, които сега възстанових. — Той извади малката червена книга изпод мишницата си.

Алиса я позна. Бе писана от нейния баща.

— Книгата на баща ми за розите. Не съм я виждала от години. Къде я намери? — попита тя, като избърса ръцете си в полата. — Не трябва да я докосвам — призна със съжаление. — Ръцете ми са мръсни.

— Намерих я в библиотеката с помощта на сър Алфред — каза ѝ Майлз, като добави: — За първи път прочетох тази книга на баща ти, когато бях на петнайсет години.

— Това е било през лятото, когато си гостувал у нас.



Той кимна.

— Преди ден-два си спомних, че баща ти е писал в нея за легендарната бяла роза.

За момент Алиса отново онемя.

— Легендарната бяла роза? Повечето Стари рози са розови.

— Точно така.

Сърцето ѝ започна да бие бързо.

— Ти сигурно не мислиш...

— Възможно е — рече Майлз.

— Може би.

— Старият розов храст — казаха едновременно и двамата.

— Видя ли отново бялата роза? — попита я той.

Алиса поклати глава. Чакаше да я видят заедно.

— Мисля, че е време да погледнем този чуден цвят, нали, милейди? — Майлз ѝ предложи ръката си, като я увери, че това, дето се е изцапала малко, не му пречи.

Те тръгнаха по каменната пътека, минаха покрай Беседката на милейди и се насочиха към ъгъла, където древният розов храст се увиваше на свобода около стената на градината.

— Не е само една бяла роза! — възкликна тя и дъхът ѝ спря болезнено за миг.

Майлз я следваше.

— Боже господи, Алиса, има поне десет или дванайсет бели рози!

## ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Няма грешка — каза Алиса, след като бе разговаряла с градинаря си. — Имало е само една роза. Голсуърти се закле в гроба на майка си, че розата е била само една. Три момчета, които работят при него, могат да се закълнат в същото. А виж сега колко много рози има! — Тя развълнувано вдигна длани към гърдите си, след това свали ръцете си.

— Да, виж сега! — повтори Майлз.

Алиса ги преброи отново. Имаше дванадесет големи рози.

— Нищо не разбирам — каза тя.

— И аз.

Приблжиха се, за да ги разгледат. Цветовете бяха съвсем бели, с няколко червени листенца в центъра — като сълзи.

— Никога не съм виждала такива рози! — Алиса се замисли за миг и продължи: — Всъщност такава роза е нарисувана на семейния ни герб. Дали си има име?

— Има.

— „О, розо, кой ще дръзне да те назове с име?“ — Младата жена вдигна поглед към мъжа до себе си.

— Както изглежда, някой го е направил доста отдавна. Открих името ѝ в трактата на баща ти за Старинните рози. — Майлз разтвори книгата, която носеше под мишница, и зачете на глас: — „Аз не съм имал честта да видя с очите си това цвете и хората от околността също не помнят да са го виждали как цъфти. Но легендата разказва, че имало бяла роза с кървавочервени листенца в средата. Тя вирее на едно-единствено място — сред оградената с високи зидове градина на абатство Грейстоун, и се наричала Сълзите на милейди.“

— Сълзите на милейди — повтори развълнувано Алиса.

— Някои от нещата, които описва твоят баща, са ти познати, макар че разказът му звучи по-скоро като приказка, а не като действителна история. — Майлз обърна страницата. — „Някога живяла красива и горда дама от знатно потекло. Когато нейният

любим, прославен местен рицар, тръгнал към Свещената земя, за да се бие за своя крал Ричард Лъвското сърце, дамата се приютила в абатството.“

— Ричард Лъвското сърце — промълви тя. — Този рицар е бил Роберт Смелия!

Майлз вдигна за миг очи от книгата.

— Името му не се споменава, но мисля, че ни е ясно кого е имал предвид графът. — И продължи да чете: — „Дамата била колкото красива, толкова благочестива. Прекарвала дълги часове в молитви в малкия параклис.“

— Параклисът на дамата! — Алиса плесна развълнувано с изцапаните си от работата в градината ръце.

— „Когато не се молела в параклиса, дамата се грижела за своята градина.“

— Беседката на милейди! — Късчетата от загатката започваха да се допълват едно с друго.

— „Преди да тръгне да воюва, рицарят оградил с камъни малко езерце при извора, който се намирал в градината. Така дамата можела винаги да разполага с прясна вода, за да полива цветята си.“

— Това е Рицарският извор!

— „В чест на заминалия на война рицар дамата засадила рядко срещана бяла роза. Всеки ден тя отивала в градината и плачела за своя любим, защото се бояла, че може да му се случи нещо страшно в далечната и чужда земя.“

— Права е била да се тревожи — отбеляза Алиса. — В кръстоносните походи са загинали хиляди рицари.

Майлз кимна разбиращо:

— Дори ако е имал късмет да избегне касапницата на бойното поле, воинът често е бил покосяван от болест, преди да успее да се завърне у дома. — Той сведе поглед към книгата в ръцете си. — Както и да е, по-нататък в историята се казва, че дамата леела толкова сълзи, че градината ѝ изобщо не се нуждаела от поливане.

— Там сигурно пише, че червените листенца в средата на розата са нейните сълзи! Мога да се обзаложа за това! — Самата Алиса безброй пъти бе ходила в градината, за да плаче в усамотение след смъртта на родителите си. Тя също бе поливала цветята със сълзите си.

— Печелиш баса. Точно това е написал баща ти в следващия абзац.

Младата жена заговори с вълнение:

— Съществувал е обичай, според който, докато римските войници били на война, жените им са събирали сълзите си в стъклени мускалчета. В Залата със старинната колекция в абатството има такова мускалче. Направено е от синьо стъкло. Никога не е отваряно, сълзите на жената се пазят в него осем столетия. — Тя си пое въздух, дълбоко развълнувана. — Баща ми пише ли какво се е случило с дамата и рицаря по-нататък?

Майлз поклати глава.

— Не.

— Питам се как ли се е казвала дамата?

— Баща ти не казва нищо по този въпрос.

Тя изпъна рамене.

— Може би не е знаел.

Майлз се наведе над близката роза и пое дълбоко мириса ѝ.

— Сълзите на милейди е много уханна роза. — Той вдъхна отново: — Миризмата ѝ е необичайна.

— Необичайна ли?

Маркизът сбърчи чело.

— Да, но въпреки това — позната.

Алиса се наведе и помириса разцъфналия цвят, пред който бе застанала.

— Горчиво-сладка миризма. — Тя се изправи. — Никога не съм срещала такава.

— А аз съм срещал.

Алиса не разбираше как е възможно това. В описанието се казваше, че Сълзите на милейди вирее на едно-единствено място, при това по време, доста преди Майлз Сейнт Алдфорд да се роди.

— Може би си спомняш някаква подобна миризма — предположи тя.

Майлз явно нямаше намерение да спори с нея.

— Възможно е.

Тя се оживи.

— Имахме късмет, че в деня на твоето идване в абатството решихме да запазим храста.

— Имаш предвид утрото, когато нахлух тук, като прескочих зида и изпотъпках цветята? — припомни той със самоосъдителна усмивка.

— Предвид обстоятелствата, това не можеше да се избегне. Ти имаш доста големи крака, милорд.

Двамата впиха погледи в огромните ботуши за езда на краката на Майлз.

— Големи са наистина — измърмори той.

Тя побърза да го утеши:

— Е, не са прекалено големи. Всъщност са съвсем пропорционални по размер и в съотношение на всичко останало.

— С други думи всичко ми е голямо — заяви той сухо.

Господи, тя не искаше да се забърка в тази каша!

— Да речем, че у теб много неща просто могат да се опишат като по-големи в сравнение със средните — поясни младата жена.

Застанала до маркиза, Алиса усети, че в главата ѝ се появяват неподходящи мисли. В онази лунна нощ в розовата градина, нощта, когато той я целуна за пръв път, най-мъжествената част от тялото на Майлз Сейнт Алдфорд изглеждаше наистина голяма. Беше направо огромна. Огромна и корава. Алиса преглътна с усилие. „Навярно да е голям и твърд е за предпочитане, пред малък и мек... що се отнася до мъжете.“

— Знаеш ли какво казват хората, милейди?

Тя се опитваше да избегне погледа му.

— Какво казват, милорд?

В гласа му имаше нещо, прилично на смях.

— По-добре твърде голям, отколкото твърде малък.

Тя усети как бузите ѝ пламнаха. Този човек умееше да чете чужди мисли. Сякаш знаеше какво става в главата ѝ. Почувства се засрамена. Алиса избърса пламналото си лице с опакото на лявата си длан — единственото място по ръцете ѝ, което не бе изцапано със засъхнала кал. По дяволите! Разбираше, че не може да направи нищо: беше си отворила устата и сама се бе пъхнала в капана. При това — по най-глупав начин.

Той замислено поглади брадата си.

— Трябва да ти призная, че съм удивен от случилото се напоследък във вашата градина.

— И аз — сподели тя.

— Храстът изглеждаше мъртъв. Той беше мъртъв. — Само след миг маркизът се опроверга сам: — Добре, да приемем, че е бил жив. Но защо цъфти точно сега?

— Защото е година на розите — подчерта тя.

Той се усмихна мрачно.

— Ти ми разказа, че в Средновековието Рицарският извор бил известен с това, че лекувал импотентност. Може сега да е подействал и на цветята.

Алиса не знаеше какво да отговори и затова само кимна с глава няколко пъти. Истината бе, че тя не вярваше в чудеса. Въпреки това съзнаваше, че в историята на човечеството има неща, които отричат логиката и рационалното обяснение.

Тя се наведе и изми ръцете си в студените води на Рицарския извор. Нямаше с какво да се избърше, но Майлз галантно ѝ предложи носната си кърпа.

— Вземи книгата на баща ти. — Той ѝ подаде томчето.

— Не съм я виждала от години. — Гърлото ѝ бе стегнато. — Почти бях забравила, че има такава книга.

— Както изглежда, през последните години други неща са били в ума ти.

Това беше истина.

Алиса погледна часовника, окачен на кръста ѝ.

— Мили боже, кое време е станало! Ще закъснея!

Той я погледна замислено.

— За какво закъсняваш, ако смея да попитам?

— За разносвача! След това трябва да се срещна с агента по имотите.

Майлз протегна ръка, сякаш да докосне рамото ѝ, но, изглежда, размисли и се отказа.

— Какъв разносвач? И какъв агент? — запита той.

— Разносвачът ще занесе един стар, но все още годен за носене костюм на Отшелника, който живее в Пещерата на монаха. След това ще се срещна със строителния агент господин Уорт, тъй като няколко къщи трябва да бъдат поправени, преди времето да се развали — поясни тя. — След срещата с господин Уорт едно от момчетата ще ме откара в селото. Викарият и аз искаме да обсъдим как да направим нов покрив на църквата.

— Какво му е на сегашния?

— Тече като решето.

— Разбирам. — Маркизът кимна. Замълча за момент, след това обяви: — Ще те придружа в тези обиколки.

— Боя се, че ще бъде досадно за теб, милорд — подчерта тя нарочно.

Майлз изпъчи рамене.

— Досадата не ми е чужда. — И добави: — Освен това ние с теб сме партньори. Ти сама го каза.

— Казах го. — Не можеше да отрече.

— Не си ли съгласна, че два чифта очи, два чифта уши и два мозъка могат да се справят по-добре, отколкото един?

— Ами... да.

— Нищо не се знае. Може да се натъкнем на нещо или на някого, който да ни даде нишката да разкрием мистерията на вашия призрак.

— Няма никакъв призрак!

— Знам това. Ти също го знаеш. Знае го и всеки, който не е пълен идиот. Въпреки това някой иска ние да повярваме, че има призрак.

— Без съмнение това е някой от твоя списък със заподозрените лица.

— От нашия списък със заподозрените лица.

— Трябва да се преоблека. — Алиса огледа изцапаните си с кал дрехи за работа в градината.

— Аз ще докарам каретата — предложи Майлз, когато двамата се отправиха към къщата.

Алиса направо прелетя през Голямата зала към крилото със спалните помещения. Извърна се за миг и хвърли през рамо поглед към Майлз.

— Ще бъде мило да ме придружите в каретата, милорд — каза тя.

Маркизът държеше твърдо на обещанието си. През следващата седмица, накъдето тръгнаше Алиса, той беше до нея. Ако тя яздеше Бюти, той я придружаваше на Бул Рок. Ако работеше в градината,

беше до нея, носеше кошницата, градинарските ножици, ръкавиците. Щом тя тръгнаше за града, той караше каретата.

Двамата се разхождаха. Разговаряха. Закусваха, обядваха и вечеряха заедно. Пиеха кафе, чай, лимонада, а понякога дори чаша шампанско. Говореха за изкуство, пътувания, философия, градинарство и за древните гърци, както и за по-земни неща.

В този процес Майлз забеляза някои неща. Алиса работеше усилено в ролята си на господарка на абатство Грейстоун. Хранеше гладните, посещаваше болните, грижеше се за бедните. Беше търпелива, добросърдечна и изслушваше хората със съчувствие. Всички я обичаха — млади и стари, бедни и богати. В прекрасното ѝ същество нямаше дори частица неискреност. Тя не притежаваше хитростта, превзетостта и фалшивата свенливост, присъщи на много от младите жени в обществото.

Онази нощ в Беседката на милейди той ѝ бе казал, че се различава от жените, които е познавал. Майлз едва сега започваше да разбира колко различна бе тя от тях наистина.

Това стана ясно един следобед. Двамата се разхождаха в предната градина със статуите. Алиса неочаквано спря на чакълената пътека. Вдясно от нея се намираше мраморна скулптура в човешки ръст на крилатия Пегас, а вляво — самият Зевс, който гледаше света от Олимп. За момент тя прехапа долната си устна, вирна брадичка, изтегна назад раменете си — сякаш се готвеше да посрещне реакцията на Майлз за онова, което се готвеше да каже и го изгледа изпод светлосивия си копринен чадър срещу слънце.

— Милорд, трябва да си поговорим — каза.

— Милейди, ние само това правим — отвърна той.

— Изглежда, има някакво недоразумение — започна тя.

Майлз сбърчи чело.

— Недоразумение относно какво? — попита той.

— Относно нашето партньорство.

— Какво не ти е ясно в него?

— Не аз, а ти си този, който не е наясно, сър — подчерта тя.

Маркизът премига. Нямаше такова усещане.

— Какво според теб не ми е ясно?

Алиса явно премисляше и избираше думите си внимателно.



— Когато предложих да станем партньори в това разследване, аз нямах предвид да бъдем непрекъснато заедно.

Той присви очи.

— Какво се опитваш да ми кажеш? — попита той.

— Необходимо ми е понякога да бъда сама.

— Ти си сама.

— Кога? — попита го тя предизвикателно.

Майлз се замисли.

— Ами когато спиш — беше неговият отговор.

— Това едва ли би могло да се брои като време, когато съм сама, щом не съм будна, за да оценя този факт — каза Алиса натъртено.

Майлз имаше опит в изкуството да отвлича вниманието на събеседника си. Това беше необходимо и важно средство в Марлбъро Хаус.

— Не ти ли е приятна моята компания? — попита той.

Дамата отговори незабавно и енергично:

— Разбира се, че ми е приятна! Това е най-чудесната седмица в живота ми!

Маркизът понечи да се усмихне, но навреме спря. Алиса не биваше да разбере, че се е разкрила дотолкова. Беше усетил по гласа ѝ, че тя се двоуми дали да каже още нещо.

— Но какво тогава?

— Трябва да съм тъпа!

— Тъпа ли?!

— Или да кажем — откровена.

Той полагаше усилия да не покаже колко му е забавно това.

— Естествено, твое право е да казваш онова, което мислиш.

Настъпи кратка пауза.

— Искам да мога да дишам спокойно — каза тя накрая.

Тъгълчетата на устата му се извиха нагоре.

— Нещо пречи ли ти да дишаш?

— Казах го фигуративно. — Алиса вбесена си пое въздух. — Милорд, вие сте като залепен за мен — оплака се тя.

— Милейди, знам какво имате предвид. — Би било безсмислено да отрича.

Алиса не беше глупава, нито би търпяла глупаци край себе си. Тя, изглежда, не беше подготвена за откровеността му.

— Значи си го правил нарочно през цялото време?

— Да.

— Защо? — Сивите очи го гледаха изпитателно.

Защо наистина? Първото правило в наръчника на шпионина бе да се казва истината винаги, когато е възможно. Второто правило бе да се лъже само тогава, когато е абсолютно наложително. Тъй като нямаше намерение да разказва на Алиса за своите разследвания, нито за предупреждението, което бе получил от някакъв „истински приятел“, Майлз реши да се придържа към някаква истина, ако не към самата истина. Сви рамене и каза:

— Приятна ми е твоята компания.

— Аз вече казах, че също харесвам твоята компания. — Алиса наклони надолу копринения чадър и го отпусна на рамото си, след това завъртя бамбуковата дръжка в ръката си. — И какво? — насърчи го тя да продължи.

— Как какво? — Майлз бе помислил, че отговорът му ще я задоволи. Не беше познал. — Няма друго. — Това звучеше неубедително дори за него.

Алиса го погледна изпитателно.

— Става въпрос за инцидента в Изкуствената пещера, нали така? — Тя не му даде възможност да отговори. — Ти се опитваш да ме предпазваш.

Тя мислеше и действаше бързо, много бързо. Изпъна още повече раменете си.

— Аз ви освобождавам, милорд.

— Освобождавате ли ме, милейди?

— Освобождавам ви от вашето обещание да ме пазите.

— Вижте, Алиса...

— Не ми е нужен охранител, сър.

— Аз не ви охранявам, милейди. — Маркизът повиши тон.

— Не ми е необходим самоназначил се пазач — продължи тя.

— Въпрос на мнение — върна ѝ той топката.

Алиса вирна брадичка. Очите ѝ леко се разшириха. Устните ѝ бяха стиснати.

— Аз не съм дете, а жена. Нося отговорност за това имение и за собствения си живот от почти две години. И досега съм успявала да се справя доста добре без твоя помощ. — Тя затвори нервно чадъра си и

мина покрай Майлз с надменно изражение. — Ще трябва да ме извиниш. Имам важен ангажимент.

Майлз се чу да ѝ задава въпроса:

— Какъв по-важен ангажимент?

— Игра на крикет. — Той забеляза, че Алиса не си направи труд дори да погледне към него.

— С кого ще играеш крикет? — „Дано да не е с онзи глупак сър Хю Пюърхарт“ — помисли си Майлз.

— Не е ваша работа — хвърли му поглед през рамо тя. — Но ако трябва да знаете, то аз ще играя с госпожица Чаб.

— Аз ще дойда с вас.

Алиса спря на чакълената пътека и се завъртя на пети.

— Вие не сте поканен.

— Тогава поканете ме!

Тя поклати глава.

— Не. Няма да ви поканя. Ние, дамите, се забавляваме с тази игра. Бъбрим и се смеем, говорим си за времето, правим си комплименти една на друга за попаденията си, независимо дали са добри или лоши. Джентълмените, от своя страна, се отнасят към играта много по-сериозно. Те настояват да се броят точките, да се спазват правилата и накрая някой да бъде обявен за победител, а друг — за победен.

— Какъв е смисълът на играта, ако не се броят точките?

— Именно! Точно за това става въпрос. Вие не можете да играете с нас.

— Ще стоя тихо отстрани и ще наблюдавам.

— Ще ни карате да се чувстваме неловко и неудобно. Няма да можем да се забавляваме.

— Тогава ще се оттегля в апартамента си и ще прекарам един безкрайно дълъг и скучен следобед в писане на писма.

— Чудесна идея. Желая ви приятен ден, милорд.

Майлз не се оттегли в Рицарските стаи, за да се занимава с кореспонденцията си. Стигна само до Небесната зала и остана там, загледан през високите до тавана прозорци към зелената поляна навън.

Не след дълго се появиха двете млади дами. Чармел Чаб с лъскавата тъмнокафява коса и изтънчени маниери, модна рокля в смарагдовозелено и в същия тон — шапка, ръкавици, чехли и чадър,

който да пази млечнобялото ѝ лице от слънчевите лъчи. И Алиса — руса, с непреднамерени обноски, сива рокля без никаква украса, килната настрана сламена шапка, прашни обувки от разходката, ръкавици — без съмнение взети по настояване на Ема Пибъл — и чадър, който много скоро бе захвърлен върху един градински стол.

Пасторалната сцена предизвика усмивка върху лицето на Майлз. Но усмивката незабавно бе заменена от гримаса. Той трябваше да прояви по-голям такт при последната им среща. Алиса не беше като другите млади дами. Тя се гордееше много с това, че е самостоятелна и независима, че стои, здраво стъпила на краката си. Беше се отнесъл с нея не както трябва. Сега вече разбираше това много добре.

— Ти си дяволски глупак, маркиз Корк — укори се той под мустак.

— Не бива да бъдете толкова строг спрямо себе си, милорд — каза изискан дамски глас зад него.

Майлз се обърна. Каролин Чаб се приближаваше към прозорците. Той чуваше шумоленето на полите ѝ, докато тя се движеше по мраморния под като видение в син атлаз и кремави дантели.

— Повечето мъже, а и жените — понякога се правят на глупаци — каза тя и затвори коприненото ветрило в същия цвят с едно-единствено изкусно движение на ръката си.

— Лейди Чаб — поздравя я той.

— Маркиз Корк — отвърна тя и се завъртя около него, докато най-после реши да спре до лакътя му.

За момент нагласи съвършения си профил към него и впери поглед към играта на крикет в следобедния час.

— Те са възхитителна жива картина, нали, милорд?

— Наистина са възхитителни — съгласи се той.

— Различни са като деня и нощта.

— Да, така е.

— Направо са контрастни.

Този път той само кимна.

— Разбира се, госпожица Чаб е по-младата от двете, тъй като на последния си рожден ден навърши осемнадесет години. Според мен лейди Алиса е на двадесет и три. — Дамата потупа брадичка с елегантния си нокът, сякаш за да привлече вниманието на Майлз към

факта, че плътта ѝ е все още млада и сочна, както на момичетата, които наблюдаваха. — Може би дори на двадесет и четири години. — Гласът ѝ беше безупречно любезен. — Боя се, че скоро лейди Алиса ще бъде стара мома.

— Тя е на двадесет и една години. И доколкото ми е известно, има многобройни предложения за женитба — каза маркизът в защита на Алиса.

Каролин Чаб въздъхна съчувствено:

— О, да. Чух, че била определена за сър Хю.

Майлз стисна зъби.

— Не е определена за никого. Все още е в траур.

Лейди Чаб притисна драматично обсипаната си с бижута ръка към разголената си гърд. Майлз се питаше дали на дамата ѝ е известно, че зърната на гърдите ѝ се виждат ясно през прозрачния корсаж на синята следобедна рокля. Нещо му говореше, че тя много добре съзнава това. Така добре, както и всичките си други „чарове“.

— Горкото дете! Загуби родителите си едновременно. — След миг тя отбеляза: — Лейди Алиса навярно ще изостави вече жалейката и ще приеме предложението на сър Хю. За мъжа не е приятно да го карат да чака твърде дълго.

Майлз се запита колко дълго тя бе накарала да чака сър Алфред. Прелъстителните синьо-виолетови очи се спряха на него.

— Може би вие също скоро ще си вземете невеста, маркиз Корк.

— Може би.

— Вие сте четвърти маркиз на Корк и вашата съпруга ще бъде четвърта маркиза.

— Така е прието — каза той сухо.

— Уважаван пер сте на областта, имате стара и достойна титла. Казват също, че сте сред най-богатите земевладелци в Англия. Смятат ви за красив мъж, а човек би казал, че сте в отлично здраве.

— Може да се предположи.

— Член сте на възделения Марлбъро Хаус, близък приятел и довереник на Негово Кралско Височество Уелския принц. — Каролин Чаб присви устни от задоволство. — Какво повече би желала да намери у съпруга си една млада жена.

— Какво повече наистина?

— С всички тези препоръки вие, маркиз Корк, можете да си изберете, която жена пожелаете в Англия. Десетки, стотици — при тези думи дамата се изсмя с глас, вибриращ като трелите на пъстра екзотична птица, — хиляди дами ще искат да спечелят вашето внимание.

При тази перспектива кръвта на Майлз се смрази.

— В такъв случай точно сега му е времето, лейди Чаб.

— Така ли? — Върху безупречното чело на красивото създание се появи бръчка.

— Аз съм на тридесет години. А както обича да ми напомня Блант, няма шанс да стана по-млад.

Тя разтвори ветрилото и започна да си вее.

— Тридесетте години са прекрасна възраст за женитба на мъжа, милорд.

— Така ми казват. — Поне в това отношение лейди Чаб и неговият компаньон бяха на едно и също мнение.

Тя се насочи към друга тема:

— Има известни изисквания, за да стане една дама маркиза.

— Естествено. — Всъщност Майлз нито знаеше, нито проявяваше интерес какви са тези изисквания.

— Дамата трябва да е млада.

— Не съвсем млада, разбира се. — Майлз се включи в играта на Каролин, но погледът му продължаваше да следи стройната женска фигура в гълъбовосиво, която тичаше на воля по зелената поляна, размахваше дървения стик и пропусна само една топка. Когато това стана, Алиса отметна глава назад и се разсмя на самата себе си. Майлз също леко се засмя заедно с нея.

— Дамата трябва да бъде също така в добро здраве, за да ви роди здрави деца: наследник и поне още едно, за всеки случай.

Той изсумтя в отговор. Лейди Чаб беше права, но всичко, което излизаше от устата ѝ, му се струваше ужасно.

— Дамата трябва да е голяма красавица.

— „Красотата е относителна“ — цитира той.

— Е, хайде, маркиз Корк! И двамата знаем, че някои хора са относително по-красиви от други. — Тя снижи гласа си до шепот, сякаш двамата бяха съзаклятници в някакво важно дело: — Това е просто житейски факт.

В досегашния опит на Майлз красотата никога не бе нещо просто. Може би защото бе видял твърде много грозота. Красотата можеше да е за добро, както и за лошо, рядко биваше неутрална.

Лейди Чаб продължи да обсъжда необходимите качества на евентуалната му съпруга.

— За да стане маркиза на Корк, жената трябва да бъде също така интелигентна, да притежава безупречни маниери и прекрасна фигура, да владее до съвършенство светските обноски и, разбира се, да бъде абсолютно невинна.

— Къде може човек да открие такова неземно същество? — Майлз въздъхна многозначително.

— Чармел е голяма красавица.

— Да, вашата дъщеря е красива.

— Догодина ще я представим в обществото в Лондон.

— Смятам, че госпожица Чаб ще побърка господата в обществото.

Изглежда, Каролин бе очаквала точно такова заключение.

— Чармел е много интелигентна, много фина, може би прекалено съвършена за обикновения мъж — похвали се тя.

Майлз реши, че я е слушал прекалено дълго.

— Всъщност... — опита се да каже нещо той.

— Слава богу, има джентълмени, които са над средното равнище. Господа, които могат да оценят хубавите неща в живота, включително едно идеално младо момиче. Самият вие сте от тях, нали, милорд?

Майлз се изкушаваше да даде на лейди Чаб подобаващ отговор, но се овладя. Тя не бе казала всичко, а той искаше да я изслуша, преди да ѝ отговори.

— Разбираемо е, че човек с вашето възпитание и от вашата среда ще изисква съпругата му да има същото възпитание и среда. Искам да знаете, че в най-скоро време ще стане известно, че кръвта на Чармел е по-синя от кръвта дори на... да речем, на лейди Алиса.

Мили боже! Какво му приказваше тая? Нима семейство Чаб произлизаха от знатните древни лордове и дами, основали великата нация на този остров? Нима в такъв случай трябваше да се приеме, че Чармел Чаб е крайният резултат от най-доброто, най-изтънченото и най-истинското в британската аристокрация?

В главата на Майлз изплува друг любим цитат на Блант, този път от „Хамлет“.

— Има нещо гнило в Дания — промълви на себе си той.

По лицето на Каролин премина моментно раздразнение.

— Моля ви, не ви разбрах, милорд.

— Аз ви моля да ме извините, лейди Чаб. Просто изрецитирах една от моите реплики в пиесата.

— Пиеса ли?

— Да. — Той измисляше всичко в момента. — Блант и аз решихме, че ще е забавно да поставим откъси от пиеси. Преди вие да влезете тук, аз репетирах ролята си.

Събеседничката му вдигна вежди в недоумение:

— Но аз не съм чула за никакви пиеси!

— Ще чуете, щом уточним подробностите. Може би знаете, че Блант е артист.

— Кой е този Блант?

— Моят компаньон.

— Искате да кажете — вашият камериер?

— Той изпълнява и тази функция. Както и да е, Блант учи театрално изкуство. Неговият идол е сър Хенри Ървинг. Обожава го, откакто го е гледал за първи път преди няколко години като Хамлет с Елън Тери в ролята на Жулиета. — Майлз се прокашля. — Вие самата сте красива и имате осанка да играете на сцената.

Каролин Чаб бе поласкана, но това не ѝ попречи да продължи към основната си цел:

— Чармел има също като моята красота и осанка, трябва да отбележа. И е абсолютно невинна, разбира се.

На маркиза внезапно му просветна. Лейди Чаб му предлагаше дъщеря си като кандидатка за съпруга. Вниманието му бе толкова ангажирано да наблюдава Алиса, а след това да се измъкне от неудобното положение, че бе слушал дамата само с половин ухо.

Разбира се, той не за пръв път се оказваше обект на поредната волева и целеустремена маман с планове за женитба. Но трябваше да признае, че този път бе свалил гарда си.

— Чармел е ангелско създание — обясняваше му тя.

Маркизът смени темата, без да прояви ни най-малка деликатност.



— Тъй като заговорихте за ангели, вие, лейди Чаб, разглеждали ли сте великолепните рисунки по тавана на Небесната зала? Направени са преди двеста години от италиански художник по поръчка на четвъртия граф на Грейстоун. — Той изви глава, за да разгледа стенописите.

— Великолепни са — съгласи се дамата. — Чувствени. Изпълнени със страст. — Погледна го изкосо. — Може да се каже, дори вдъхновяващи.

Майлз едва не се задави. Разбираше много добре, че Каролин Чаб говори за трите фигури, които бяха изобразени точно над главите им. В центъра на групичката се намираше мускулист и гол мъж. От двете му страни пърхаха Рубенсови красавици с голи гърди, нарочно нарисувани така, че протегнатите му ръце да не достигат до тях.

Дамата заяви, без да ѝ мигне окото:

— Вие сте светски мъж, милорд. Аз също съм светска жена. Затова ще говоря направо. Ако се ожените за Чармел, ще получите и още нещо в допълнение към красивата и невинна млада съпруга.

Дяволска работа! Какво искаше да каже тази жена? Лейди Чаб продължи мисълта си:

— Знам, че омъжените дами в Марлбъро Хаус се радват на определени свободи и привилегии.

— Някои предпочитат да го правят.

— И любовните истории са награда, а не пречка за брака им.

— Това също важи само в някои случаи.

— В такъв случай за вас няма да е нужно да търсите много далече — да речем, можете да намерите във вашето собствено семейство... любовница, която е готова и дори гори от нетърпение да сподели леглото ви.

На официалната вечеря, когато сър Хю бе възхвалявал добродетелите на лейди Чаб, Майлз бе отбелязал, че тя е прекалено добра, за да бъде истинска. Оказа се, че е бил прав. Каролин Чаб току-що му бе направила невероятно предложение — да вземе дъщеря ѝ за съпруга, а нея — за любовница.

Той сви устни подигравателно.

— Знаете ли какво казват хората, лейди?

— Какво казват, сър?

— „Красотата е само повърхностна.“

Тя се намръщи. Майлз видя за пръв път действителната ѝ възраст.

— Боя се, че не ви разбирам — заяви Каролин.

— Знам, че не ме разбирате. — Във въздуха се почувства хлад. — Моля да ме извините. Чакат ме куп писма. — С учтиво кимване той се обърна и се запъти към вратата.

— Маркиз Корк, не сме приключили нашия разговор!

— Според мен е приключен, лейди Чаб — каза Майлз, без да се обърне назад.

Продължи да върви, без да спира, докато стигна най-последно сигурно място в Рицарските стаи.

— Блант, пригответе само малката ми пътна чанта.

— Колко време ще отсъствате, милорд?

— Не мога да кажа със сигурност. — Майлз седеше на бюрото в Рицарските стаи с писалка в ръка и се опитваше да намери думи, с които да съобщи на Алиса. До този момент нищо не се получаваше. — Един комплект дрехи е достатъчен, тъй като ще пътувам с влака направо до Лондон. Вкъщи имам всичко, което ми е необходимо.

Блант наостри слух.

— Щом вие тръгвате за Лондон, аз би трябвало да ви придружа, сър.

Майлз се извърна на стола.

— Този път ти ще си ми много по-необходим тук. Трябва ми човек, на когото да се доверя да държи под око лейди Алиса и семейство Чаб.

Лицето на Блант помръкна.

— В такъв случай нещо не е наред — каза той.

Майлз никога не бе лъгал своя приятел и компаньон, не възнамеряваше да го направи и този път.

— Да, има нещо, което определено не е наред. Затова отивам в Лондон. Нужно ми е да получа отговори на някои въпроси, при това бързо. Там има някои хора, които ми дължат известни услуги. — Майлз Сейнт Алдфорд се усмихна, но усмивката му не беше весела. — Нали знаете какво казват хората, Блант?

— Какво казват, милорд?

— „Камъкът си тежи на мястото“. — Той смачка листа и го хвърли в кошчето до бюрото. — Кажи на лейди Алиса, че са ме

повикали за няколко дни и ще се върна веднага щом е възможно.

— Не е ли по-добре вие да й го кажете?

Майлз поклати глава.

— В момента дамата се дразни от мен.

— Дразни ли се, милорд?

Маркизът си пое дълбоко въздух и бавно го издиша.

— Изглежда, струвам й се досаден. Обвини ме, че съм се бил залепил за нея.

Блант бе прехапал езика си.

— Ще предам вашето съобщение, милорд — обеща той.

Майлз се изправи и нахлузи палтото, което компаньонът му държеше.

— Впрочем ще правим представление на откъси от драматични пиеси.

— Така ли?

Той кимна и очерта с жест лавиците с книги.

— Помислих си, че ти и госпожица Пибъл бихте могли да подобрете нещо от Шекспир.

— Кога смятате да представим откъсите, милорд?

Майлз не беше правил толкова далечни планове.

— В края на следващата седмица или евентуално по-следващата.

— Не може да се каже, че за толкова малко време може да се отдаде заслуженото на Шекспир. — Блант се чувстваше отговорен да напомни този факт.

— Не ме интересува дали ще отдадем заслуженото на Шекспир. Искам да използвам Шекспир, за да си получи всеки заслуженото!

Блант бръсна с четка раменете и гърба на палтото.

— Хванахме ли бика за рогата, милорд? — запитва той.

— Ако не бика, то поне бичето.

Майлз се сбогува и се отправя на път.

## ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Желаете ли още едно сладкишче? — попита учтиво Алиса.

Хю поклати глава и се тупна по корема.

— По-добре да не ям повече. Вече изядох три.

Всъщност сър Хю беше хапнал поне четири сладкиша в разстояние на половин час, но това нямаше никакво значение за младата жена.

— Да ви наля ли още чай?

— Не, благодаря. — Хю остави чашката и чинийката на масичката до себе си и отиде до прозореца. Погледна за момент навън и се обърна отново към нея: — Алиса...

— Мога да поръчам пресен чай. Ще позвъня на камериерката. — Тя понечи да се изправи. — Не, по-добре ще е аз да изтичам до кухнята и да го донеса!

— Моля ви, седнете — настоя баронът с пискливия си баритон. — Бих желал да разговарям с вас по един въпрос, който е важен и за двама ни, draga моя.

О, не, за бога!

Алиса знаеше много добре кой е важният въпрос. В гласа на Хю винаги се появяваше известна упоритост, когато искаше да разговарят за брака. Тя обаче не желаше да говори с него за нищо, свързано с това. Не възнамеряваше да водят такъв разговор нито днес, нито когато и да било друг път. През последните шест месеца бе отказала няколко пъти на Хю Пюърхарт. След като откровеното, макар и учтиво „не“ не успя да го разубеди, тя се опита да използва логиката, като му изтъкна множество причини, поради които те двамата не могат да бъдат идеална двойка.

— Ние с вас не си подходяме, Хю — беше му казала тя веднъж. — Вие сте светски човек и предпочитате града, а аз съм родена и израснала в провинцията.

— Тогава ще направим компромис. Ще живеем част от годината в Лондон и част от нея тук, в Дивън — беше я контрирал той.

На пръв поглед това изглеждаше добро решение, но Алиса разбираше какво означава всъщност то: половината от времето тя ще е нещастна, а през другото време Хю ще бъде нетърпим.

— Аз съм най-доволна, когато съм сама и се занимавам с нещо — работя в градината, разхождам се до Беседката на милейди или сядам в някое кътче с книга — бе продължила тя в оня не толкова отдавнашен следобед. — Вие обичате приеми и маскирани балове, хазартните игри и конните надбягвания, пътуването с яхта и изобщо живота в светското общество.

— Не е нужно мъжът и жената да имат общи интереси — беше заявил той, докато тя се взираше в него изумена. — В края на краищата царството на жената е къщата с децата, на мъжа — целият свят.

— Винаги съм искала да пътувам и да опозная света — беше вметнала тя.

— Тръгне ли човек да пътува извън Англия, среща само лоша храна, лоши жилища, лоши хора и лоши обноски — бе я информирал той.

Алиса бе прехапала език и бе опитала друга тактика:

— Ами любовта?

— Любовта не е нищо друго, освен фантазии на ученички от нисшето общество. Жената трябва да уважава желанията на своя мъж, да следва безпрекословно неговите напътствия и да задоволява нуждите му. В отговор на това той има задължението да я предпазва.

— От какво?

Тук Хю Пюърхарт се бе замислил.

— Да не й се случи нещо лошо — бе пояснил той.

— Искате да кажете, че съпругът ще действа като неин рицар в блестящи доспехи?

— Твърде романтично виждане. Задължение на съпруга е да избягва определени хора и места, идеи и събития, които счита, че са неподходящи за неговата жена.

Алиса бе присвила очи.

— С други думи жената не би трябвало да ходи никъде и да не казва нищо — изобщо да не мисли, преди да е разговаряла по даден въпрос със съпруга си?

— Точно така! — За потвърждение той бе кимнал с тясната си брадичка.

Надут глупак!

След всичко това Алиса дори не бе се опитала да му обясни защо мъжът, за когото тя ще се омъжи — ако изобщо се омъжи някога, всъщност с всяка измината година вероятността за това определено намаляваше, ще трябва да я приеме като равноправна партньорка. В най-добрия смисъл женитбата означаваше да се съчетаят два характера. Двама души да споделят мислите, чувствата и идеите си. Сливат се две сърца, две души, две тела.

Такъв брак бяха имали нейните родители. Алиса за нищо на света не би се примирила с нещо по-различно. Ако се омъжеше за човек като Хю Пюърхарт, имаше чувството, че нещо в нея ще изсъхне и ще умре.

Сър Хю се отдели от прозореца и направи неопределен жест с ръка.

— Алиса, моля ви, седнете!

Тя седна.

Напрегна ума си. Търсеше тема за разговор, която да отвлече вниманието на Хю. Най-после я откри:

— Навярно знаете, че маркизът замина за Лондон? — попита тя.

Събеседникът ѝ я удостои със самодоволна усмивка на открито мъжко превъзходство.

— Всеки в селото и изобщо в долината, а възможно и дори в цяла Югозападна Англия, знае, че маркизът на Корк взе влака за Лондон в пет часа миналия четвъртък. През последните няколко дни се говори само за това.

Хората в долината явно нямат с какво да се занимават, каза си Алиса.

Хю седна срещу нея.

— Маркизът каза ли колко време ще отсъства?

— Не — отвърна тя.

Всъщност Майлз изобщо не бе се сбогувал с нея. Оставил бе само писмено съобщение чрез Блант, че ще се върне веднага щом е възможно.

Хю отпи от чая и установи, че е изстинал по време на разговора. Остави порцелановата чашка обратно върху чинийката с недоволно

изражение върху красивото си лице. Наведе се напред към Алиса и като снижи глас, каза:

— Приказва се, Алиса.

— Приказва се?!

— Ами разни клюки. Слухове...

— За какво? — Само да не е за нейния призрак, помоли се тя в душата си.

— Не за какво, а за кого! — натърти Хю.

— За кого в такъв случай?

— За Майлз Сейнт Алдфорд, четвърти маркиз на Корк, воин, герой с медал от войната, довереник на Уелския принц, известен женкар и развратник!

— Развратник ли?

Хю се престори, че маха невидим конец от ревера си.

— Така се говори.

— Кой го говори?

Мъжът повдигна раменете си с изрядни подплънки.

— Хората говорят...

— Не вярвам на тези приказки!

Той отметна глава настрани и заяви:

— Предполага се, че маркизът е заминал за Лондон заради жена.

Алиса чуваше това за пръв път. Наведе се към него.

— Жена ли? Каква жена?!

Хю се пресегна и я потупа приятелски по ръката.

— Това не са приказки за нежните уши на дама...

Защо Хю Пюърхарт се отнасяше с нея като с малко дете? Това беше крайно оскърбително!

— Искате да кажете, че маркизът е отишъл в Лондон, за да види своята любовница? — изтърси тя направо.

Това ѝ спечели строг критичен поглед и сгълчаване:

— Не бива да говорите за такива неща!

— Защо? — попита тя упорито.

Баронът изсумтя неодобрително:

— Не е прилично. Вие сте добре възпитана млада дама, при това неомъжена. — Нежната брадичка на Хю се стегна решително. — Което ни води към въпроса, който искам да обсъдя с вас.

Алиса си позволи лека въздишка. Явно бе успяла само малко да забави неизбежното.

— Какъв въпрос?

— Женитбата.

Тя не желаете да разговаря за женитба, още по-малко със сър Хю Пюърхарт.

— Известно ми е, че вие все още жалеете вашите обичани родители. Но вече е време да изоставите мъката и отново да прегърнете радостта. — Сър Хю говореше с тържественост, каквато според него се изисква за случая. — Откровено казано, драга моя, от две години не съм ви виждал да носите друг цвят, освен сиво и черно. Това облекло ви е станало нещо като униформа или навик. — Последните думи не звучаха като комплимент.

Алиса седеше изпъната на стола, сключила скромно ръце в скута си. Слава богу, Хю й бе подхвърлил сам идея. Тя облиза пресъхналите си устни.

— Може би това е най-подходящият момент да ви го кажа — започна момичето.

— Какво да ми кажете?

— Стигнах до едно болезнено решение.

— Болезнено? — Хю изглеждаше леко объркан.

— Болезнено и за двама ни — побърза да го увери тя. — Но се надявам, че с времето вие ще намерите подходяща замяна.

— Подходяща замяна на какво?

— Не на какво, а на кого!

— На кого в такъв случай?

— На мен. — Алиса си пое дълбоко въздух и го издиша. — Не съм създадена да бъда ваша съпруга, сър Хю. Аз получих призвание!

— Къде са ви призовали?

— Към смирен и съзерцателен живот в уединение — поясни тя.

Хю я изгледа удивено:

— Имате предвид живот като в манастир?

— Да, имам предвид живот като в манастир. — „Прости ми лъжата, Господи“, помоли се тя. — Но тъй като имам абатството, няма да ми се наложи да отивам на друго място. Просто ще превърна Грейстоун отново в онова, което е било някога.



Белезникавите вежди се вдигнаха въпросително върху нежното лице на мъжа.

— Ще го направите женски манастир?

— Нещо такова.

Върху лицето на Пюърхарт се появи нервен тик.

— Не ви вярвам!

— Ще трябва да ми повярвате!

Той я изгледа смразяващо.

— Трябва да промените решението си!

— Няма да го променя!

— Само след месец ще искате да се омъжите за мен!

— Кълна се, няма да го направя!

— Не разбирам за какво говорите, още по-малко пък какво възнамерявате да правите! — заключи седящият срещу Алиса джентълмен и поклати глава.

Сър Хю Пюърхарт умееше да слуша избирателно. Чуваше само онова, което му изнася. Останалото не пропускаше през своя филтър.

Освен това той беше едностранчиво последователен. Преди известно време бе взел решение да се ожени за Алиса. Оказа се, че са необходими специални усилия да бъде накаран да поеме нов курс. Но Алиса разбираше, че трябва да се опита да го направи. Тя реши първоначално да хвърли само няколко малки семенца.

— Сър Хю, според мен вие заслужавате по-различна жена. Тя трябва да е млада и красива. Жена, която е светски изискана и притежава всички добродетели, необходими за една съпруга. Жена, която ще ви даде в брака уважението и възхвалата, които заслужавате. Жена като... — Алиса направи пауза и потупа замислено с пръст долната си устна, — като госпожица Чаб!

Последва тишина. След това Хю Пюърхарт заговори пръв:

— Госпожица Чаб е красива.

— Наистина е красива!

— И е много изискана.

— Така е!

— От богато семейство е.

— Изключително богато!

— Майка ѝ ще е върхът на обществото.

— Не ще и дума!

— Но тя няма титла.

— И вие нямахте титла, преди вашият чичо да умре — напомни му Алиса.

Хю бе „сър“ от доста скоро. Отхвърленият кандидат-жених скочи и закрачи напред-назад по скъпия килим. Не след дълго спря и размаха пръст:

— Сър Алфред е въртял търговия.

Този факт не можеше да бъде отречен.

— Както изглежда, това изобщо не тревожи херцога на Б. Братът на госпожица Чаб е на ваканция в Италия с лорд Питър.

— Лорд Питър е най-малкият син на херцога.

Алиса кимна.

— Освен това, доколкото ми е известно, госпожица Чаб ще бъде представена в двореца тази година.

— Чух за това.

— С нейната красота, грация и изключителни обноски тя без съмнение ще стане много популярна сред господата и дамите в града — изтъкна Алиса.

— Без съмнение. — Хю се намръщи.

— Поне дузина млади кавалери ще следват всяка нейна стъпка.

— Всяка нейна стъпка! — Хю се намръщи още повече.

— Разбира се, тук, в провинцията, през лятото на госпожица Чаб й липсва внимание. — Алиса вдигна поглед към часовника над камината. — О, вижте кое време е станало! — възкликна тя. — Трябва да отивам за молитвата си.

Хю я измери с поглед.

— Няма да ви задържам, милейди. Имам важна работа и ви моля да ме извините, че ви напускам.

— В такъв случай, желая ви приятен ден!

Хю Пюърхарт спря за момент при вратата на официалната приемна и отново погледна към Алиса.

— В много отношения абатството е наистина женски манастир след смъртта на вашите родители.

— В много отношения е така — съгласи се тя. — Впрочем стори ми се, че видях госпожица Чаб да се разхожда при фонтана.

В мига, в който се освободи от присъствието на сър Хю, Алиса се отправи към семейното гробище, което се намираше зад Беседката

на милейди. Това не беше зловещо и потискащо място, както биха предположили мнозина. Не беше такова поне през този прекрасен следобед. Оттам се разкриваше действително великолепно гледка към долината. Гледка, която се бе променила твърде малко през последните сто години, а може би дори през последното хилядолетие.

Алиса отметна назад глава, засенчи с ръка очите си срещу слънцето и отправи поглед към Нормандската кула. Издигната по времето на модната лудост да се строи, след като Вилхелм Завоевателя покорил Югозападна Англия, нейните каменни стени достигаха дебелина от шест до дванадесет фута. На равни разстояния бяха разположени цепнатини, достатъчно големи, за да застанат зад тях стрелци с лъкове.

Единственият начин да се влезе в Нормандската кула беше през Параклиса на дамата. До олтара се намираше тайна врата. Зад нея имаше стълби, които се виеха нагоре и нагоре, докато стигнат до наблюдателницата.

Алиса знаеше всичко това от фамилната история. В действителност никога не се бе качвала в Нормандската кула. Смяташе се, че стълбата не е безопасна и откакто се помнеше, на никого не се разрешаваше да влиза там.

Тя застана пред надгробната плоча на родителите си, сведе глава и произнесе безмълвна молитва за майка си и баща си. След това вдигна глава и обгърна с поглед долината.

— Мамо, татко! Аз излъгах — каза Алиса гласно. — Всъщност по-скоро казах една измислица. Не обичам сър Хю! И никога няма да се омъжа за него. — Отрони изстрадана въздишка. — Но той не иска да ме чуе, когато му казвам „не“. Поне до днес беше така. Днес, по време на следобедния чай, аз му съобщих, че възнамерявам да се отдам на живот в съзерцание. — Алиса издигна умолително ръце. — Зная, че девизът на нашето семейство е: „Истината побеждава всичко“. Но Хю Пюърхарт не желае да проумее истината. Сигурна съм, че вие щяхте да ме разберете, ако бяхте тук, при мен, сега...

Тя се наведе, постави букет току-що набрани цветя върху гроба на родителите си и се изправи.

Ако изобщо решише да се омъжи някога — за момента не възнамеряваше да го направи, по-скоро би предпочела Майлз Сейнт Алдфорд, макар че, честно казано, маркизът също бе станал досаден,

преди да замине за Лондон. Въпреки това Майлз беше строен и красив, и караше сърцето ѝ да бие като камбанка, когато я целуваше, докосваше или галеше...

Не, Алиса не желаше да мисли повече за това. Всичко бе приключило. След инцидента в Изкуствената пещера маркизът на Корк се бе държал абсолютно джентълменски с нея.

Жалко! Алиса въздъхна отново и притвори очи. Усещаше уханието на влажната земя, зелените треви, далечния мирис на горящо дърво, аромата на цветята край нозете си, характерната миризма на овцете, които пасяха на ливадата, и на патиците, гнездящи край езерото.

Отвори очи. Небето над нея беше ясно и синьо. Зелените треви избуяваха. В далечината тъмнееше горичката. Не се виждаше никакво човешко същество.

Алиса отново вдигна поглед към Нормандската кула. На прозореца имаше някакво лице! Бе лице на мъж. Но то бе напълно непознато.

## СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Жената се наричаше Алиса.

Поне така я бе назвал тъмнокосият мъж — опасният мъж, който бе стоял като на стража пред входа на Пещерата на монаха, докато тя лично донесе втората кошница. Сред нещата този път имаше пълен комплект мъжко облекло, бръснач и парче сапун.

Искаше му се да закрещи от радост.

Тогава дамата му се бе усмихнала и бе попитала:

— Как се казвате?

— Наричат ме Отшелника, милейди.

— Но вие сигурно имате някакво кръщелно име — бе настояла тя с изключителна учтивост и доброта.

Отшелника бе разтърсил рунтавата си коса и бе пъхнал стиснатите си юмруци дълбоко в джобовете на старото сако. Беше се засрамил. Не желаше тя да види ръцете и ноктите му, бяха все още мръсни, въпреки усилията му да ги изтърка и измие в езерцето. Накрая бе вдигнал поглед към нея и бе признал:

— Не си спомням името си.

Тя изглеждаше наистина загрижена за него.

— Спомняте ли си къде живее семейството ви? Къде е вашият дом?

Той бе повдигнал рамене. В главата му имаше неясни спомени, но му липсваха думи, за да пресъздаде картината. Изглеждаше някак си нахално да каже, че според усещанията му неговото семейство и дом са тук. Ако беше така наистина, някой щеше да го е разпознал досега.

Той искаше да благодари на младата жена за щедростта ѝ, да ѝ каже колко много значеха за него бръсначът и сапунът, но езикът му направо се върза, щом тя го погледна.

Причината бяха очите ѝ. Нещо в тях му действаше хипнотизиращо. Отшелника разбра какво е то едва тогава, когато отиде

да се изкъпе в езерцето следващия следобед. Тогава се бе навел за миг и бе зърнал своя образ в кристалночистата вода.

И бе разбрал.

Господарката на абатство Грейстоун му бе дала много. Всъщност всичко, което той имаше, бе дошло от нея: дрехите, които носеше, храната, която ядеше, одеялото, на което спеше, дървата, с които се топлеше в хладните летни нощи, дори пещерата, в която живееше. Той съжаляваше много, че няма нищо ценно, което да ѝ даде от своя страна.

Отшелника продължаваше да размишлява върху това. Мислеше. Слушаше. Наблюдаваше. И очакваше.

Един ден разбра какво би могъл да даде на дамата с ангелски глас: своята протекция. Реши, че ще я пази като собствено дете. Ще се грижи да не ѝ се случи нищо лошо. Ще я защити с живота си, ако е нужно.

В края на краищата той бе човекът, който я освободи, когато тя попадна в капана в Изкуствената пещера. Той предупреди джентълмена — сега вече знаеше, този мъж е маркизът на Корк, че това не бе обикновен инцидент, а злодеят нарочно я бе затворил в онова студено, тъмно и усойно място.

Маркизът прие присърце предупреждението. Цяла седмица той бе неотклонно с дамата. Където ходеше тя, той беше до нея. Повече нищо лошо не ѝ се случи. След това, необяснимо защо, маркизът си бе заминал от абатство Грейстоун, а лейди Алиса остана сама. Сама и уязвима.

Същия ден Отшелника застана на пост. Очите и ушите му станаха нейни очи и уши, макар че се стараеше лейди Алиса изобщо да не го види, да не го чуе, да не узнае за присъствието му.

Това се случи на четвъртия ден следобед. Отшелника беше застанал зад храста от орлови нокти, когато лейди Алиса се появи на поляната. Отиваше към гробището. Спря пред двойна надгробна плоча, протегна ръка и докосна с пръсти буквите на имената, изписани върху гранита. Когато тя отстъпи назад, той можа да разчете имената: Анемари, обичана съпруга и майка. Томас, обичан съпруг и баща.

Отшелника внезапно усети, че го обзема чувство за загуба и тъга. Може би защото бе почувствал, че щом дойде на гробището, дамата се натъжава. Беше я виждал как коленичи и скръства ръцете си за

молитва. Беше я наблюдавал как стои там с наведена глава. Беше виждал сълзите, които понякога се стичаха по бледото ѝ лице.

Този път лейди Алиса започна да говори на глас, достатъчно високо, за да може той да я чуе:

— Мамо... Татко... Аз излъгах — призна си тя. След това снижи гласа си и Отшелника можеше да различи само някои от думите между хълцанията: — Не обичам сър Хю... никога няма да се омъжа за него... вие щяхте да ме разберете.

Отшелника не харесваше сър Хю. Докато се разхождаше по пътищата из района на абатството, няколко пъти го бе срещал да язди. Сър Хю имаше обичай да използва камшика прекалено често.

Лейди Алиса издигна ръце нагоре умолително:

— Знам, че девизът на нашето семейство е: „Истината побеждава всичко“.

Да, той се надяваше, че истината действително ще победи. Молеше се да е така.

Дамата се наведе, положи букет пъстри полски цветя на гроба на родителите си и отново се изправи. Погледна към Нормандската кула. Изражението ѝ беше съсредоточено, изглеждаше така, сякаш се взира в нещо... или в някого.

Отшелника не виждаше нищо необичайно или необикновено. Затова се учуди доста, когато лейди Алиса бързо събра полите си и влезе в параклиса.

Единственото, което можеше да направи, бе да я последва.

Безшумно. Изглежда, това бе някакъв негов особен талант или придобито умение, необходимо му, за да оцелее.

Той пропъди разсейващите мисли за собственото си минало и се зае да следи лейди Алиса, която тръгна право към стената зад олтара. Тя явно знаеше какво ще търси там. Прокара леко пръсти по дърворезбата — много стара и примитивна, представяща Тайната вечеря и най-после намери онова, което търсеше.

— А-ха! — възкликна младата жена тържествуващо.

Тя натисна силно с ръка горния десен ъгъл, дървените пана се отместиха и се появи врата.

Отшелника зина от изненада. Това беше като в приказка от хиляда и една нощ.

Лейди Алиса отвори вратата и пъкна глава в Нормандската кула. От своето скривалище зад фламандски гоблен от петнадесети век Отшелника виждаше дебелите каменни стени, прозорците с решетки и част от грубо каменно стълбище. По него имаше трупани с векове прах и паяжини, парчета дърво и камъчета.

Младата жена поспря за не повече от миг, след това прекрачи прага и влезе в средновековната кула. Зад нея вратата остана открената около педя.

Отшелника все още разсъждаваше дали е разумно да последва лейди Алиса във вътрешността на кулата, когато чу стъпки в преддверието на параклиса.

Туп. Туп, туп.

Стъпки от тежки ботуши. Ботуши на мъж. Но кой бе неочакваният гост? Приятел или враг?

Сърцето на Отшелника започна да бие бързо. Искаше да извика, да предупреди младата жена, че някой се приближава. Но беше твърде късно. Вратата на Параклиса на дамата се отвори и мъжът влезе вътре.

Отшелника го позна веднага. Беше онзи с модерната карета, който пътуваше с модните дами, имаше неприятно червендалесто лице и бакенбарди, мъжът, който го бе наругал тогава на пътя към абатството и бе казал на кочияша да продължи, оставяйки го, покрит с кал от пръските на каретата. Това бе човекът, който се бе отнесъл към Отшелника така, сякаш той бе най-нисшият от нисшите.

Отшелника отстъпи назад към стената, наблюдавайки едновременно вратата, през която бе влязла лейди Алиса, и новодошлия. Господинът извади ленена кърпичка от джоба на палтото си, изтри устата и носа си и се приближи към олтара. Не се държеше така, както подобава за свещено място.

Но присъствието му в параклиса не беше случайност. Ясно бе, че натрапникът има предвид нещо. Той пъкна кърпичката обратно в джоба си, извади някаква хартия и промърмори сякаш на себе си:

— Според бележките, които съм си направил от оригиналните планове, то трябва да е някъде близо до олтара.

Той вървеше по централната пътека, мина покрай саксонския купол от XI век, покрай стола на свети Виолфрид, някога място на свещено убежище за цялата долина, покрай средновековните дърворезби върху преградата между хористите и кораба на църквата,



покрай прозорците с великолепните стъклописи и стигна до централния олтар.

После го обиколи. Разглеждаше всяко кътче от него. Отстъпи назад, почеса глава, след това отново впи поглед в парчето хартия в ръката си.

— Дявол да го вземе! Това явно не е нещо, което може да се свърши от сам човек, както си представях — оплака се той ядосано. — За тая скапана работа са необходими няколко мъжаги с лостове. — Той отново извади кърпичката и попи потта от челото си.

Потеше се като розово прасе без четина. Отшелника не смееше дори да диша. Молеше се дамата да остане още малко там, където се намираше, за да не разбере натрапникът, че тя е толкова близо.

— Ще трябва да дойда отново — измърмори мъжът и се запъти към изхода. — Не забравяй защо си тук, драги Чаб. Усилията си заслужават. — Явно се опитваше да успокои самия себе си. — Очаква те царска награда.

## ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Блант, да не се е случило нещо с милейди в мое отсъствие?

— Не, милорд.

— А какво става със семейство Чаб?

— Сър Алфред прекарва времето си усамотен в библиотеката на абатството, отдаден на исторически търсения, а жена му се развява из околността и играе ролята на щедрата госпожа. Посещава магазините в селцето и успява да прахоса в тях страшно много пари, отбива се на чай при местните аристократи и независимо какво е времето, всеки ден излиза на разходка с дъщеря си с модерната каляска с кочияш в ливрея. Семейство Чаб прекарват вечерите в клюки и до късно играят бакара. Оттеглят се в апартамента си преди десет.

Майлз застана до прозореца на Рицарските стаи. Беше късен следобед. Той все още не бе сменил дрехите си, с които бе пътувал до Лондон. Всъщност току-що бе пристигнал от гарата в Екстър, без да спре дори да хапне нещо по пътя.

— Къде е лейди Алиса? — попита той.

— Пие чай със сър Хю в Синята зала, милорд.

Маркизът се обърна и хвърли скептичен поглед на компаньона си.

— Когато идвах насам, срещнах сър Хю Пюърхарт, който си тръгваше от абатството. Младият барон явно бързаше, но въпреки това реши да спре каретата по средата на пътя, за да ме посвети в последните събития.

— Последните събития, милорд? — Блант изглеждаше озадачен.

— Значи ти не си чул нищо?

— Какво да съм чул, милорд?

Хортенз Хорацио Блант беше съвършен артист, но Майлз разбираше, че объркването му е истинско. Той втренчи поглед в своя компаньон.

— Сър Хю ме информира, че той няма да се ожени за лейди Алиса.

Блант пусна тънка усмивчица.

— Едва ли може да се каже, че това е новина, милорд. Лейди Алиса не желае да се омъжва за сър Хю. Никога не го е искала. Всъщност поне три пъти през изминалите шест месеца е отказала на предложенията на барона за женитба. Знам го от най-достоверен източник.

— От госпожица Пибъл?

Блант кимна охотно.

— Да, от госпожица Пибъл.

Майлз остана доволен от отговора.

— Това ми е известно — каза той. — Явно и госпожица Пибъл го знае. Обаче причината за отказа на лейди Алиса, която сър Хю изтъкна днес, е малко неочаквана дори за мен.

Блант премига озадачено.

— Бих казал, че причината за отказа на дамата е достатъчно ясна: тя не понася господина.

Това не можеше да е причина. Половината съпруги от висшето общество, които Майлз познаваше, не можеха да понасят съпрузите си. Той продължи с едва прикрито нетърпение:

— Сър Пюърхарт ми съобщи, че лейди Алиса му казала, че няма, всъщност не може да се омъжи за него, тъй като възнамерява да превърне абатство Грейстоун в женски манастир.

— Според мен в известен смисъл то вече е женски манастир, милорд.

Майлз отмина тези думи.

— Има още нещо. Баронът твърди, че лейди Алиса била призована.

— Къде е призована, милорд?

— Призована била да води тих и съзерцателен живот на монахиня, както изглежда. — Майлз прокара ръка през косата си и промълви съвсем тихо: — Според моята информация това е начинът на живот, който тя е водила през всичките си 21 години. Както и да е, преди двамата да се разделят днес следобед, лейди Алиса препоръчала на сър Хю да си потърси подходяща съпруга на друго място.

— Госпожица Чаб може би?

— И аз така предполагам.

— Навярно това е просто част от плана на дамата да се освободи от нежелания ухажор — заяви Блант, след като размисли.

— Може би. — Майлз сбърчи чело и скръсти ръце. — Ако е така, наистина има само една пречка.

— Каква е тя?

— Явно Хю не е съвсем наясно какво иска да постигне всъщност лейди Алиса.

— В такъв случай сър Хю не познава дамата достатъчно добре, милорд — предположи Блант.

Майлз беше напълно съгласен с него. Хю Пюърхарт беше мъж с ограничено въображение. Виждаше света в буквалните му измерения и само от своя гледна точка.

— Въпреки това, преди да продължи с каретата, сър Хю ми довери с нагъл смях, че след по-малко от месец лейди Алиса щяла да му се моли да я вземе за жена.

Майлз едва не се бе поддал на изкушението да смъкне нахалника от каретата и да му даде урок по добри обноски.

Блант беше толкова изненадан, че спря да се занимава с пътната чанта на господаря си, която разопаковаше.

— Ако бях на мястото на сър Хю, не бих се надявал много на това. — По лицето му премина усмивка. — Хайде де, лейди Алиса да стане монахиня!

Майлз си възвърна чувството за хумор.

— Доколкото си спомням, отначало ти казваше, че дамата била ангел, светица, образец на съвършенство.

— Казвах, милорд. Но честно казано, с течение на времето размислих и реших, че от нея би излязла отлична маркиза!

Майлз се прокашля няколко пъти.

— Според теб къде би могла да бъде лейди Алиса сега?

— Щом чаят е приключил, тя несъмнено ще чете молитви — беше отговорът.

— В Параклиса на дамата?

— Тя обикновено посещава гробовете на родителите си, преди да отиде там, милорд.

Майлз кимна решително с глава.

— Отивам в гробището, Блант.

От неговите родители не бе останала дори следа след ужасната буря в морето, която ги бе отнесла заедно с останалите пасажери и екипажа на кораба във фаталната нощ преди повече от петнадесет години. Майлз размишляваше за тях, докато се изкачваше по хълма към гробището на семейство Грей. Дядо му бе настоял да се спазят ритуалите, включително да бъдат поставени две надгробни плочи в замъка Корк, наследственото имение на семейството му. Но под камъка, върху който стояха имената на майка му и баща му, не почиваше никой.

Майлз никога не ходеше на гробището в замъка Корк. Всъщност той съзнателно избягваше да ходи на гробища. Но това не се отнасяше за този следобед.

Стигна там и застана пред двойната надгробна плоча, на която бе написано Анемари, любима съпруга и майка, и Томас, любим съпруг и баща. Сведе за миг глава от уважение пред мъжа и жената, които бяха проявявали винаги доброта към него — нещастното момче, загубило майка си и баща си.

Години по-късно, може би едва в последно време, Майлз бе разбрал истинската стойност на подаръка, който Анемари и Томас Грей му бяха направили през онова далечно лято: бяха го приели с радост в дома си. Отнасяха се към него като към свой собствен син. Позволиха му да надникне в техния живот, да види една семейна двойка, която живееше щастливо.

Бракът би могъл да бъде нещо повече от онова, което искаха да получат от него повечето мъже и жени от английската аристокрация. Това беше тайната, която графът и графинята бяха споделили с него. Тайната им бе предизвикала болезнен глад у Майлз, глад, който все още не бе утолен. Той мечтаеше да открие единствената жена, която ще го обича заради него самия, жена, която ще види както светлите, така и тъмните страни на душата му, онова, което той вече е бил, което е направил, и въпреки това ще ги приеме, нещо повече — ще ги прегърне, защото те са част от самия него.

— „Ако мечтите бяха коне, просяците нямаше да ходят пеша“ — промърмори той, като се наведе и докосна букетите свежи пъстри цветя, поставени върху гробовете.

Алиса беше идвала тук, но си бе отишла.

Майлз вдигна глава и плъзна очи по зелената долина, която се простираше във всички посоки, докдето поглед стига. Параклисът на дамата, Нормандската кула и околният пейзаж не са се променили много през изминалите векове, помисли си той. А може би дори през изминалото хилядолетие.

Неочаквано му се стори, че в края на полезрението му нещо или по-скоро някой се движи.

Майлз сякаш видя бяло женско лице зад железните решетки на прозореца на върха на кулата.

Възможно ли бе това да е Алиса? Не, не беше тя.

Младата жена от кулата имаше тъмни, почти черни коси, и макар че той я зърна само за миг, беше сигурен, че не я познава.

Майлз обиколи Нормандската кула. Не откри вход от външната страна, влизаше се навярно през Параклиса на дамата.

След пет минути той вече беше в него. Постоя известно време, без да мърда и без да издава звук в малката средновековна църква, докато очите му привикнат с тъмнината.

Някой бе идвал тук.

В момента тук имаше някой.

Майлз усещаше това.

Ясно чу изскърцване на врата, която се отваря бавно. Идваше от предната част на параклиса, някъде зад олтара.

Тихо се промъкна в сенките, притискайки гръб към стената. Когато приближи високия олтар, той се приведе, готов да се хвърли в атака, ако е необходимо. Гледаше и изчакваше, когато най-после зад резбованото пано се отвори скрита врата.

Той беше готов да нападне, с издигната за удар ръка. От рамката на вратата се показва една глава. Цветът на косата му беше познат: нито златистожълта, нито платинена, а нещо по средата. Коса с цвят на най-добро шампанско.

— Алиса! — Маркизът не направи никакво усилие да прикрие възнението в гласа си. — Какво правиш тук, по дяволите?

Тя вдигна ръка към гърдите си.

— Милорд, стреснахте ме! — Това беше меко казано.

Майлз Сейнт Алдфорд беше спрял дъха й. Сърцето й препускаше. Краката й трепереха. Поемаше си с усилие въздух.

— Вие ме стреснахте, милейди. — Той присви тъмните си очи.  
— Защо се криете в Параклиса на дамата?

— Не се крия — информира го тя, като изсумтя възмутено. —  
Правя проучване.

Майлз се намръщи, скръсти ръце и я погледна отвисоко.

— Мисля, че бяхме постигнали съгласие да не правите нищо  
сама.

— Не си спомням такова нещо.

Миглите му скриха очите.

— Нали помните, че сме партньори?

Алиса му хвърли многозначителен поглед.

— О, да, това без съмнение обяснява защо вие ми се доверихте,  
милорд, когато изчезнахте преди четири дни.

Настъпи кратка пауза.

— Това беше друго нещо — заяви той.

Тя вирна нос.

— Очаквах, че ще кажете точно това.

Майлз Сейнт Алдфорд внезапно промени темата.

— Чу ли нещо? — попита той.

Алиса наклони глава на една страна.

— Кога да съм чула?

— Преди пет минути.

Тя кимна.

— Чух стъпки.

— Къде?

Алиса вдигна ръка, тя вече не трепереше и посочи зад гърба му.

— Там, в параклиса.

Лицето му придоби замислено изражение.

— Можеш ли да кажеш дали стъпките бяха на мъж или на жена?

— Мога. — Тя се опита да преглътне буцата, която неочаквано се  
бе появила в гърлото ѝ. — Бяха стъпки на мъж.

— Сигурна ли си?

— Не мога да сгреша — каза Алиса. — Всъщност чух мъжки  
глас.

Майлз впи поглед в нея.

— С кого разговаряше мъжът?

— Доколкото разбрах, говореше си сам. Не исках той да разбере, че се намирам зад тайната врата, така че не посмях да се приближа по-близо, за да разбера какво точно казва.

Майлз изстреля следващия си въпрос:

— Видя ли и чу ли нещо друго, докато се намираше в кулата?

Алиса облиза с език пресъхналите си устни и си пое дълбоко въздух.

— Не. Защо? — запита тя тревожно.

Маркизът заразтрива врата си.

— Преди няколко минути бях на гробището. Погледнах към прозореца, който се намира на върха на кулата. Стори ми се, че видях там нещо.

— Нещо?

Около устните му се появиха две дълбоки бръчки. Той явно се питаше дали е разумно да ѝ каже и другото.

— Някого.

Сърцето на Алиса отново запрепуска.

— Мъж ли беше?

Той поклати глава.

— Не, жена.

— На мен ми се стори, че видях горе мъж — прошепна тя.

Не беше сигурна дали Майлз е чул думите ѝ, докато той не повтори:

— Мисля, че видях жена.

— Беше някакъв непознат мъж!

— Жената също беше непозната.

— Зърнах го само за миг...

Майлз кимна, без да каже нищо.

— Подозираш ли, че някой си прави шеги с нас? — попита Алиса накрая.

Не можеше да има друго разумно обяснение на случая.

— Не знам.

— Не вярвам да има зли намерения — добави тя.

Не можеше да обясни защо мисли така. Просто имаше такова усещане.

— Ще отида да разгледам — обяви Майлз, като посочи вратата зад гърба ѝ.



— Точно това смятах да направя аз, когато чух стъпките в параклиса. Реших, че ще е разумно да изчакам мъжът да си тръгне и след това да продължа моите проучвания.

Майлз я измери с продължителен поглед.

— Ще бъде разумно ти да изчакаш тук. — Той посочи там, където тя стоеше в момента. — Докато аз се убедя, че в кулата няма никаква опасност.

— Ние с теб сме партньори, нали не си забравил това?

Тя отстояваше позициите си, като използваше думите на Майлз срещу самия него. От изражението на лицето му Алиса разбра ясно, че това не му се нрави. Но не беше важно дали му е приятно или не. В края на краищата това си бяха нейният параклис, нейната кула и нейната загадъчна мистерия.

— Добре, ще отидем заедно — съгласи се той, макар без желание. След това ѝ даде нужните заповеди, сякаш тя бе новобранец, изпратен да служи при него във войската на Нейно Величество кралицата. — Гледай къде стъпваш! Внимавай да не си застъпиш полите! Стой точно зад мен. Не предприемай ненужни рискове! Ако ти дам знак, че трябва да спреш, незабавно го направи! — Той протегна ръка в очакване тя да я поеме.

Алиса му подаде ръката си.

Тръгнаха ръка за ръка. Майлз вървеше напред. Алиса беше на една стъпка след него. Той проверяваше всяко каменно стъпало. Тя го следваше.

— Изглежда достатъчно безопасно — каза той повече на себе си.

Започнаха да се изкачват. Вървяха нагоре и нагоре, обиколка след обиколка. Отначало бавно, след това по-бързо, защото разбраха, че носещата конструкция на каменните стълби е солидна. Въпреки това изкачването изискваше голямо внимание от тяхна страна, защото това не важеше за стените на кулата. Те бяха изронени на много места, а в някои участъци липсваха цели парчета. На тяхно място зееха дупки в стената.

Въпреки възможната опасност, на Алиса ѝ беше забавно. Това беше първият истински физически контакт, който тя имаше с Майлз след деня, в който бе попаднала в капана на Изкуствената пещера. Разбира се, понякога той учтиво я бе хващал за ръката, за да я спре, докато вървяха, понякога ръката му бе допирала непреднамерено

нейната, но това бяха невинни докосвания в кратки отлитащи мигове. Сега тя изведнъж разбра колко много ѝ бе липсвал Майлз.

Липсвал ѝ бе гласът му, смехът, стъпките му по градинската пътека, когато идваше към нея. Липсваха ѝ техните разходки, ездата с Бюти и Бул Рок из имението, разговорите им по важни и не толкова важни въпроси, моментите на приятелска тишина.

И още нещо.

Липсвало ѝ бе докосването на устните му до нейните. Вкусът и усещането, еротичното възбуждане на неговите целувки, силата на мускулестите му ръце и рамене, широките гърди, дългите бедра, притиснати към нея.

Липсвал ѝ бе начинът, по който Майлз я караше да се чувства: красива, желана, възбуждаща. За този мъж тя си бе мислила неща, каквито не бе мислила за никой друг. Той беше в сънищата и мечтите ѝ. Някои от нещата в тях вече се бяха случили. Тя искаше да се случат още. И всички с Майлз!

Бляновете на Алиса бяха нарушени, когато той спря и я попита:

— Знаеш ли докъде водят тези стълби?

— До наблюдателница или нещо такова, поне така са ми казвали. Той сбърчи вежди.

— Никога ли не си се качвала?

Тя поклати глава.

— Смята се, че кулата е много стара и опасна.

— Кога е построена?

— Оригиналната конструкция била започната около 1100-ната година, но голям ремонт е правен по-скоро.

— Колко скоро?

— Преди двеста или триста години.

— Както изглежда, оттогава никой не е идвал тук — отбеляза Майлз сухо. — Прахът по стълбите е непокътнат. Не виждам никакви отпечатащи от стъпки.

— Аз също.

Майлз и Алиса навярно мислеха еднакво: щом стълбището е единственият път човек да се изкачи в Нормандската кула, а по него няма никакви следи, то как е възможно някакъв мъж или жена да стигне до прозореца на кулата?

— Аз не съм от жените, които си въобразяват — заяви Алиса. — Но съм сигурна, че не съм си измислила лицето на онзи мъж.

— Трябва да призная, че съм виждал странни, ужасяващи, дори загадъчни неща по времето, когато бях войник — призна Майлз. — Но не мога да си обясня това.

— Да видим какво ще открием, когато стигнем до наблюдателницата.

Наблюдателницата беше просто една малка квадратна стая на върха на Нормандската кула. Процепи или прозорци, достатъчно високи, за да може човек да клекне пред тях с лък и стрели или копие, бяха изрязани в дебелия камък на четирите страни на кулата. Върху тях бяха поставени железни решетки. Майлз се приближи и погледна навън.

Алиса се разхождаше напред-назад.

— Като войник...

— Бивш войник — поправи я Майлз.

— Като бивш войник ти може би оценяваш стратегическите преимущества на едно укрепление точно на това място.

Майлз оглеждаше равнината отгоре.

— Хората, които са построили Нормандската кула, са знаели толкова, колкото и ние днес. Няма начин да се промъкнеш в абатство Грейстоун, без да те видят оттук.

— Виж колко интересно е това! — Алиса привлече вниманието му към прозореца, който гледаше към гробището. — Железните пръти на решетката са подредени според някакъв много сложен замисъл. — Тя отстъпи назад, изучавайки въпросната решетка. В нея имаше нещо натрапчиво познато. — На какво ти прилича това?

Майлз се приближи към нея.

— Прилича на кръста върху вашия семеен герб.

Алиса изумена притисна ръка към устните си.

— Разбира се! Точно така е!

— Виж, това е наистина интересно — каза маркизът, говорейки сякаш безгрижно.

Естествено, думите му веднага приковаха вниманието ѝ.

— Какво е то? — попита тя нетърпеливо.

Майлз стоеше точно зад нея. Алиса усещаше горещия му дъх, който раздухваше косъмчетата на врата ѝ. Най-неочаквано усети, че е

настръхнала цяла.

— Когато гледаш през решетката на прозореца, ако примижиш, ще видиш част от рицарския кръст върху онези затревени могили отвъд гробището. Той сякаш е повторен долу върху самия пейзаж. Може би това е средновековният земен лабиринт, за който вие с госпожица Пибъл открихте да се споменава при вашите изследвания — предположи той.

Алиса бе обзета от вълнение.

— Може би. Ема и аз отдавна предполагахме, че лабиринтът е от тази страна на абатството, тъй като това е най-старата му част.

— Виждал съм мозаечния лабиринт в Чатърската катедрала. Той е с традиционен средновековен християнски план, а именно със символичен кръст в центъра — каза Майлз. — Спомням си също така, че когато бях малък, майка ми ме заведе да видя лабиринта от храсти в Хемптън Корт.

— На колко години си бил тогава?

— На шест или седем. — Той сви рамене. — Там се загубих, разбира се. Уплаших се. Но въпреки това бях възхитен и виещите се коридори ме привличаха.

— Лабиринтът Лапа в Корнуел е с форма на локомотив — каза Алиса. — Има един странен лабиринт от храсти по хълмовете на Глендърган. Направен е от лавровишна, изрязана до средата на човешки ръст. — В гласа ѝ се прокрадна желание. — Но онова, което наистина ме привлича, са забравените земни лабиринти, онези, които носят имена като Пътят на Робин Худ и Стените на Троя. — Тя се загледа през прозореца, натам, където се намираше земният лабиринт на абатство Грейстоун. — В средните векове незнани хора по неизвестни причини са изсичали лабиринти в земята край селата и черковните градини и са ги оставили като загадка за бъдещите поколения. — Тя отново се оживи: — Знаеш ли, историците неотдавна откриха къс от плоча с антична мозайка, за която смятат, че е от Римски лабиринт. Все още се чете написаното на гърба ѝ.

— Какво е написано там?

— „Лабиринтус хик хабит мино таурус.“

— „Минотавърът в лабиринта.“

— Минойската легенда е била много популярна сред древните римляни — потвърди Алиса. — Разбира се, техните лабиринти били

само за разглеждане и за украса. За разлика от старинните земни лабиринти, през които трябвало да се преминава пеша или бегом.

— Наистина ли монахините са били наказвани да минат по пътеките на лабиринта на колене? — Майлз разтри крака си, сякаш самата мисъл за това му причини болка.

Алиса внезапно бе въодушевена от нова идея. Приблужи се до прозореца, който гледаше към семейното гробище, и прокара внимателно пръст по краищата му. При втория опит намери онова, което търсеше. Наведе се, а полите ѝ се надигнаха около нея като облак от сива коприна. Внимателно почисти от праха надписа, издялан с длетото в камъка.

Майлз се наведе до нея.

— Какво откри?

— Букви.

— Някакъв надпис?

Тя кимна.

— На латински е.

— Можеш ли да го разчетеш?

— Мисля, че ще успея. — Момичето се наведе над буквите и преведе на глас: — „Човекът се лута в тъмен лабиринт.“

Майлз направи гримаса.

— Типично депресираща старинна поговорка, послание от средновековната църква без съмнение. Това ли е всичко?

Алиса поклати глава.

— Има още нещо. — Сега прочете фразата на латински: — „Амор винсит омниа.“

— „Любовта побеждава всичко.“ — Майлз се обърна и впи дълъг поглед в очите ѝ. — Значи вашият семеен девиз не е: „Истината побеждава всичко“?

— Тук се казва любовта. — Гласът ѝ се прекърши на последната дума. Тя се прокашля и се опита да прозвучи по-философски: — А любовта и истината не са ли всъщност само двете страни на едно и също нещо?

— Ти вярваш ли в това?

— Да. — Алиса бързо сведе очи, преди Майлз Сейнт Алдфорд да види в тях онова, което тя не бе готова да признае дори на себе си, а

още по-малко пред него. Може би никога пред него. — В камъка е издълбана още една фраза.

— Каква е тя?

— Само три думи — каза тя многозначително.

Този път Майлз разгледа внимателно надписа, идващ от вековете, и накрая го преведе с одрезгавял глас:

— „Нишката на Ариадна.“

— „Нишката на Ариадна“ — повтори тя.

Той въздъхна, изправи се и подаде ръка на Алиса.

— Сега вече знаем — каза маркизът.

Алиса сложи ръката си в неговата и се изправи.

— Сега знаем какво е „Нишката на Ариадна“. — Фактът, че знаеха, беше някак си горчиво-сладък. — Знаем какво се е наричало така.

— Средновековен земен лабиринт.

— Всичко, което е било, си е отишло и е забравено — каза Алиса малко натъжена.

Този ден двамата намериха отговор на един въпрос. Но възникнаха нови. Въпроси, чиито отговори може би никога нямаше да научат. Стоял ли бе наистина някой до прозореца на кулата? Кой бе този мъж? Коя бе тази жена? Как бяха успели да се качат и да слязат от Нормандската кула, незабелязани от никого и без да оставят следи от присъствието си?

Майлз огледа малката наблюдателница.

— Не можем да намерим нищо повече тук. Мисля, че ще е по-добре да слезем.

— Добре — съгласи се тя.

Той направи пауза и помириша въздуха.

— Усещаш ли някакъв аромат?

Алиса вдиша.

— Такъв чист въздух! Има лека миризма на дим от дърво. — Тя вирна нос и вдъхна още по-дълбоко. — Прах. — По изражението на лицето му разбираше, че не става въпрос за това. — На какво мирише според теб?

Майлз поклати глава.

— За момент ми се стори, че усещам аромат на рози.

Алиса потрепери въпреки топлото следобедно слънце, което проникваше в наблюдателницата.

— Да, бих искала да си тръгнем вече — каза тя.

Майлз вървеше напред. Скоро слязоха по стълбите, вратата на кулата се затвори зад тях, дървените пана бяха отново на мястото си, входът беше скрит.

— Пил ли си чай? — попита Алиса, когато двамата напуснаха Параклиса на дамата и се отправиха по пустите коридори към главната жилищна част на широко разгърнатата къща.

— Не — отвърна той. — Щом пристигнах в абатството, тръгнах да те търся.

— Би ли ми казал защо?

Майлз спря и се взря в лицето ѝ. Беше твърде близо до нея и тя се чувстваше неспокойна.

— Срецнах сър Хю, когато си отиваше.

Алиса устоя на изкушението да сведе поглед в земята или да хукне като луда и да се скрие някъде. В очите на маркиза имаше нещо, което подозрително приличаше на присмех.

— Ние пихме заедно чай — каза просто тя.

— Така предположих и аз. — Широките рамене се вдигнаха и отново се отпуснаха. — Господин Хю имаше няколко интересни и пикантни новини.

— Интересни пикантни новини?

Веждите му се повдигнаха.

— Баронът ме информира, че ти няма да се омъжиш за него.

Тя се изсмя.

— Това едва ли е новост. Самата аз съм ти го казала преди няколко седмици.

— Да, каза ми го.

Алиса попипа часовника, който висеше на кръста ѝ, някога той бе принадлежал на майка ѝ.

— Сър Хю спомена ли нещо друго?

— Не каза много. Само това, че се чувстваш призвана за монашески живот и възнамеряваш да превърнеш абатството в нещо като женски манастир — изрече той дума по дума.

— О, боже!

— Да, о, боже! — Майлз се засмя и размаха пръст пред нея. — Ще има да ви наказват милейди!

— Това не беше истинска лъжа. — По лицето ѝ се разля топлина. — Беше просто безобидна измислица.

— Така ли?

— Смятах, че Хю няма да каже на никого.

Майлз отметна назад глава и се разсмя сърдечно.

— По моя информация, сър Хю Пюърхарт е най-големият клюкар в Югозападна Англия.

Алиса простена.

— Утре сутрин всички в долината ще го знаят.

— А може и по-рано.

— Не бях сигурна, че съм успяла да го убедя — призна си тя.

— И аз не съм сигурен дали си успяла да го направиш. Беше останал с впечатлението, че скоро ще стигнеш до неговите разсъждения.

Тя почувства как страните ѝ се сгорещиха от неудобство.

— Той не ти е казал нещо по този въпрос, нали?

— Каза ми.

— Абсолютен злобар... — задъха се тя. — Как има нахалството...

— Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, заявявам ти, че аз дори за миг не мога да повярвам, че някога ще молиш Хю да се ожени за теб.

— О, боже!

— От друга страна, не вярвам, че от теб ще стане добра монахиня, Алиса.

Тя го погледна.

— Какво те кара да мислиш така?

— Това.

Без повече думи Майлз Сейнт Алдфорд се изви и покри устните ѝ със своите. Беше като студен душ върху лицето ѝ в мига, в който се събужда и става от топлото легло. Хвана я неподготвена и я остави бездиханна. Тя премига от изненада. По тялото ѝ премина тръпка — от корена на косите до пръстите на краката ѝ.

Той взе дъха ѝ и в замяна ѝ даде своя. Беше интимен жест, какъвто тя не бе споделяла с друг мъж, освен с него. В един миг той я



целуваше, сякаш за да ѝ докаже правотата си, в следващия тя вече го целуваше и му доказваше, че е прав.

Алиса се сети за нещо важно точно когато ръцете на Майлз се спуснаха към кръста ѝ. Нещо, което сър Хю бе казал по време на чая следобед. Бе във връзка с посещението на Майлз в Лондон.

— *Хората говорят, Алиса. Приказки и слухове.* — Хю явно изпитваше удоволствие, като ѝ го казваше.

— *За кого приказват?* — беше попитала тя.

— *За Майлз Сейнт Алдфорд, четвърти маркиз на Корк, войник, герой от войната, предполага се — шпионин, доверено лице на Уелския принц, известен женкар и развратник.* — След това Хю бе добавил: — *Предполага се, че маркизът е в Лондон, за да посети една жена.*

Алиса застина в обятията на Майлз. Той вдигна глава и се вгледа в нея:

— Какво има?

Не, тя нямаше да позволи да я правят на глупачка — нито той, нито който и да било друг мъж.

— Можете да ме пуснете от ръцете си, милорд.

— Алиса?

Тя не можа да сдържи сарказма в гласа си.

— Успешно ли беше пътуването ви до Лондон, сър?

Той сбърчи чело.

— Да, милейди. Успешно беше.

Тя се отскубна от него.

— А как е вашата любовница, милорд? Предполагам, че е добре.

## ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Любовница ли?

За момент Майлз усети главата си празна. Той нямаше любовница. Нямаше такава повече от година. А Господ му бе свидетел, че не бе търсил услугите на професионални куртизанки от времето, когато бе съвсем млад мъж без опит.

— Любовница — повтори Алиса. — Метреса. Държанка. Жена за удоволствие.

Майлз кипна. Откъде ѝ бе дошла такава глупава и побъркана идея?

— Откъде ти дойде тази глу... — Той се овладя навреме и започна отново: — Откъде ти е дошла наум такава идея?

Деликатно свитата вежда литна като лястовица нагоре.

— Всеизвестна истина.

— Всеизвестна може би, но не истина. Кой е могъл да измисли тази история? — Той едва зададе въпроса и вече беше сигурен в отговора: — Лейди Чаб!

— Лейди Чаб ли? — Изненадата на Алиса не беше престорена.

Майлз бе убеден, че е искрена.

— Тогава трябва да си го чула от устата на онова... магаре... сър Хю — процеди той през стиснати зъби.

— Всъщност точно от него — отвърна тя язвително.

Когато проговори отново, Майлз приказваше повече на себе си, отколкото на нея:

— Кой би успял да разпространи един слух по-добре от него, най-големия клюкар в Югозападна Англия?

— Но защо — Алиса питаше с нещо повече от подозрение и любопитство в гласа, — защо лейди Чаб ще разпространява неверни неща за теб?

В главата на Майлз се тълпяха различни предположения. Ако информацията за семейство Чаб, до която се бе добрал в Лондон, се оказеше дори отчасти вярна, значи сър Алфред бе заподозрян.

Всъщност, изглежда, той отговаряше само до изграждането на империя на базата на търсенето на розови мъжки гащи от коприна, а лейди Чаб представляваше мозъкът на семейството. Амбициозна и безскрупулна, тя беше опасната личност в тази двойка.

— Никога не вярвай на мъж, който не си плаща дълговете на карти — посъветва Майлз Алиса.

— Какво общо имат тук дълговете на карти?

— Сър Алфред ми дължи около двадесет лири — поясни той.

Светлите ѝ вежди се сбърчиха неодобрително.

— Ти мислиш, че лейди Чаб разпространява лъжи за теб из цял Дивън, защото сър Алфред не желае да ти плати двадесетте лири, които е загубил на бакара?

Майлз поклати глава.

— Не това, разбира се. Не става въпрос за парите, а за принципа. — Той разбираше, че не може да се изясни. — Врагът надушва слабостите. Той няма да спре да търси, докато не ги открие.

— Какъв принцип? Какъв враг? И каква слабост? — Алиса тропна с крак по мозаичния под.

Майлз нямаше намерение да ѝ обяснява нищо повече, освен абсолютно необходимото.

— Да приемем, скъпа моя Алиса, че лейди Чаб и аз имаме различни мнения по определени въпроси.

— Какви въпроси?

— Женитбата, на първо място.

Алиса замря при тези думи. Премига няколко пъти и успя да промълви:

— Женитбата ли?

— Госпожица Чармел Чаб, на второ място.

Най-после на Алиса започна да разбира за какво говори той.

— Не искаш да ми кажеш, че лейди Чаб се опитва да те подмами да ѝ станеш зет?

— Точно това искам да ти кажа.

Истината попадна на място. Той видя това по прекрасното лице на Алиса. Тя си пое дълбоко въздух и произнесе с въодушевление:

— Госпожица Чаб е красива.

— Красотата на госпожица Чаб е само външна — каза Майлз. И намери за добре да добави: — Честно казано, младата дама ме отегчава

до сълзи.

— „Сълзи, с каквито ангелите плачат?“ — цитира Алиса.

В ъгълчетата на устата ѝ се появи усмивка.

Той леко вдигна вежди.

— Това Шекспир ли е?

— Милтън.

Надвисналата заплаха бе преминала. Майлз се огледа. Намираха се в дълъг, отдалечен от погледи коридор. Някога, преди четири или пет столетия, той навярно е бил част от манастира: от едната страна имаше стена, от другата — помещения.

Стените на коридора бяха варосани. Подът беше покрит със средновековни хералдически плочки, възхваляващи аристократичните семейства от района. Грациозните арки между традиционните римски колони бяха превърнати в огромни остъклени прозорци, един от които гледаше към вътрешен двор. До прозореца имаше място за сядане, отрупано с бродирани възглавнички, купчинка книги, малка плетена топка като за игра на коте, и дамска кърпичка.

— Твое ли е? — Майлз сочеше дамското убежище.

— Мое е — каза Алиса просто.

— Да поседнем ли тук за малко?

Тя вдигна глава.

— Искаш ли чай?

Да, искаше. Но по-късно.

— Има по-важни въпроси, които трябва да бъдат решени преди това — каза той.

Двамата седнаха един до друг. Майлз взе едно от подвързаните с кожа томчета и прочете на глас заглавието:

— „Ла шансон дьо Ролан“. Четеш я на френски, виждам. — Кой знае защо, за него не беше изненада, че Алиса чете епическата поема за император Чарлз Велики, средновековния рицар Ролан и техните приключения.

— Ти четеш ли на френски? — попита тя.

Майлз кимна утвърдително, но си призна:

— Не съм го правил отдавна. — Върна книгата върху купчинката. — Знаеш ли, че единственият ръкопис на „Песента на Ролан“ се намира в Оксфорд?

— Не знаех. — Младата жена си позволи малка въздишка и каза с копнеж: — Бих искала да съм следвала в университет!

— Тук имате прекрасна библиотека.

По лицето ѝ премина сянка.

— Но то не е същото, нали?

— Не е — съгласи се той.

Алиса взе книгата.

— Кажете ми още нещо за ръкописа от Оксфорд — помоли го тя.

— Написан е на англо-нормандски.

— Това е френският, който говорели първите нормандци в Англия — поясни тя.

Майлз кимна.

— Историците смятат, че този ръкопис се отнася към хиляда сто и седемдесета година, макар че навярно е имало устни версии петдесет години по-рано. — Той напрегна ума си, за да си спомни още нещо. — Името на човека, който го е преписал, е написано на края Туролдус.

Алиса изглеждаше доволна от отговора.

— Представяш ли си, да препишеш над четири хиляди стиха поезия?

— Не, не мога да си го представя. — Майлз знаеше, че достатъчно дълго бе отлагал неизбежното. Пресегна се и взе свободната ръка на Алиса в своята. Впи поглед в очите ѝ: — Аз не отидох в Лондон, за да се видя с любовницата си.

Неговото признание явно я накара да се чувства неспокойна, тя започна да се върти на мястото си.

— Не е необходимо да ми даваш обяснения.

— Знам, но въпреки това искам да ти го кажа. — Майлз разбираше, че трябва да действа внимателно, за да премахне злото, сторено от лейди Чаб и сър Хю Пюърхарт. Един ден те двамата щяха да отговорят за действията си. — Причината е проста, Алиса. Аз нямам любовница. — Той направи още една крачка в обясненията си. — Всъщност нямам любовница от много време.

Тя се взираше в него с огромните си сиви очи.

— Защо нямаш?

Майлз не беше сигурен, че би могъл да ѝ го обясни. Тя беше толкова невинна, що се отнасяше до мъжете и жените, но все пак трябваше да опита. Прокашля се и започна:

— В младостта си мъжът може да смята, че неговите нужди, неговите желания и неговият апетит могат да бъдат задоволени от почти всяка жена, която е готова да го стори.

Алиса бе цяла в слух.

— Като умиращ от глад човек, който е попаднал на пиршество с отрупана с храна маса?

— Нещо такова, предполагам. — Майлз загуби нишката на мисълта си. — Може би сега не е нито времето, нито мястото да говорим за това.

— Разбира се, че е времето и мястото. Моля, продължавай — подкани го тя.

Майлз търсеше най-точните думи.

— Младият мъж може да не подбира.

Алиса предложи своята версия:

— Той може да се наслаждава на всяка храна и всяко питие, които му попаднат.

Майлз се чувстваше така, сякаш стои върху движещи се пясъци, но въпреки това продължи:

— От друга страна, зрелият мъж — онзи, който има познания, вкус и добро възпитание, може да открие в даден момент от живота си, че желае нещо повече от това, да се натъпче с храна. Той може да открие, че се интересува повече от качеството, отколкото от количеството.

— Става нещо като чревоугодник — предположи тя.

Маркизът просия.

— Да, мъжът става чревоугодник.

— Всички тези приказки за ядене ме карат да огладнея — призна Алиса и постави книгата при другите.

Майлз сбърчи чело.

— Мислех, че сте пили чай със сър Хю.

— Изпих една чаша, но не съм яла нищо. — После му призна: — Все още не разбирам защо нямаш любовница от много дълго време.

Той също можеше да бъде честен с нея.

— Не съм срещнал жена, която да ме заинтригува. — Алиса го интригуваше, но тя едва ли бе кандидатка да му бъде любовница.

За какво беше кандидатка Алиса?

За своя изненада, Майлз откри, че докато пътуваше, Алиса му липсваше. Тя беше в ума му във влака за Лондон. Когато се завърнеше вечер във фамилия дом Корк от клуба, от вечеря с приятели или от театър, лежеше буден в леглото и мислеше за нея.

Всяка сутрин се събуждаше, усещаше уханието ѝ в ноздрите си, вкуса ѝ върху устните си и знаеше, че през нощта я е сънувал.

Всъщност той си бе свършил работата и веднага се бе върнал при нея.

Алиса се взираше несигурно в него.

— Защо ме гледаш така? — попита тя.

Той знаеше, че не бива да пита, но просто не успя да се сдържи:

— Липсвах ли ти, докато ме нямаше?

Страните ѝ леко порозовяха.

— Бях много заета, докато ти беше в Лондон.

— Не отговори на моя въпрос — подчерта той.

— Така ли? Не, не ми липсваше — заяви тя.

Но долната ѝ устна леко трепереше, така че трябваше да я успокои с помощта на малките си правилни бели зъбки.

Дамата лъжеше.

Тя беше неотразима. Лъжеше толкова мило и толкова зле. Майлз вдигна ръка и обърна брадичката ѝ към себе си.

— Алиса, ти не ми казваш истината!

— Не, не ти я казвам — призна тя с шепот. След това вдигна очи: — Всъщност, липсваше ми.

Сърцето на Майлз блъскаше в гърдите му. Огромните мускули на ръцете му се свиваха. Панталоните му изведнъж се оказаха неудобни. Тялото му започна да се извива по начин, който той се надяваше да избегне при тези обстоятелства. Истинският джентълмен би трябвало да знае, че сега не е нито времето, нито мястото за такива неща.

— И ти ми липсваше — каза Майлз.

След това наведе глава с намерение само да докосне с устни челото ѝ, но в последния момент промени решението си и избра устата ѝ. После отново промени намеренията си, като я целуна дълго и разтърсващо.

Това беше първата грешка на Майлз.

Втората му грешка беше, че взе Алиса в прегръдките си и притисна нежното ѝ тяло към себе си. Тя беше толкова нежна,

подканваща да я докосва. Ухаеше леко на нещо сладко и необяснимо.

Той се бе излъгал.

Беше си казвал, че се интересува от нещо повече от чисто физическото привличане между мъжа и жената. Въпреки това в този момент единственото нещо, за което можеше да мисли, беше как ще целува тази жена и ще сваля една по една дрехите ѝ, докато тя потъне накрая в неговите нетърпеливо чакащи ръце. Изпитваше болезнено желание да я докосва. Устата му беше жадна за вкуса на гърдите ѝ и нежната ѝ кожа.

Като мъж и като войник Майлз Сейнт Алдфорд винаги се бе гордял с уменията си да упражнява контрол върху ума, тялото и чувствата си. Това бе въпрос на настройка и самодисциплина.

Той целуна Алиса и самодисциплината му изчезна. Изведнъж се оказа, че трябва да я целуне отново. Трябваше да вкуси устните ѝ, да я хапе със зъбите си, да докосва раковината на ухото ѝ, извивката на брадичката, дългата и нежна шия. Ръцете му бяха на врата ѝ, върху раменете ѝ, на кръста ѝ.

Но това не беше достатъчно.

Трябваше да я гали. Той откри малката вдлъбнатинка в края на гръбнака ѝ, чувствителната зона от вътрешната страна на китката, ритмичния пулс в ямката в началото на шията ѝ, нежната гръд под дрехите.

И това не беше достатъчно.

По-късно Майлз не можеше да каже как точно бе успял да се справи. Може би дамите от провинцията носеха по-малко или по-просто бельо от модните дами в столичното общество. За негово успокоение, копченцата отпред на корсажа ѝ му се подчиниха без усилие. Копринените панделки на камизолката ѝ паднаха, без да ги развързва. Прекрасният тънък лен се отдръпна, коприната се разтвори и Алиса беше негова — да я целува, да я милва, да я гали.

Ръката му покри гръдта ѝ и тя въздъхна. Пръстите му нежно преминаха по зърната и тя простена. Той откъсна от устата ѝ жадно впитите си устни и тя извика името му:

— Майлз!

Господи, беше прекрасна. Извиваше инстинктивно гръб, притискаше се към раменете му, впиваше се в палтото, в ризата, в гърдите му. Той целуна и другата ѝ гърда. Усети как Алиса трепери в



ръцете му. Тя падна назад върху възглавниците на любимото си местенце под прозореца и той я последва.

В очите ѝ имаше въпроси, на някои от тях не можеше да се отговори.

— Майлз?...

— Ти си прекрасна.

— Искам... трябва... искам...

— Знам — промълви той и зарови лице във врата ѝ, вдъхвайки аромата ѝ.

— Никога не съм се чувствала така — изповяда му Алиса, когато двамата спряха, за да си поемат отново дъх.

Майлз също не се бе чувствал така никога в живота си. Разбираше само някои от несвързаните ѝ думи.

— Никога... не съм знаела. Никога... не съм си представяла. Не съм сънувала дори!

Той се надяваше, че е така.

Тя сигурно бе усетила, че ръцете ѝ натежават. Отпусна ги върху кръста му. В своето незнание и невинност позволи на ръката ѝ да го докосне. Стегнатата му плът подскочи от радост.

Никога нямаше да е достатъчно.

Майлз едва се сдържа да не помоли Алиса да го докосне отново, за да го извади от райското страдание. Капки пот избиха на челото му. Той се тресеше. Тя трепереше.

Мъжът придвижи ръката си по-надолу, отмахвайки полите и фустите ѝ, и бавно — това беше някаква болка и екстаз — сложи ръка върху крака ѝ в копринен чорап...

Това беше достатъчно.

Алиса започна да се движи срещу ръката му, търсейки нещо, за което нямаше име и което не познаваше.

Звукът на нейните нежни писъци и мисълта, че това ѝ е за пръв път, докараха Майлз до катапултиращ край, откъдето нямаше връщане.

А всъщност той не беше я обладал.

Майлз взе от Алиса „Ла шансон дьо Ролан“, за да я чете в Рицарските стаи. „Средновековната епическа поема никога не е била използвана за по-добри цели“, отбеляза той наум.

Алиса заяви, че ще се оттегли на спокойствие в апартамента си. Косата ѝ представляваше разбъркано меко злато и сребро, полите ѝ

бяха измачкани, бузите ѝ пламтяха като две големи кръгли ябълки. Имаше смутен вид или по-скоро панически.

— Алиса, трябва да поговорим — каза той.

Тя не искаше да го погледне.

— Майлз, не сега — помоли тя и закопча корсажа си.

Липсваха няколко копченца. Истината беше, че Майлз не бе искал да направи това сега. Той стоеше в коридора, където слугите можеха да минат по всяко време на деня.

— Скоро ще разговаряме.

Очите ѝ бяха безумни. Отговорът ѝ беше предназначен само да го успокои.

— Да.

— Много скоро.

— Добре.

Майлз застана мирно.

— Милейди, това е официална молба.

Алиса, изглежда, започваше да идва на себе си.

— Тогава ще се срещнем утре в 10 часа в официалната приемна, милорд.

Какво беше направила тя? Къде ѝ беше умът?

— Ти не мислеше. Точно в това е проблемът — измърмори Алиса под носа си, като затвори вратата на апартамента си.

Притисна гръб към солидната дървена врата за миг, след това бързо се пресегна зад себе си и заключи, за да е сигурна, че никой няма да я безпокои.

С все още треперещи крака и леденостудени ръце се отправи към всекидневната, а оттам в спалнята си. Приближи се до огледалото в ъгъла и се огледа.

Не беше съвсем сигурна, че е разбрала какво се бе случило между нея и Майлз Сейнт Алдфорд, но то беше плашещо, великолепно, вълнуващо, отвъд всичко, до което бе стигало някога въображението ѝ.

Дали все още бе девица?

Това нямаше значение, тя вече не беше невинна. Нямаше угризения. Никакви.

Разбира се, реши, че ще се извини на гостите и няма да присъства на вечерята. Нямаше никакво желание да споделя този миг,

това чувство с хора като лейди Чаб и сър Алфред.

— Не съм страхливка — каза си Алиса. — Да, ти си точно страхливка — заяви тя на съществото с уплашени очи, което я гледаше от огледалото. — Но още утре ще трябва да застанеш пред себе си и пред маркиза на Корк.

## ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Официалната приемна беше изпълнена с утринна светлина. Прозорците гледаха на изток и не позволяваха да се види залязващото слънце във вечерните часове, когато бе най-искрящо. Иначе то навярно би дошло в къща като тази, за да присъства на приемите през уикенда в предишните години.

Алиса седеше, стиснала в дясната си ръка ленена кърпичка с цвят на слонова кост, обримчена с черна коприна по края заради траура. Тя приглади полите на сивата си копринена дреха. Косата ѝ беше грижливо вдигната на върха на главата ѝ в строга прическа. Бе помолила специално Ема да ѝ помогне за нея и не позволи на прислужницата, която обикновено я обслужваше, да забодее само по някоя фиба тук и там.

Разбира се, през повечето утрини почти нямаше причина да си прави прическа. В този час тя обикновено се намираше в градината, плевеше лехите с цветя, късаше изсъхналите рози или копаеше заради простичката радост да усеща хладната земя в ръцете си, покрила с нещо главата си, за да предпази кожата си от слънчевите лъчи.

Алиса не носеше грим. Никоя жена от нейната класа и с нейното възпитание не използваше грим. Или поне нито една жена от нейната класа и с нейното възпитание не би признала, че се гримира. Въпреки това тази сутрин бе решила да сложи мъничко руж върху устните и страните си. Образът ѝ в огледалото ѝ се бе сторил много блед.

Вчера бузите ѝ бяха яркочервени и тя трябваше да ги притиска със студена кърпа в банята си, за да отнеме топлината и цвета им.

Вчерашният ден изобщо не бе съществувал. Това бе тактиката, която Алиса реши да възприеме. Само така можеше да овладее иначе притеснителната ситуация.

— Разбрах от госпожица Пибъл, че ще правим представление, милорд — каза Алиса на Майлз Сейнт Алдфорд, застинала с гръб към твърдата облегалка на официалния стол в стил „Кралица Ана“.

Маркизът седеше срещу нея в точно такъв стол. Но тъй като беше много висок и краката му бяха дълги, той не пасваше на тези мебели.

Не пасваше и на самата стая. Тя беше в розово, светлорозово и тъмнорозово, седмата графиня на Грейстоун бе имала склонност към розовите тонове, а Майлз Сейнт Алдфорд тази сутрин беше облечен в официален черен костюм със сива жилетка. Алиса беше просто един женски паун в сивата си рокля от копринено моаре. Все пак беше избрала най-хубавата и най-скъпата от траурните си дрехи за случая.

Всъщност нямаше никакъв специален случай, предупреждаваше се тя сама. Би било глупаво, абсолютно глупаво да си мисли нещо друго.

Майлз не успя да отговори на първия ѝ опит да поведе разговор. Тя не беше сигурна дали е чул забележката ѝ, той изглеждаше така, сякаш изучаваше внимателно модела на килима. Алиса опита отново.

— Представлението ли е темата, която желаете да обсъдите с мен тази сутрин, милорд?

— Не, милейди.

Тя изведнъж разбра, че маркизът на Корк е нервен. Това беше интригуващ знак.

Майлз се изкашля, сложи ръка върху коляното си, погледна през прозореца към официалната градина доста тъжно, забеляза тя, и започна:

— Милейди, вие навярно сте си задавали въпроса защо не съм се оженил досега.

Тя не беше си задавала такъв въпрос.

— Не, не съм се питала, милорд.

Той свъси вежди.

— Това не беше въпрос, а началото на моето изложение.

— Извинете ме.

— Има много причини, поради които не избрах да се ожения, когато навърших пълнолетие преди девет години. Имах ангажимент да служа на моята кралица и на моята страна като войник. Това задължение изискваше системно да напускам Англия и да пътувам в чужди страни, често в единствената компания на опасността и на Блант.

За момент Алиса забрави къде се намират и какво щяха да правят. Тя плесна с ръце.

— О, разкажи ми нещо повече за твоите приключения, Майлз!

— Друг път, Алиса.

Тя веднага утихна.

— Както казах, едва през последните две или три години, след като напуснах службата при Нейно Величество и се завърнах в страната завинаги, аз започнах да обмислям сериозно перспективата за женитба и деца.

Деца!

Тази дума предизвика странна тръпка у Алиса. Тя почти не бе мислила за това да има деца. Може би защото никога не би могла да си представи кой би могъл да е баща на децата й...

— Като четвърти маркиз на Корк — продължи Майлз — съм съзнавал моето естествено задължение един ден да се оженя и да създам петия маркиз. Аз съм мъж, който винаги е изпълнявал задълженията си.

— Не се съмнявам в това.

— Но не бих предпочел да се оженя по задължение. Поради това изчаках, докато станах на тридесет години. За мен става все по-ясно, всъщност аз видях това при вашите родители, скъпа ми милейди, както и у моите близки приятели Лорънс и Джулиет, Джонатан и Елизабет, че „намериш ли добра съпруга, открил си хубаво нещо“.

— Това пословица ли е?

Майлз кимна.

— Изложете и вие вашите изисквания по този въпрос.

Алиса свъси учудено чело.

— Какъв въпрос?

— За брака.

— Аз не желая да се омъжвам. Не възнамерявам да го направя. Казах, че моят избор е отдаден на живот в съзерцание.

Майлз отмина тези думи.

— За всички е свършено ясно, че това беше само начин да се отървете от онзи досадник сър Хю Пюърхарт. Не мога да кажа, че ви обвинявам, милейди, след като съм се срещал с господина няколко пъти. — Той си пое дълбоко въздух и продължи: — Веднъж ви

попитах какви качества бихте искали да има един джентълмен и вие ми отговорихте.

— Така ли?

— Това беше, когато дадохте вечеря при посрещането на семейство Чаб.

— Наистина.

Майлз явно бе запомнил нейния отговор.

— Вие искате мъж, който да уважава вашето мнение.

— Сега си спомням — каза тя.

— Аз съм такъв, милейди.

— Какъв сте, милорд?

— Аз уважавам вашето мнение, уважавам вашата интелигентност. Всъщност смятам, че вие в интелектуално отношение превъзхождате по-голямата част от вашия пол.

Алиса му върна комплимента:

— А аз смятам, че вие сте над обикновения джентълмен.

— Вие също споменахте, че бихте желали мъж, който да намира радост в музиката, литературата, природата...

— И в градинарството — каза тя, усмихвайки се.

Той кимна.

— Да, и в градинарството. Аз обичам музиката, четенето и природата, милейди. Убеден съм, че ще оценя и прекрасните моменти в градинарството.

— Особено що се отнася до розите.

— Особено що се отнася до розите. — Той въздъхна. — Вие също изявихте желание да пътувате. Аз съм виждал света и имам както средства, така и интерес да ви го покажа.

— Майлз...

— Моля, оставете ме да свърша, Алиса.

Тя кимна.

— Мога да ви предложа повече, отколкото си представяте — каза той със съвършено сериозен тон. — Разбира се, явните преимущества са налице: титлата на маркиза, семейните имения, фамилният дом Корк и замъкът Корк, уважението и, мисля, обичта на приятелите и познатите от най-нисшите до най-висшите, до самата кралица. Всичко това ще бъде ваше, милейди.

— Майлз, аз...

— Аз все още не съм свършил, милейди.

— Моля, продължете, милорд.

— Желая да ви предложа брак, в който вие ще сте равностоен партньор.

Алиса усети как лицето ѝ пламна.

— Искате да кажете като партньорството, което имаме при разследването?

Той кимна.

— Вярвам, че мога да ви предложа съвместен живот, който малцина съпрузи и съпруги намират в семейното легло.

Бузите ѝ пламнаха.

— Ние, изглежда, се разбираме добре в тази област — отбеляза тя.

За пръв път Майлз сякаш си отдъхна. Засмя се и каза:

— Да, изглежда, се разбираме. — После стана отново сериозен:

— И аз мога да ви предложа нещо много важно.

— Какво е то?

— Свобода.

Свобода. Да отидеш някъде. Да направиш нещо. Свобода да бъдеш това, което си ти. Това беше опияняваща мисъл и толкова привлекателна за нея, колкото навярно Майлз бе предвидил.

— Желая свобода повече от всичко друго — каза му тя.

— Знам това — отвърна той. — Сега трябва да обсъдим нещо, което е много важно за нас двамата, милейди.

— Какво е то, милорд?

— Въпросът за честта.

— Вашата или моята?

— Вашата и моята. — Майлз прокара ръка през косата си. — Аз едва не ви прелъстих вчера на едно диванче до прозореца в същата тази къща.

Значи почти. Тя беше останала с впечатление, че го е направил. Алиса не знаеше какво да каже. Седеше и мачкаше кърпичката в ръката си.

— На мен не може да ми се вярва.

Алиса вдигна глава.

— Разбира се, че може да ви се вярва. Аз ви вярвам повече, отколкото на който и да било друг мъж.



— Не може да ми се има доверие, когато става въпрос за вас, Алиса. — Очите му потъмняха. — Ще бъда откровен. Не мога да сдържам ръцете си, когато сте при мен.

— О...

— Това ме поставя пред нещо като дилема.

— Какво дилема?

— Ако остана в абатство Грейстоун, мога да гарантирам, че ще консумираме нашите отношения със или без свещеността на брака.

Тя седеше занемяла, мълчалива, съзнавайки, че това е истината.

— Ако го направим без семейната връзка, това ще обезчести и двамата ни — подчерта Майлз, без да има нужда. — Имаме две възможности: първата е да остана и да се оженим със специално разрешение при първа възможност. Втората е да си тръгна и да си обещаем никога повече да не се видим.

Да си обещаят никога повече да не се видят?

Той продължи:

— Никой от нас няма семейство, с което да се съобразява. И двамата нямаме други сърдечни ангажименти. Ако се съгласите да се омъжите за мен, милейди, бих искал да го направим в рамките на тази седмица.

— В рамките на тази седмица?

— Не знам по-добър начин да уредим тази история. Лежах буден цяла нощ и размишлявах за пътищата, които са пред нас. В края на краищата все стигах до едно: ние трябва или бързо да се оженим... или да се разделим.

Алиса също не бе спала почти цялата нощ, застанала лице в лице с истината за своите чувства. Можеше да измисли поне дузина добри причини защо не бива да се омъжи за него. Но знаеше една голяма причина, за да се омъжи за него: беше влюбена в Майлз Сейнт Алдфорд.

— Скъпа милейди, какво има? — попита я той след малко.

Майлз установи, че никога в живота си не бе говорил толкова продължително. Опитал се бе да представи своите съображения логично и убедително. Сега бе стигнал до края на своето предложение и очакваше Алиса да каже нещо.

— Милорд, аз просто разсъждавам. — Тя дръпна кичурче от косата си. — Всъщност правя списък.

— Списък ли?

— Бих написала всичко, ако имах писалка и хартия подръка, но тъй като нямам, трябва да се възползвам от онова, с което разполагам.

— И какво е то?

— Да го запомня наизуст.

— Какъв списък искате да запомните?

— Първо, някои въпроси.

— И второ?

— Условията, както предполагам, че ще ги наречете.

— Условия за какво?

— Условията да се омъжа за вас.

Боже, тази жена имаше здрави нерви! Майлз усети как топлина обля лицето му. Въпреки най-добрите си намерения, той се издаде.

— Условия? — повтори маркизът.

Алиса кимна.

— Аз ще започна с няколко прости молби, милорд.

— Моля, милейди.

— Ще помоля за вашето разрешение да направя розова градина в замъка Корк, ако там вече няма такава.

— Дадено.

— Бих искала да взема моя котарак Том да живее с нас.

— Дадено.

Беше много по-лесно и по-просто, отколкото бе очаквал.

— Имам някои лични принадлежности. Някои книги, малък брой мебели, дреболии, и разбира се, Бюти — с които не бих искала да се разделя.

— Не е нужно да искаш разрешение за тези неща, Алиса. Можеш да вземеш със себе си всичко и всеки, когото пожелаеш.

— Така идваме до въпроса за госпожица Пибъл, милорд.

Майлз разкопча палтото си и кръстоса крак върху крак. Това щеше да отнеме по-дълго време, отколкото бе очаквал, а дяволският стол бе адски неудобен.

— Мис Пибъл — Ема, е моята учителка, моята приятелка, най-близка компаньонка през целия ми живот. Не мога да се разделя с нея.

— Тогава госпожица Пибъл може да живее с нас. — Той размисли. — Тя може да има свой апартамент в къщата. Близко до

учебните стаи. Може би ще пожелае да надзирава обучението на следващия маркиз на Корк.

— Благодаря ви. Също бих искала да ми позволите да се връщам в абатство Грейстоун винаги когато ми е нужно или искам да го направя. Трябва да разберете, милорд, че съм живяла тук през целия си живот и родителите ми са погребани тук.

— Дадено. Само при положение, че ме вземате със себе си или не отсъствате за дълго.

— Обещавам.

— Има ли още нещо?

— Още един въпрос.

— Да, и какъв е той? — Той се надигна, тъй като тя се забави с отговора.

Алиса сведе очи и ги впери за момент в ръцете си.

— Вие говорехте за свобода, милорд.

— Да.

— Това означава ли свобода и за двама ни?

Майлз се подвоуми. Тя имаше предвид нещо, което той не разбираше.

— Да — отвърна маркизът. — Говоря за свобода на духа, на мисълта, на духовните търсения, свобода на изразяване на мнението — поясни той. — Нямам предвид да се разбира, че който и да било от нас има свободата да безчести или наранява другия, да идва и да си отива, без да се консултира първо с партньора си.

Тя продължаваше да размишлява върху нещо, Майлз виждаше това.

— А що се отнася до свободата да си позволяваме любовници? — изтърси Алиса.

На Майлз му причерня. Никой друг мъж никога нямаше да докосне неговата Алиса! Той възнамеряваше да бъде нейният пръв и последен мъж.

Тя продължи:

— Разбирам, че това е прието в Марлбъро Хаус.

— Не се прави от всички, милейди. Няма да се прави от маркизата на Корк.

— А що се отнася до маркиза на Корк? — попита тя с нежен глас.

— Какво говорите, Алиса?

— Кое е добро за гъската, е добро и за гъсока. Каквото вие, това и аз, Майлз.

— За яденета ли ще си приказваме, скъпа моя?

— Вие може да се шегувате, милорд. Но аз говоря сериозно. Ако маркизата е лоялна, такъв трябва да бъде и маркизът. Ние сме партньори, спомняте ли си?

— Помня. Дадено.

— Сега можете да ме попитате, милорд.

— Какво да ви попитам, милейди?

— Можете да ме попитате дали ще се ожения за вас.

Майлз я попита. Алиса прие. Решиха да се ожения бързо и дискретно. Всъщност думата, за която и двамата постигнаха съгласие, беше тайно.

Колкото е възможно по-скоро със специално разрешение. Щяха да разменят клетвените си обети в Параклиса на дамата късно вечерта, когато всички спяха.

Майлз щеше да уреди необходимите формалности и да се обади на Алиса, когато всичко е готово.

Женитбата им бе обявена за след шест дни.

## ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Лоурънс Гренфъл Уик, осми дук на Дикин, наблюдаваше как осветеният със свещи малък параклис се изпълва с хора. Той изсумтя от задоволство, наклони се към кумеца си, с когото някога бяха служили във войската, и попита шепнешком:

— Какви са тези хора, Корк? Бях останал с впечатление, че сватбата ще е тайна.

Майлз Сейнт Алдфорд призна пред кума си не без известно съжаление:

— Така трябваше да бъде. Но ти знаеш по-добре от мен какво става, когато един мъж се увлече по красива, интелигентна и вироглава жена.

— Знам какво е... — каза Лоурънс с пълно разбиране.

— Аз не желяех на сватбата да присъстват отвратителната лейди Каролин Чаб или който и да било от нейното семейство и приятели. Тъй като семейство Чаб в момента се намират в абатството, обясних на годеницата си, че проблемът може да се реши единствено, като държим всичко в тайна. Бях сигурен, че ти и Джулиет ще бъдете в този миг с нас. Но Алиса заяви, че не можела да изостави хората, които са близки на сърцето ѝ. Така стигнахме до компромис.

— Компромис ли?

Майлз кимна утвърдително.

— Лейди Чаб и прочие не бяха поканени на сватбата. Всички останали са тук.

— Интересен компромис, бих казал.

Младоженецът въздъхна и поклати глава.

— Интересна млада дама, бих казал аз.

Лоурънс се засмя и приятелски го потупа по рамото.

— Тя те води под венчилото, Корк!

Майлз не му остана дължен:

— Доколкото си спомням, и теб Джулиет те отведе там неотдавна, Дикин.

Майлз имаше предвид посещението им на обществото в Ню Йорк и Никърбокър. Там дукът беше срещнал своята избраница в лицето на госпожица Джулиет Джоунс, най-богатата американска наследничка. Няколко месеца по-късно, след като двамата танцуваха заедно на годишния бал на госпожа Астор, Лоурънс направи Джулиет своя дукеса.

— Защо тя все още се бави? — попита Майлз, вперил поглед във вратата за десети път през последните няколко минути.

Лоурънс направи героично усилие да успокои нервния си приятел:

— Твоята булка ще е тук след минута! Сигурно се е наложило да поприхванат на някои места роклята ѝ. А Джулиет е настояла да спазят обичая и в тоалета ѝ да има „нещо старо, нещо ново, нещо, взето назаем, и нещо синьо“. Ти не ни даде много време да се подготвим, приятелю. От мига, в който Блант се появи пред вратата на имението Грантли с писмото от теб, ни оставаха само три дни, в които да се справим с всичко. Аз трябваше да се разбера със свещеника и да извадя специалното разрешение. Джулиет се зае да достави булчинската рокля и подробностите по нея.

Майлз му беше признателен. Беше повторил пред Лоурънс това няколко пъти, откакто двамата бяха влезли в параклиса.

— Никога няма да го забравя, Дикин — каза той.

— И ти би направил това за мен. Всъщност вече си го направил. — Дукът гледаше току-що пристигналите сватбени гости. — Кои са джентълмените, които в момента сядат?

Майлз проточи врат към задните редове. Беше почти полунощ и свещите хвърляха по-скоро отблясъци, а не истинска светлина в дъното на малкия параклис.

— Единият е пасторът Блекмор. Другият е селският доктор Аристотел Саймт. Доколкото знам, и двамата са били дългогодишни приятели на графа и графинята.

— А онзи мъж, който явно се чувства неудобно и стиска в ръка вълнената си шапка?

— Това е Голсуърти, главният градинар. Работи тук от времето на единадесетия граф на Грейстоун. Прави чудеса с розите. — Докато чакаха появяването на Алиса и Джулиет, Майлз можеше да разкаже на приятеля си за всички присъстващи. — Двете жени на средна възраст

са икономката и готвачката. Впрочем тукашната готвачка може да се мери с твоята, що се отнася до готвенето и поднасянето на лютиви ястия. Сериозно се замислям да я отмъкна от абатството.

— А как ще го направиш? Може би възнамеряваш да й плащаш два пъти повече?

Майлз поклати глава.

— Алиса ще бъде морковчето, което ще размахам пред носа на готвачката. Дошла е тук като миячка на съдове в седмицата, когато момиченцето се е родило.

— Умен си, дяволе! — изръмжа Дикин. — Я виж, и Блант се присъедини към гостите!

— Жената с него е госпожица Ема Пибъл. Някога е била гувернантка на Алиса, но с годините двете станали най-близки и доверени приятелки. Нищо не може да ги раздели, доколкото разбирам. Госпожица Пибъл ще се пренесе в замъка Корк заедно с булката.

— Изглежда, всички обичат твоята дама.

— Така е наистина. Впрочем и още някой ще трябва да се пренесе евентуално в замъка Корк.

— Кой?

— Май трябваше да кажа нещо, а не някой. Името на това създание е Том, но ти недей да се подвеждаш по простичкото и приятелско име. Том е сериозна сила, с която всички се съобразяват в този дом.

— Том е най-голямата домашна котка, която съм виждал в живота си! — заяви Лоурънс.

— Точно това си помислих и аз, когато го видях за пръв път — съгласи се Майлз и мисълта му отлетя към онази нощ в Беседката на милейди. Разбираше, че в много отношения всичко бе започнало точно тогава.

Лоурънс дискретно го побутна с лакът.

— Ей там има един доста странен човек!

В първия момент Майлз не успя да разпознае новодошлия. След това промълви с изненада:

— Боже мой, та това е Отшелника!

— Отшелника?!

— Да, той живее в Пещерата на монаха.

Лоурънс Уик не зададе повече въпроси и това беше, изглежда, най-разумното в случая.

Маркизът продължаваше да се взира в мъжа, когото той, както и всички останали от един месец наричаше Отшелника. Чорлавата брада и дългите до раменете коси ги нямаше. Мъжът явно се беше изкъпал. Беше свалил няколко пласта мръсотия и прахоляк. Облякъл бе дрехите, които Алиса му бе изпратила преди няколко седмици. За пръв път след неочакваното си появяване в абатството Отшелника изглеждаше като човешко същество.

Майлз с изумление установи, че странникът беше само няколко години по-възрастен от него. Преди си бе мислил, че Отшелника е стар човек. Той бе все още много слаб, но лицето и фигурата му показваха подобрене. Без съмнение това се дължеше на кошниците с храна, които Алиса редовно му изпращаше.

По необясними причини в главата на Майлз се появи стих, за който не можеше да се спомни нито къде го е прочел, нито кой е авторът му: „Мечтите ми в нощта се втурват след твоя поглед сив“.

— Изглежда, наистина си нервен — отбеляза Лоурънс, — щом в такъв миг рецитираш стихове. — Дукът се замисли за миг. — А може би твоята дама има сиви очи и сънищата ти тичат след нея?

Въпросът разсея мислите на маркиза.

— Отговорът и на двата въпроса е „да“ — каза той.

— Ето, идва и епископът! — Кумът сочеше с ръка, макар че Майлз виждаше и сам добре. — Сигурен ли си, че желаеш това, Корк? Все още не е късно да се откажеш.

— Сигурен съм, Дикин — отвърна той непоколебимо.

— Мисля ти единствено доброто — заяви приятелят му, станал неочаквано сериозен.

— Знам... Ти сам ще видиш! — увери го Майлз. — Тази жена е ангел.

— Два ангела току-що влязоха в параклиса — съобщи му Лоурънс.

Нямаше сватбено шествие, нито орган, нито тържествено обявяване. Чувахе се само как летният бриз люшка върховете на дърветата, в дъното на църквичката някой произнасяше тиха молитва, а полите на Джулиет и Алиса прошумоляха при влизането им в Параклиса на дамата.



Дукесата беше като приказно видение в нежната мека коприна с цвета на очите ѝ. Роклята беше със семпла, но красива кройка. Както обикновено, Джулиет не носеше никакви други бижута, освен чифт дискретни обеци. След нея се показва Алиса и всички погледи се насочиха към булката. Майлз не можеше да откъсне очите си от нея. Господи, беше наистина прекрасна! Прекрасна, каквато я бе виждал винаги. Наблюдаваше я как се приближава към него по пътеката между редовете. Висока и стройна, с високо вдигната глава и вирната брадичка, с коси, блестящи като бяло злато на светлината на свещите, с прекрасна кадифена кожа под булото, облечена в бяло, с букет бели рози в ръцете и водопади от копринени рози по ръкавите и полите на венчалната рокля.

Майлз я гледаше като занемял.

Изведнъж разбра, че досега не бе виждал Алиса облечена в друго, освен в сиво и черно — заради траура. Но черното и сивото не бяха нейните цветове! Тя беше прекрасна в бяло.

Алиса беше великолепна.

За пръв път от много време Майлз Сейнт Алдфорд усети сълзи в очите си. Как биха се радвали майка му и баща му на този миг...

Алиса дойде при него и двамата коленичиха заедно пред епископа.

Нещо старо: Алиса носеше венчалното було на своята майка, баба си и прабаба си, предавано с любов от жена на жена в семейството, от поколение на поколение.

Нещо ново: беше облечена в бял атлаз и коприна, най-прекрасната булчинска рокля, която Майлз бе виждал в живота си. Роклята се бе появила по вълшебен начин само преди половин час, извадена от специалната кутия, донесена от Джулиет, дукесата на Дикин.

Нещо, взето назаем: обеците. Прекрасни бели перли, специално донесени от Ориента. Подарени на Ема Пибъл по случай нейния осемнадесети рожден ден от баща ѝ, капитан на кораб, плавал в седемте морета.

Нещо синьо: По настояване на Джулиет Алиса бе завързала на корсажа си малка синя панделка от атлаз. Тя бе единственото не бяло нещо, което булката носеше.

Всички, които бяха скъпи на Алиса, се намираха с нея в параклиса тази нощ. Всички, които ѝ бяха скъпи, изслушаха молитвата на епископа, видяха свещената церемония на бракосъчетаването ѝ, чуха как Майлз Маунтбенк Сейнт Алдфорд и Алиса Констънс Грей си размениха клетви за вярност.

— Аз, Майлз Маунтбенк, вземам теб, Алиса Констънс, за моя венчана съпруга. Обещавам и се заклевам пред Бог и пред тези, които сега ни гледат, че ще ти бъда любящ и верен съпруг в богатство и бедност, в радост и мъка, в болест и в здраве до края на живота ни!

Беше ред на Алиса да говори. Тя чу как гласът ѝ се извиси, нежен и ясен, набирайки сила и увереност с всяка следваща дума:

— Аз, Алиса Констънс, вземам теб, Майлз Маунтбенк, за мой венчан съпруг. Обещавам и се заклевам пред Бог и пред тези, които сега ни гледат, че ще ти бъда любяща и вярна съпруга в богатство и бедност, в радост и мъка, в болест и здраве до края на живота ни!

Майлз постави пръстена върху ръката ѝ. Епископът ги благослови и обяви, че двамата са вече съпруг и съпруга. Воалът на Алиса бе вдигнат и тя бе целуната за пръв път от своя съпруг.

Точно така бе виждала тя своята сватба в мечтите си, когато изобщо си бе позволявала да мисли за това. В параклиса, в нейния роден дом, целият в свещи, и с всички познати и любими лица наоколо.

Без двете най-любими, разбира се. Но Алиса вярваше, че майка ѝ и баща ѝ са духом с нея в този миг.

Един по един гостите се приближаваха към Майлз и Алиса, поздравяваха ги и им пожелаваха щастие. Имаше и сълзи.

Необичайно развълнувана, мисис Фетчет притисна устни към бузата на Алиса. Готвачката не каза нищо, само я потупа по ръката и попи с кърпичка насълзените си очи. Голсуърти, разбира се, тъпчеше от крак на крак и мачкаше шапката в ръцете си. Извади от джоба си великолепна бяла роза. Каза, че я е нарекъл „Радостта на милейди“, защото „Сълзите на милейди“ не било подходящо за венчавка.

Сияещ от гордост, доктор Саймт си припомни нощта, когато го бяха повикали в абатството, тъй като графинята на Грейстоун щяла да ражда. Разбира се, бебето била Алиса!

Пасторът им даде своята мила и непретенциозна благословия, а Алиса се надигна на пръсти и го целуна по избръснатата до синьо буза.

Блант бурно разтърси ръката на Майлз и галантно се поклони на Алиса, докато Том се опитваше да се увие в полите на роклята ѝ.

Ема се приближи последна.

— Никога не съм виждала по-красива и по-лъчезарна булка — прошепна тя на ухото на Алиса.

— Скъпа моя Ема, благодаря ти!

— Ти беше дъщерята, която аз не можах да имам — шепнеше тя. — Толкова се гордея с теб! Чувствам се изпълнена с щастие заради теб в този миг! Нека Господ винаги да те закриля!

И двете премигаха, за да задържат с усилие напиралите сълзи.

Параклисът се изпразни. Хората си тръгваха тихо, както бяха дошли. Епископът изчезна в каретата си със солидна сума в джоба — както от страна на дука, така и на маркиза като знак за благодарност за извършената венчавка. Друг подобен израз на изключителна признателност щеше да пристигне след няколко седмици от Нейно Височество кралица Виктория.

Останаха само четиримата: Лоурънс и Джулиет, Майлз и Алиса. Поне така им се струваше, преди Алиса да вдигне поглед и да забележи Отшелника, застанал в сянката.

Той ѝ се усмихна за пръв път. Усмивката му ѝ се стори позната. Не можеше да разбере каква е причината за това. После се поклони на групичката и се оттегли.

— Ще станем много добри приятелки — обеща Джулиет, дукесата на Дикин на Алиса, докато с дука се приготвяха да се завърнат с частния си влак.

— Надявам се да е така — каза ѝ Алиса. Тя никога не бе имала приятелка на своята възраст. — Вие ме покорихте изцяло с вашата щедрост тази нощ.

— Това е нищо за вас и за мъжа, заради когото стана моята собствена сватба — заяви Джулиет.

Алиса погледна към двамата мъже, които стояха недалече от тях и разговаряха.

— Майлз наистина ли е направил нещо, за да ви събере с дук Дикин?

— Бих казала, че той беше направо незаменим. — Дукесата отметна назад глава и се засмя. — Ако не бях подслушала как двамата си говореха вечерта на моята венчавка и дърдореха колко са били умни

и колко било прекрасно, че са намерили за жена на Лоурънс не някаква обикновена девойка с наследство, а най-богатата стара мома в цял Ню Йорк, аз никога не бих се вбесила като оса и не бих разбрала, че обичам съпруга си.

Алиса я гледаше с широко отворени очи.

— А което е още по-важно — може би той също нямаше да разбере колко много ме обича — заяви Джулиет.

Алиса не беше срещала жена като дукесата на Дикин. Може би ѝ изглеждаше така, защото бе американка. Тя не познаваше други американки. Но вече беше сигурна, че би искала да познава и други.

Джулиет целуна сърдечно Алиса по двете бузи.

— Това е история, която ще ти разкажа друг път на друго място, скъпа моя. Един ден ще ти я разправа цялата! — Тя снижи красивия си контраалтов глас: — Ти трябва да ми разкажеш как Майлз Сейнт Алдфорд е дошъл в абатство Грейстоун, за да търси някакъв дух, а в крайна сметка си е намерил съпруга!

— Ще ти разкажа — прошепна в отговор Алиса.

— Време е да вървим, Джулиет — напомни мило съпругът ѝ, като се приближи към нея и обви с ръка кръста ѝ.

След като всички си тръгнаха, Майлз и Алиса останаха за миг сами в Параклиса на дамата. Не се чуваше никакъв звук. Нищо не помръдваше. И двамата го усетиха: бяха получили Божиата благословия.

Майлз я погледна настоятелно и ѝ предложи ръката си:

— Хайде, скъпа съпруго! Вече е късно и леглото ни очаква.

## ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

„Мъжете са странни същества“ — помисли си Алиса, докато съпругът ѝ я придружаваше до тъмната къща. В този час там нямаше друга душа, освен тях двамата и единствената светлина бяха лъчите на пълната луна, които влизаха през прозорците.

— Сигурно е вече много късно — прошепна тя и с изненада установи, че гласът ѝ е пресипнал.

— Часът е почти два — информира я Майлз.

— На мен никак не ми се спи — добави тя.

На него това сякаш му се стори забавно. Алиса чу ниския му мъжки смях и после:

— Това е добре!

Тя напрегна ума си, за да открие тема за разговор и най-после каза:

— Церемонията беше чудесна.

— Да, чудесна беше. — Майлз се съгласи с нея.

Алиса спря за момент, прибра влачещите се след нея поли на роклята с лявата си ръка. Воалът образуваше облак от старинна дантела със сложни плетеници около главата и раменете ѝ.

— Твоите приятели Лоурънс и Джулиет ми харесаха много.

— Те също много те харесаха.

— Така ли мислиш?

— Знам, че е така — заяви той. — Всички те харесват. Всъщност всички те обичат.

Въпреки усилията си, Алиса не можа да прикрие любопитството си:

— Откъде го знаеш?

Майлз се засмя многозначително.

— От обща култура.

— Глупости! — Тя усети как се изчервява и подчерта, по-скоро скромно: — Това не е истина. Лейди Чаб не ме обича. Понякога имам чувството, че дори не ме харесва.

— Това само може да бъде комплимент за теб — каза Майлз твърдо.

Алиса съжали, че е споменала лейди Чаб. В края на краищата това беше тяхната сватбена вечер и тя не би трябвало да прави такива неприятни асоциации. С тази цел тя изхвърли неприятната жена от мислите си и промени темата.

— Джулиет е много красива.

Майлз спря пред обляния в лунна светлина прозорец, обърна се към нея, хвана в длан брадичката ѝ и заяви с глас, който накара цялото ѝ тяло да потрепери от удоволствие:

— Ти си красива, моя съпруго!

Последва многозначителна пауза.

— В сватбения ден от младоженеца се изисква да каже на своята младоженка, че тя е красива.

— Това пък откъде го знаеш?

— От обща култура — подразни го Алиса.

— Може да е от обща култура — каза Майлз, без да сваля очи от нея, — но ти си необичайно хубава.

Алиса не бе свикнала да ѝ правят комплименти. Поне не и от страна на джентълмени, а още по-малко от съпруг. Тя сведе поглед.

— Никога не съм имала такава прекрасна рокля.

— От този ден нататък, лейди Корк, ви заповядвам никога повече да не носите сиво или черно — каза той.

— Заповядвате ми, маркиз Корк?

На Майлз Сейнт Алдфорд му беше необходимо малко време, за да размисли върху прибързания избор на думата.

— Умолявам те?

— Аз ще уважава твоята молба. Защото ако трябва да ти кажа истината, на мен вече ми е омръзнало да нося само сиво и черно. — Върху лицето на Алиса се появи озадачен израз. — А какво да правя с всичките си дрехи?

— Раздай ги.

— И какво ще нося в такъв случай?

Съпругът ѝ вдигна дяволито вежди към нея и предложи:

— Може би усмивка?

Тя не успя да разбере какво искаше да ѝ каже той. Ако носи само усмивката си, това би означавало да се разхожда гола като току-що

родено бебе.

— В такъв случай няма да нося нищо върху себе си, милорд.

— Не изпадай в отчаяние, лейди. Ако е необходимо, най-добрите шивачки в Лондон — всъщност от цяла Европа — ще бъдат доведени с най-голяма бързина тук, в абатството. Те ще създадат, ще измислят и ще ушийт дрехи, подходящи за кралица. Ти ще имаш дрехи за през деня и за вечерта, утринни рокли и други за следобедния чай, ежедневни одежди и рокли за официални случаи и всичко каквото пожелаеш, в който искаш цвят на дъгата. — Майлз спря, за да си поеме въздух. — Кой е любимият ти цвят?

Алиса усети, че главата ѝ се завърта.

— Ами розовият!

— Тогава ще имаш дузина розови рокли!

Тя се потупа с пръст по брадичката и реши да промени избора си.

— Не, по-скоро синият е любимият ми цвят!

— Тогава ще имаш и дузина сини рокли.

Алиса никога не бе обръщала особено внимание на това как и с какво е облечена. Но сега разбра, че не би имала нищо против да е красива заради съпруга си. В края на краищата Майлз познаваше — бе познавал — много красиви жени.

Тя го изглежда.

— А какво, какво ще стане, ако променя отново мнението си и кажа, че моят любим цвят е жълтият?

Той, изглежда, намираше това за страхотно забавно. Отметна глава назад и се разсмя. За миг тихият му смях бе единственият звук в обляната в лунна светлина зала. С болка в сърцето Алиса установи, че обича този звук.

— Ще ти купя сто рокли, скъпа съпруго, хиляда рокли, ако ти желаеш това.

Алиса изсумтя презрително, съвсем не в стила на дама:

— Ако имам сто рокли, няма да знам какво да правя с тях, милорд, а да не говорим за хиляда. В моя гардероб има място за не повече от дузина.

— В такъв случай на теб ти е необходим по-голям гардероб — предположи Майлз. — В Корк Хаус и в замъка Корк има свободни стаи, в сравнение с които тази зала е направо малка.

Такова нещо човек трудно можеше да си представи. Поне за Алиса беше трудно. Внезапно тя си помисли, че във висшите обществени кръгове на нейния съпруг тя може би ще изглежда като провинциална селяндурка. Дали това щеше да има значение за него? За всеки случай реши да внимава с поведението и маниерите си. В края на краищата вече беше маркиза на Корк и господарка на няколко огромни имения.

Без повече думи Майлз взе ръката ѝ и я поведе по голямото стълбище към тяхното крило в къщата. Стигнаха до вратата на нейния апартамент.

— Сега ще ви оставя, милейди.

Алиса потръпна. Сърцето ѝ сякаш потъна в белите атлазени сватбени обувки. Той я оставяше. Връщаше я в нейния апартамент, сякаш нищо не се бе случило, нищо не се бе променило и тя беше милейди Алиса Грей, старата мома, а не лейди Корк. Усети как се изпълва с горчивина.

— В такъв случай лека нощ, милорд.

Майлз леко сбърчи чело и отвърна:

— Не лека нощ. По-точно до скоро виждане.

Алиса отвори познатата врата и се вмъкна в своята всекидневна. Разочарованието ѝ беше неописуемо. Но когато вдигна поглед, веднага разбра защо Майлз не изглеждаше особено разтревожен. Всичко беше променено. Беше подготвено по време на тяхното отсъствие. Без съмнение — по молба на маркиза, Ема Пибъл и господин Блант се бяха погрижили за детайлите.

Тук всичко бе преобразено. Отдавна заключената двойна врата, която свързваше нейната всекидневна с всекидневната на Рицарските стаи, беше отключена и широко разтворена. Всъщност Алиса почти бе забравила, че съществува такава врата, тъй като от нейната страна тя бе закрыта с огромен старинен параван. Параванът, представляващ екзотични пейзажи от пагоди със спираловидни покриви и нежни черешови дървета, обсипани с цветове, направен от резбовано тъмно дърво и украсен с нефрити, цветовете на скъпоценните камъни преминаваха от алабастр до зелено, от бледорозово до черно, бе поръчан от петия граф на Грейстоун и поднесен на съпругата му като сватбен подарък. Сега той се намираше в най-отдалечения ъгъл на стаята.



Алиса виждаше през вратата какво има в Рицарските стаи. Там имаше красиво подредена маса за вечеря със запалени свещи, блестящи сребърни прибори, кристални чаши за шампанско, ваза с бели рози — уханието им се усещаше оттам, където тя стоеше — и бутилка прекрасно шампанско, което се изстудяваше в сребърна кофичка.

Никога в живота си не бе виждала такава романтична обстановка.

Алиса се обърна и се върна през всекидневната в спалнята си. Внимателно свали наследения от майка си и баба си дантелен сватбен воал и го остави върху поставката за шапки, за да не се измачка, преди да го приберат отново, за да го извадят в деня, когато нейната дъщеря ще го носи на венчавката си. И тогава забеляза нощницата и халата, които бяха поставени върху леглото ѝ.

Нощницата бе от прекрасен тънък лен със сложни цветя, избродирани около врата и китките и обточващи редицата малки перлени копчета отпред. Халатът беше от същата тъкан, с бродирани цветя и обточен около врата, на талията и по полите с атлазени панделки в бледорозово, бледожълто и бледосиньо.

— И за това трябва да ти благодаря, Джулиет — каза младоженката тихо.

Много добре знаеше, че прекрасните неща са подарък от дукесата на Дикин. Алиса спря пред огледалото и с удивление разгледа образа си в него. Изглеждаше същата, но се чувстваше различна. С изключение на лекия руж по бузите и великолепната сватбена рокля, разбира се, във вида ѝ нямаше нищо по-различно от обичайното. Но вътрешно тя се чувстваше друга. Беше се превърнала цялата в очакване, преливаща от любопитство, трепет и нервно вълнение. В края на краищата това беше нейната първа брачна нощ. Алиса не знаеше нищо за сватбената нощ. Толкова много неща не знаеше за мъжете и жените. За много въпроси все още нямаше отговор. Към кого да се обърне в този късен нощен час?

На вратата леко се почука и тя чу името си, произнесено от познатия ѝ баритон:

— Алиса?

Пое си дълбоко въздух, поглади леко косата си няколко пъти, облиза пресъхналите си устни, изпъна назад рамене и се отправи да

посрещне съпруга си.

Майлз се бе облегнал на отворената двойна врата. Беше махнал фрака си, яката и връзката. Няколко копчета на бялата му официална риза бяха разкопчани. Изглеждаше мил и спокоен. Беше страхотно красив, с много хубава фигура за мъж, всъщност най-добрата мъжка фигура, която Алиса бе виждала, с широките си рамене, силни ръце, тесен ханш и дълги крака.

Видът му я остави без дъх.

— Лейди, бихте ли желали да се присъедините към мен за чаша шампанско и може би за една среднощна вечеря?

Алиса беше сигурна, че ако се опита да хапне нещо, ще ѝ призлее, но чаша шампанско може би щеше да успокои странното пърхане в стомаха ѝ.

— Приемам вашето милостиво предложение, милорд — отвърна му тя.

Прекося всекидневната и отиде при него, молейки се през цялото време краката ѝ да не се огънат и да не се строполи...

Майлз беше мъчително вежлив, когато я настани на масата за двама и седна срещу нея.

— Всичко е толкова прекрасно! — възкликна тя с натежал език.

Той огледа Алиса и подредената за вечеря маса, без да промени изражението си.

— Това е резултат от общите усилия на Блант, госпожица Пибъл, мисис Фетчет и готвачката, предполагам.

— Трябва да благодаря на всички утре сутринта!

— Двамата ще им благодарим.

— Разбира се. Точно това исках да кажа — запъна се Алиса. — Двамата ще им благодарим. — Тя разглеждаше многобройните сребърни плата и покритите ястия. — Предполагам, те ще се обидят, ако не хапнем и не пийнем нещо от приготвеното.

— Да, вероятно ще се обидят. — Майлз наля в двете чаши от шампанското, подаде едната на Алиса и обяви: — Бих искал да вдигна тост.

Тя чакаше с кристалната чаша в ръка.

Майлз вдигна чашата си и впери поглед в очите ѝ.

— За Алиса, моята дама, моята съпруга, „която се разхожда в красота като самата нощ“.

— Лорд Байрон?

— Да, лорд Байрон.

Отпиха от шампанското.

Алиса усети как то я затопли вътрешно и ѝ помогна да се отпусне. Всъщност тя успя да се окопоти скоро и заговори:

— Сега аз искам да вдигна тост.

Майлз я изгледа, вдигнал вежди изненадано.

— Много добре. Ще ми позволите ли само да напълня отново чашите?

Щом чашата ѝ бе напълнена, Алиса я вдигна към светлината на свещите и за момент се загледа в мехурчетата, които се издигаха към повърхността. След това се взря в Майлз.

— За Майлз, мой съпруг, мой господар, мой рицар в бляскави доспехи.

Последвалата тишина говореше повече от каквото и да било.

— Мога ли да ви сервирам вечерята? — попита той след малко.

Алиса се усмихна.

— Да, благодаря ви.

Майлз отрупа две чинии с пищни лакомства: тънички филии говеждо филе и сочна салата от раци, език в масло, печени яребици и ароматно бяло месо от пъдпъдъци, северноамерикански овесарки, руски хайвер и пресни плодове от всички възможни видове.

Постави едната чиния със златен кант пред нея, а другата пред себе си. Седяха няколко минути така, без да разговарят и без да ядат.

Майлз най-после наруши тишината.

— Алиса, мисля, че е необходимо да си поговорим. — Веднъж ѝ бе казал, че това е единственото нещо, което двамата правят. Той продължи: — Ние разговаряхме за свободата като важна част от нашия брак.

— Да, говорихме.

— Свободата може да приема различни форми. Например свободата да кажеш „бих желал да почакам“ или дори свободата да кажеш „не“. Разбираш ли какво искам да ти кажа?

— Не.

Майлз прокара ръка през косите си.

— Може би ще е най-добре да започнем от самото начало. А ако има нещо, което ти би желала да ми кажеш сега, какво е то?

Алиса се подвоуми какво да отговори.

— Ти си свободна да кажеш всичко, каквото искаш — напомни й той.

Тя преглътна с усилие.

— Доста съм нервна, милорд.

— И аз, милейди!

Окуражена от неговата откровеност, тя продължи:

— Не знам нищо за това какво означава да бъдеш съпруга.

— А аз не знам нищо за това какво означава да бъдеш съпруг.

— Не е истина. Не може да бъде истина — подчерта тя. — Ти знаеш много за отношенията между мъжа и жената.

— Но аз съм толкова невеж в отношенията между нас двамата, колкото и ти — каза той. — Ще трябва да се изучим взаимно.

„Тя е прекрасна и затова ще я ухажват. Тя е жена и затова ще я побеждават.“

Шекспир може би имаше право, но Майлз виждаше, че Алиса е нервна като котка. Трябваше да действа бавно и без да създава напрежение за доброто на двамата.

Той се опита да си представи нещата от гледната точка на Алиса. Дори ако една жена е влюбена в един мъж, а темата за любовта никога не бе обсъждана между него и нея, сигурно щеше да й бъде страшно да започне брака си, без да знае нищо за неговите физически аспекти.

Той наблюдаваше как Алиса повдигна кристалната чаша с шампанско към устните си и отпи няколко глътки. Без съмнение тя се опитваше „да си даде възможно най-голям кураж“ с помощта на прекрасното френско вино.

— Свободата, за която ти говориш — започна тя, вперила поглед в ръцете си, — отнася ли се до това да се задават въпроси?

Те бяха вече съпруг и съпруга. Майлз знаеше, че трябва да направи каквото е по силите му, за да задоволи любопитството на своята жена, без напълно да разруши нейната невинност. Алиса беше много любопитно същество. Той отпи глътка от своята чаша, преди да отговори:

— Естествено.

— Тогава бих искала да знам точно какво става между съпруга и съпругата в брачното легло.

За момент Майлз се замисли.

— Те се целуват.  
— Това мога да предположа.  
— Галят се един друг.  
— С това също съм запозната.  
— Изучават основните физически различия между формите на мъжкото и женското тяло.

Тя свъси чело.

— Защо не ми го обясниш с прости и ясни термини?  
— Това не се прави, милейди.  
— Защо не се прави? — попита Алиса, захапала върха на езика си.

Езикът ѝ беше розов и заострен. Зъбите ѝ бяха малки и бели и те можеха, те биха докарали мъжа до лудост...

Майлз тръсна глава.

— Защо не се прави какво?  
— Защо не се обяснява? — продължи тя настоятелно.  
— Смята се за много необичайно и твърде неподходящо — каза той.

Искаше му се да не бе започвал цялата тази дяволска работа. По-добре да бе завел Алиса направо в леглото и да ѝ демонстрира за какво става въпрос. Често пъти действията говорят по-добре от думите. Като бивш военен той би трябвало да помни добре това. Дявол да го вземе, бе направил голяма стратегическа грешка.

Жена му не се предаваше:

— Защото аз съм неомъжена ли или защото съм жена?

— Ти си омъжена. — Напомни ѝ той.

— Тогава отново става въпрос за пола?

Майлз си каза, че трябва да бъде търпелив.

— Изглежда, така е.

Тя остави чашата си и се загледа в самотната капка, останала на ръба.

— Трябва да ти призная, че не очаквах да остана в неведение и след брака.

— Ти няма да останеш в неведение, милейди — увери я той. — Опитът ще те научи на всичко, което искаш да знаеш. — Майлз замълча, размишлявайки. Тогава реши да опита друг подход. —

Помисли за онова, което може да се случи между мъжа и жената, като за пиршество на усещанията.

Алиса повдигна глава. Когато впери очи в Майлз, в тях имаше нещо повече от намек за интерес.

— Милорд, вие отново използвате храната като метафора!

— Да, точно това правя. — Той се пресегна към масата и леко изчервявайки се, откряна капците на няколко от покритите ястия. — Обещавам ти, че ние ще открием огромно разнообразие от вкусове и усещания. Някои може да не ни харесат, други може да са твърде тръпчиви или твърде сладки. За някои можем да решим да им се наслаждаваме само от време на време.

Алиса изглеждаше заинтригувана.

— Разкажи ми още!

— Можем да пожелаем да хапнем бърза и проста вечеря. А може да има случаи, когато ще умираме от глад и ще останем на масата през цялата нощ — каза той.

Нейните сиви очи станаха огромни.

— През цялата нощ ли?

— През цялата нощ!

Алиса явно все още размишляваше, докато Майлз разглеждаше платото с плодове. Избра голяма червена ягода. Наклони се към съпругата си и ѝ предложи да опита.

— Вземете ягодата в устата си. Затворете устните си около нея. Насладете се на нейната леко грапава повърхност. Прокарайте език по малките семенца по повърхността ѝ. После отхапете от плода и се насладете на неговия сладък аромат.

Алиса направи така, както той ѝ каза. След това преглътна, облиза сладкия сок по устните си и заяви:

— Беше много вкусно!

Майлз взе още една ягода и я изяде по същия начин. След това впи поглед в невинните очи на съпругата си и каза:

— Тя не е така сладка, така вкусна и така изключителна като плода, който ми предлагат вашите гърди, милейди.

Алиса сякаш за миг занемя. Но се окопоти доста бързо, както установи Майлз.

— Кои други храни на тази маса имат подобно метафорично значение?

— Някои плодове.

Тя огледа платата и избра малка кафява лешникова ядка.

— Обяснете ми за този плод, ако обичате.

Майлз почувства как го облива вътрешна топлина.

— Мъжът също има гърди, макар че не са същите като при жената по размер, форма и функции.

— А мъжът има ли зърна на гърдите?

Той кимна.

— Те не са много по-различни от тази малка кафява ядка.

Алиса пхна лешника в устата си и започна да го дъвче.

— А вие вкус на ядка ли имате?

— Не знам.

— Тогава ще трябва да открия това сама, нали така? — промълви тя по непреднамерено прелъстителен начин.

— Да, ще го направите — отвърна Майлз пресипнало.

Следващият плод, който Алиса избра, бе сочна зряла слива. Поддържа я в ръката си за миг и я показва на Майлз.

— Никога не съм виждала мъж от плът и кръв, който да е без дрехи. Вие имате ли нещо подобно на сливи, милорд?

Майлз си пое дълбоко въздух.

— Имам, милейди.

— И аз ще трябва да си отхапвам от тях?

На Майлз му стана горещо.

— Само ако това ви се иска.

— Сигурна съм, че ще ми се иска. — Алиса впи зъби в зрялата слива и отхапа от нея.

Майлз простена гласно. Тя вдигна глава учудено.

— Какво има, милорд?

Той махна с ръка. Тя игриво продължи:

— От онова, което съм чела, знам, че бананът е популярен плод, който се отглежда в тропическите райони на света. Макар че нямаме от този плод на нашата маса тази вечер, той дали ще се включва в обиколката на сетивата ми?

Майлз се задави.

— Зле ли сте, милорд?

Ленената кърпа на скута му се оказа спасителна.

— Не съм си представял колко възбуждаща би могла да се окаже една чиния с плодове, милейди.

— Възбуждаща ли?

— Стимулираща.

— Вие стимулиран ли сте?

— Да. — Беше му достатъчно това обсъждане на храни като метафора на секса. — Госпожо, вече е много късно. Време е да се приготвяме за лягане.

Алиса стана от стола. Полите ѝ се надиплиха като огромна атлазена вълна, докато вървеше от масата до вратата на всекидневната. Беше твърде заета с придвижването си, за да забележи, че Майлз държи през цялото време кърпата за хранене, провесена пред себе си.

Той придружи младата си съпруга до нейния апартамент и се върна обратно. Мина през гардеробната и се съблече. Застанал пред огледалото в цял ръст, Майлз се питаше как ли би изглеждал един възбуден мъж в очите на млада жена, която никога преди това не е виждала гол мъж? Разбира се, с изключение на статуите в централната градина на абатството. Можеше да се изплаши. Можеше да се отвори. Можеше да го помисли за някакво страшилище от приказките на Братя Грим. Можеше дори да се разсмее.

Майлз сложи халата и завърза здраво колана на кръста си. Беше се изкъпал, избръснал и имаше представителен вид, преди да се облече за венчалната церемония. Сега не му оставаше какво друго да прави, освен да се надява.

Той покри храната, взе шампанското и чашите и се появи на входа на всекидневната на Алиса, точно когато тя излезе от спалнята.

Дамата все още бе облечена със сватбената рокля и допълнението към нея. Всъщност тя бе в същия вид, в който бе напуснала апартамента му преди двайсетина минути. Е, не точно в същия вид. Косата ѝ падаше свободно и се виеше около раменете ѝ като златно руно от коприна, а страните ѝ бяха зачервени от възмущение.

Майлз спря.

— Какво има? — попита той.

Алиса въздъхна объркано.

— Никога не съм разбираала от светски занимания, съпруге.



„Сега ли бе времето да обсъждат това?“ — запита се Майлз и добави на глас:

— Защо не сте си сменили сватбената рокля?

— Не мога.

— Не можете?! — Той бе удивен.

— Овързана съм в нея.

— Овързана?

— Трябва ли да повтаряте всичко, което казвам? Камериерките отдавна са си легнали. Не мога и да помисля, че ще обезпокоя Ема по средата на нощта, така че не мога да се измъкна сама от дяволския капан.

— Разбирам.

Майлз забеляза, че неговата млада съпруга всеки миг ще се разплаче. Никога не бе виждал Алиса в такова състояние. Естествено, това беше нейната първа брачна нощ. Беше изпила две чаши шампанско, а изобщо не бе вечеряла и през цялото време се намираше под голямо емоционално напрежение.

— Каква безсмислица! Какви глупости. Каква лудост, Майлз!

— Какво има, скъпа моя?

Първите сълзи се появиха като малки капчици роса по краищата на светлите мигли.

— Как е възможно една възрастна жена да не е в състояние да се съблече! Това е срамът!

— Съгласен съм — каза Майлз, съпреживявайки с нея. — Господин Чарлз Уърт ще отговаря за тези неща. Но тъй като той е в Париж, а аз съм тук, може ли да ти предложи моята помощ?

Тя изглеждаше някак си успокоена.

— Ако не ми помогнеш, ще бъда принудена да спя в моята венчална рокля.

— А това не е нещо, което ние бихме желали? — Той определено не желаше това. — Не се страхувай, Алиса. Знам точно какво да направя. — Майлз остави чашите с шампанското на масата, хвана я за лакътя и я поведе към спалнята ѝ.

Разбира се, той никога преди това не бе влизал в нейните покои. Обстановката беше приятна, женска, без да е претрупана, пълна с интересни нещица: мидени черупки, спомени от училището, семейни

фотографии, книги и още книги, колекция порцеланови котета, най-различни дреболии.

— Първо, да се отървем от тази обемиста пола — предложи Майлз. — Аз ще разкопчая телените копчета отзад, а ти ще излезеш от нея.

— Но ти ще ме видиш по фуста! — правилно отбеляза тя.

— Милейди, преди да настъпи утрото, аз ще съм ви виждал в много по-малко дрехи от това — подчерта той.

Следващата жертва беше атлазеният корсаж.

— Повдигни си косата, за да мога да стигна до копчето на врата ти — нареди й той.

Алиса мълчаливо се подчини и повдигна косата си. Шията й беше неотразима.

— Не мърдайте, съпруго — посъветва я той. — Или никога няма да мога да се справя с тези смешно малки копченца. — Наистина господин Чарлз Уърт имаше за какво да дава обяснения.

— Сега последователно вдигни двата си крака. — Майлз даде инструкции и издърпа метрите красива атлазена материя. Успя да увеси венчалната рокля на стола, пригладя полата и шлейфа. Нарочно стоеше с гръб към Алиса, тъй като знаеше, че това ще й даде необходимите минута или две да се справи с фустата и долната риза.

Остана да се направи само още едно нещо. Трябваше да се развърже корсетът на гърба й.

— Сега можеш да се обърнеш — каза му тя.

Алиса стоеше в средата на спалнята си, обвита в бял чаршаф, с гръб към него. Приличаше на гръцка богиня...

Гърбът й бе изключителен: издължен и гъвкав. Кожата й изглеждаше нежна и гладка като коприна. Беше свършена и имаше цвят на слонова кост.

Майлз се зае със задачата да развърже стегнатите връзки на корсета на жена си. Когато свърши, чу едно прошепнато „благодаря ви, милорд“ — и нищо повече.

— За мен беше удоволствие да ви помогна, милейди. — Той направи лек поклон, който тя зърна само за миг в огледалото си.

Майлз просто се завърна в своите покои. Застана до прозореца, загледан долу към градината с рози. Луната осветяваше този букет от ухания и удоволствия и той промълви на себе си: „Върви, прекрасна

розо... кажи й... когато я сравнявам с теб колко прекрасна и чаровна е тя“.

Тя не знаеше протокола за тези неща. Алиса разбра това, докато си слагаше нощницата и халата. Разреса с четката косите си и загаси лампата в спалнята си. Нейният проблем бе разрешен по най-неочакван начин.

— Алиса, тук има някой, който иска да те види — повика я Майлз от своята всекидневна.

— Кой?

— Един стар приятел — беше отговорът.

— Къде е?

— Тук, вътре — отвърна Майлз.

Алиса влезе в спалнята на Рицарските покои. Там, свит в средата на леглото сред покривките, пъхнал лапи под себе си, с присвити очи, наблюдаващ всяко тяхно движение, лежеше Том.

— Къде си бил? — възкликна тя и седна на края на леглото, за да погали котарака. — Не съм те виждала, след като бяхме в параклиса. Да не си гонил мишки в градината?

Майлз ги наблюдаваше от вратата.

— Том добър ловец на мишки ли е?

— Естествено. Проблемът беше да го научим да оставя улова си навън. Продължава да носи полуумрели мишки в кухнята и да ги оставя пред краката на готвачката. — Тя вдигна очи към съпруга си: — Той те харесва.

— Защо мислиш така?

— Дошъл е в стаята ти.

— Той е в моята стая, защото ти си тук — подчерта Майлз.

— Може би.

Последваха една-две минути в мълчание. Алиса усети, че съпругът ѝ я наблюдава постоянно, докато чешеше Том зад ушите и прокараваше ръка по тялото на мъркация котарак от главата до задните лапи.

— Какво има?

— Приличаш на ангел.

— Но не съм ангел, аз съм жена.

— И моя съпруга.

— И твоя съпруга.

Майлз прекоси стаята и отиде при нея, протегна ръка и леко поглади с пръсти като с гребен косата ѝ.

— Сребро и злато.

— Кое от двете?

— И двете.

Беше много късно. Обстановката бе интимна. Тя беше облечена в нощница и халат, а Майлз носеше само халат. Алиса протегна ръка и докосна тъмнокосата му глава.

— Твоята е гъста като на самур.

Ръката му погали бузата ѝ.

— Кожата ти е като коприна.

Алиса прокара пръсти по брадичката му.

— Твоята брадичка е волева, но не съвсем неотстъпчива. Имаш хубаво чело и интелигентни очи. Ушите ти са малки и разположени плътно до главата. Носът ти е определено като на патриций. — Тя се усмихна от удоволствие. — Ти си красив мъж, съпруже. По-голямо удоволствие ми доставя да гледам теб, отколкото която и да било от статуите в градината.

— Дори надарения Аполон?

— Е, това трябва да го видя, предполагам!

— Ще вървим стъпка по стъпка — обеща ѝ Майлз. — Ако нещо те уплаши, ще спрем.

Всичко плашеше Алиса, но тя нямаше никакво намерение да спира. В онази първа нощ в Беседката на милейди бе разбрала, че този мъж има всички отговори, стига тя да знаеше какви въпроси да му зададе. Беше чакала да дойде тази нощ. Това бе нейният шанс да научи отговорите и... въпросите.

— Аз ще взема този халат — предложи Майлз учтиво, докато сваляше дрехата от раменете ѝ.

После я хвърли върху облегалката на стола.

— А твойт халат?

— Под него нямам нищо.

— Тъй ли? — Съвсем лека усмивка докосна устните ѝ. — Изглежда тъй, сякаш имаш.

— Искам да ти кажа, че нямам други дрехи под халата си. Единствено моята кожа, кости, мускули и...

— Достатъчно. — Алиса се облегна назад и прокара ръка през козината на Том. — Милорд, виждам, че човекът също може да се оприличи на дърво.

Майлз се намръщи.

— Не разбирам какво искаш да кажеш, милейди.

— Дървото има много клони или крайници: някои са по-големи, други са малки, а някои са просто вейчици.

По изражението върху красивото лице на съпруга ѝ можеше да се предположи, че той много се забавлява.

— Нима искаш да кажеш, че някои части от моята анатомия могат да бъдат сравнени с вейка?

— Не, разбира се, всъщност възнамерявах да те сравня с мощен дъб.

Маркизът се разсмя. Смахът му започна като ниско ръмжене в гърдите и накрая избухна, изпълвайки гръмогласно цялата стая.

— Вие, мадам, се оказвате истинско удоволствие.

— Аз просто вярвам, че като кажем смокиня, имаме предвид смокиня, милорд.

— Не искате да ми кажете, че се връщаме пак към плодовете — подразни я той.

— Не се връщаме към нищо подобно. Но вижте какво направихте: силният ви смях прогони моя котарак.

— Време му беше да си намери друго място, където да дреме — каза Майлз, като се разположи край нея в леглото и се вгледа в очите ѝ. В погледа му вече нямаше присмех. — Аз ще ви целувам, Алиса. Ще ви милвам. Ще ви направя моя съпруга в пълния смисъл на думата. Елате с мен и ние ще открием заедно цял един нов свят на чудеса.

Алиса се остави в ръцете му и те ѝ откриха този свят.

Майлз я целуна. Той имаше вкус на шампанско и сладки ягоди, нещо неопределимо, нещо малко диво и прекрасно, но този вкус беше всъщност нещо чисто негово.

Тя обичаше вкуса му. Той ухаеше леко на лятна нощ и изпълващото въздуха ухание на розите от масата, където бяха вечеряли, на мъжкия сапун, с който навярно се бе изкъпал, но също така миришеше като човек, миришеше като Майлз.

Тя обичаше аромата му. Неговото тяло бе стегнато, силно и мускулесто. Кожата му беше гладка там, където трябваше, и груба и

покрита с косми, където бе необходимо.

Тя обичаше неговото тяло.

Майлз я целуна, накара я да отвори устните си, дразнеше я с езика си първо мамещо, след това абсолютно сериозно, сякаш никога нямаше да стигне достатъчно далече, да стигне онова, което търси: да слее в едно техните устни.

Обичаше неговата целувка. Обичаше неговото докосване, неговата милувка, когато пъргавите пръсти на Майлз взеха дрехите от тялото ѝ, дъха от дробовете ѝ, силата на костите и мускулите ѝ. Не можеше да му откаже нищо, защото това означаваше да го откаже и на себе си.

Веднъж му бе говорила за нещата, които искаше да притежава един мъж: да уважава нейното мнение, да намира удоволствие в книгите, музиката и градинарството. Но никога не му бе казала, че желае мъж, който да я обича, да я боготвори, да накара кръвта ѝ да запее във вените ѝ страстна и жарка песен. Не знаеше, че страстта е треска на ума, нито че един мъж би могъл да принуди жената да забрави всичко, освен онова, което той я кара да усеща. Ако знаеше тези неща, списъкът на нейните желания щеше да е много по-голям.

Лицето на Майлз и раменете му закриваха всичко. Той се притисна към нея. Тя почувства онази негова част. Протегна ръка надолу между телата им и за първи път го докосна.

— Кожата ви е толкова нежна! — възкликна тя и впери поглед в очите му. — Въпреки това сте толкова твърд.

— Това е парадокс — съгласи се той с крива усмивка.

Алиса погледна голите им тела, притиснати едно към друго. Би трябвало да изпитва неудобство, но нямаше такова чувство. Така и трябваше. Беше точното време, точното място и точният човек.

— Вие сте толкова различен — промълви тя, изучавайки мъжката физика и съответстващите ѝ женски части. — Ние двамата сме като нощта и деня.

— Там, където вие сте нежна и подканваща, аз съм твърд и готов — каза Майлз.

Тя докосна за миг своите гърди и след това неговите. Изправи се на лакът и прокара език по кафявото мъжко зърно. Близна го няколко пъти, след това го взе в устата си, както той бе направил с нейното. Чу как се изтръгна въздишка от мъжа.

— Имате вкус на ядчица — промълви Алиса с дрезгав глас.

Тогава Майлз я постави на гръб, наведе се, целуна едното ѝ зърно и го всмукна все по-дълбоко и по-дълбоко в устата си. Измина известно време, преди да вдигне глава. Тя стенеше и се движеше под него. Очите му пламтяха от страст, когато възкликна:

— Вие наистина сте толкова сладка, колкото най-сладката ягодка.

— Аз искам... Имам нужда... Желая...

— Какво?

Алиса отвори очи и впи поглед в неговия.

— Вас, Майлз!

— А аз искам, вас, Алиса!

— Направете ме ваша съпруга! — помоли го тя.

— Ще го направя.

— Сега, моля ви.

Той пхна ръка между краката ѝ и разтвори меката плът.

— Ще се опитам да не ти причиня болка, моя съпруго, но...

— Знам, знам... — каза тя успокояващо.

Не беше съвсем незапозната. Знаеше, че ще има някаква болка, някакво неудобство. Често бе подслушвала клюките на камериерките в кухнята, когато бе малко момиченце и никой не мислеше, че би могла да разбере нещо.

Майлз притисна уста към нейната, целуваше я, увеличаваше я по спиралата на възбудата. Той беше тук със своята мъжественост между бедрата ѝ. Зъбите му хапеха гърдите ѝ, нежната плът на тялото ѝ.

Когато страстта тичаше жарка и тежка в нейните вени и тя би направила вече всичко за него, Майлз разтвори краката ѝ, повдигна бедрата ѝ и впери поглед в очите ѝ с изгаряща настойчивост. След това с нейното име на устните си я облада.

— Моята скъпа девственост! — извика тя.

— Няма я вече — каза той.

Той я изпълни. Тя вече не беше самата себе си. Беше както Майлз, така и Алиса. Никога повече нямаше да бъде отново само Алиса.

Майлз я любеше с всяка част от тялото си и когато накрая проникна силно в нея и извика името ѝ отново и отново, търсейки собственото си освобождаване, тя усети силно вълнение и чувство за

принадлежност, каквито не бе познавала никога преди това. Майлз я бе направил своя съпруга. Тя го бе направила свой съпруг.

От този момент нататък светът за него се бе променил. Майлз разбра това, докато лежеше над своята съпруга, очаквайки дишането му да се нормализира и сърцето му да спре да блъска в гърдите.

Чувстваше се така, сякаш никога преди това не бе се любил с жена. Тя беше най-прекрасното нещо. Бе видял всичко отново през очите на Алиса. То бе изпълнено с чудеса и видения.

Веднъж се бе оплакал — какъв глупак, какъв хлапак е бил тогава — че не се е оженил, защото не бил намерил жена, която да е различна, жена, която да е непредсказуема, привлекателна и никога да не го отегчи.

Бе се оказал късметлия, голям късметлия.

Алиса се изви под него. Той беше много тежък и не биваше да стои върху нея. Майлз внимателно се отдръпна настрана и остана да лежи там, без да го е грижа за това, че е гол. Чувстваше се отпочинал, реализиран, задоволен, щастлив и доволен, както никога в живота си.

Опита се да се премести назад, без да отделя очи от съпругата си, която беше в леглото до него, но внезапно кракът му се схвана. Той простена високо. Алиса моментално скочи, наведе се над него. Голите ѝ гърди докосваха гърдите му, ръцете ѝ бяха върху раменете му, на прекрасното ѝ лице бе изписана тревога.

— Какво има? — попита тя.

— Боли ме — процеди той през зъби.

Знаеше, че това ще мине само след няколко минути. Раната от нож, която бе получил в Занзибар, бе увредила един от мускулите на бедрото му. Обикновено не му създаваше проблеми. Но всъщност той рядко използваше краката си по този начин, по който го бе направил тази нощ.

— Къде?

— Кракът.

— Кой крак?

— Левият.

Този към нея всъщност.

— Майлз, този белег... Как се случи?

— Нож...

— Кога беше?



— Преди пет години.

— Къде?

— В Занзибар.

Тя свъси вежди.

— В името на кралицата и за страната?

— Нещо такова.

— Могли са да те убият!

— Или да ми се случи нещо още по-лошо — отвърна той с ирония.

Тя не се смееше.

— Какво трябва да направя?

Той посочи с ръка към устата си.

— Целуни ме.

— В такъв момент?

— Това ще ме отвлече от болката, докато отmine.

— С други думи ще отвлече вниманието ти.

— Да.

— Тогава имам по-добра идея — промълви Алиса и отметна назад коси, наведе се и целуна белега много нежно и внимателно.

Майлз простена, когато целувките ѝ продължиха по бедрото му.

— Сега вече знам, че ти си ангел, моя съпруго! Аз съм мъртъв и съм на небето.

## ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Аз няма да кажа това нещо — заяви драматично лейди Чаб. — Какво означава впрочем „Вън, противна пихтийо!“ Кой би могъл да напише такова отвратително нещо и да го нарече проза.

— Уилям Шекспир, милейди — информира я Блант.

— И това: „Мъдростта и добротата за низкия изглеждат низки, мръсотията се наслаждава само на самата себе си“ — продължи тя сприхаво. — Откъде е всичко това, питам ви?

— „Крал Лир“, четвърто действие, втора сцена — намеси се Ема Пибъл, вдигна поглед от текста и надникна над очилата си. — В края на краищата ние правим сцени от пиеси на барда, лейди Чаб.

— О, Ромео, Ромео! Къде си, Ромео? — провикна се госпожица Чармел Чаб от беседката, където репетираше своите реплики с Хю Пюърхарт.

— „Това е изток, а Жулиета е слънцето!“ — заяви сър Хю абсолютно монотонно.

— Защо не може аз да играя ролята на Жулиета? — попита лейди Чаб със смях на кокетка.

— Жулиета е млада невинна девойка на не повече от 13–14 години — изтъкна Ема Пибъл с обичайния си делови тон. — А вие сте жена в зряла възраст, милейди.

— С други думи малко са ти пораснали зъбките, старче — измърмори сър Алфред към жена си. След това каза високо и информира целия състав, който се бе събрал: — Не мога да седя тук. Това е загуба на ценното ми време. Имам важна работа. — Потупа нервно овчите си бакенбарди и отново промърмори тихо: — Не разбирам каква е целта на това глупаво представяне на пиеси.

— Къде е лейди Алиса? — викна лейди Чаб, сякаш беше нейно право да изисква и да знае. — Тя би трябвало да е тук, за да види как вървят нещата. Идеята беше нейна.

— Всъщност първоначалната идея да поставим откъси от драми беше на маркиза, но милейди ще се присъедини към нас скоро —

увери хладно дамата Блант.

— Тя защо отсъстваше вчера от репетицията? Всички ние трябваше да бъдем там точно в три часа и нито минута по-късно. Дали господарката на имението отново е в леглото с главоболие, или просто се е отдала по-дълго на молитвите си?

„На Майлз не би му било приятно да бъде обявен за причинител на моето главоболие“, помисли си Алиса, забавлявайки се донякъде. Тя беше видяла и чула достатъчно през пролуката на Балната зала. Пое смело въздух, изопна рамене и като вирна брадичка, отвори широко вратата и се приготви да влезе в свадата.

— А! Ето я! Нали ви казах, че ще пристигне всеки момент, за да оправи тази работа? — възкликна лейди Чаб, като се отправи наперено към Алиса, блестяща в роклята си за следобеден чай в цвят на зелен мъх и светлолилави ширити на врата и на ръкавите.

— Добър ден, лейди Чаб. Добър ден на всички. Извинявам се, че закъснях.

Алиса не възнамеряваше да обяснява причините за своето закъснение. Още по-малко имаше намерение да обяснява защо е отсъствала от вчерашната репетиция. Истината бе, че от два дни тя едва сега се бе облякла за пръв път. Бе прекарала последните тридесет и няколко чудесни скандални часове без никакво облекло по себе си. Съпругът ѝ бе открил, че я харесва най-много в „тоновете на плътта“. Тази сутрин ѝ бе дяволски трудно да прерови гардероба си отпреди няколко сезона, опитвайки се да намери приемлива дреха, която да облече. Накрая се бе спряла на прост памучен муселин, определено демоде дори според стандартите на Уест Кънтри, но това бе едно от малкото неща, които бе успяла да измъкне и не беше черно или сиво. Имаше няколко синини, а определени части на тялото ѝ бяха схванати и я боляха, сякаш бе яздила кон в продължение на часове, а за пръв път се бе качила на седлото.

Всъщност точно така си беше.

Алиса със задоволство обаче бе открила, че е отлична ездачка...

Лейди Чаб разтвори зелено ветрилце, гарнирано в тон с роклята ѝ, и започна да го размахва напред-назад пред мощната си гръд.

— Не искам да играя вещица! — каза тя.

Алиса я погледна и каза, сякаш съвсем невинно:

— Но вие сте точно за тази роля.

Другата жена не изглеждаше разубедена.

— По-подходяща съм за ролята на Жулиета.

Алиса прехвърли поглед от своята гостенка към Блант и Ема и след това отново към лейди Чаб.

— Сигурна съм, че госпожица Пибъл и господин Блант са обяснили, че ролята на Жулиета трябва да се играе от млада и невинна девойка като госпожица Чаб.

— Не разбирам как могат вашите слуги да знаят толкова много за Шекспир — отбеляза снизходително Каролин.

Алиса усети как в нея се надига горещ гняв. Той пролича в ярките кръгове, които внезапно се появиха на бузите ѝ, в трепета на гласа ѝ и в треперенето на ръцете ѝ.

— Боя се, лейди Чаб, че сте погрешно информирана по този, както и по много други въпроси — заяви тя със своя най-авторитетен глас на господарка на имението.

— Не съм информирана ли? — дръзко попита Каролин Чаб.

— Господин Блант и госпожица Пибъл не са мои слуги и вие им дължите извинение. Господин Блант е заемал много служби в своята дълга и славна кариера, а в последно време е считан за един от най-добрите драматични актьори в Англия. Госпожица Ема Пибъл е учен историк от първа величина. Съвсем наскоро едно престижно литературно списание публикува нейното есе, относно иронията в светлите и тъмните комедии на Шекспир.

Въпросното извинение беше само формално в най-добрия случай, но щеше да свърши работа, предположи Алиса.

Лейди Чаб беше от жените, които винаги трябва да имат последната дума.

— Разбрах, че вие играете ролята на монахиня в нашата малка театрална продукция, лейди Алиса. Ролята е съвършено подходяща за вас. Дори няма да е нужно да се преструвате. — И добави с нарочно подчертан тон: — Останалите от нас, разбира се, репетирахме в продължение на часове вчера, докато вие се преструвахте на болна в леглото.

Алиса си помисли със задоволство, че онова, което бе правила, съвсем не можеше да се нарече преструвка.

— Това усмивка ли е? — поиска да узнае лейди Чаб.

— Да, усмивка е.

— И каква е тази усмивка, милейди?

— Просто усмивка — каза Алиса безцеремонно.

Наближаваше моментът, когато тя щеше да каже на сър Хю Пюърхарт и на семейство Чаб за женитбата си с Майлз. Но сега не беше нито времето, нито мястото.

Най-неочаквано в беседката се разигра истинска драма.

Госпожица Чармел Чаб скочи на крака, захвърли текста си и обяви:

— Не мога да продължа с тази шарада, Хю!

При тези думи тя избухна в сълзи, покри с ръце лицето си и изтича към балкона, където през отминалите години млади дами с трептящи ветрила и сърца, и техните кавалери се оттегляха за глътка чист въздух и миг на усамотение.

Хю Пюърхарт просто си седеше, гледаше с безразличие и очакваше някой да му обясни. Явно той изобщо нямаше представа какво, по дяволите, става тук.

Блант, вечният дипломат, отвлече вниманието на състава от нещастната млада жена.

— Лейди Чаб, може би вие ще си помислите дали не бихте изрецитирали някои от прекрасните стихове на Дездемона от „Отело“. Ако отворите вашия текст на страница тридесет и четвърта, и прочетете първите две реплики от втора сцена, вярвам, ще разберете какво имам предвид.

Алиса отиде при Чармел Чаб на балкона. Седна на един стол до красивата девойка, която бе още по-прекрасна със сълзите, които се стичаха по лицето ѝ.

— Мама казва, че аз ще се омъжа за маркиза — успя най-после да изрече момичето с трепереща уста.

— Кой маркиз?

Чармел Чаб задърпа нежната кърпичка в ръцете си, докато тя се скъса в средата.

— Маркиза на Корк, разбира се. Тя казва, че нямам друг избор.

Алиса беше внимателна.

— Майка ви не може да ви омъжи за маркиза.

Чармел погледна към нея.

— Да, може. Вие не познавате моята майка. Тя може да накара хората да правят онова, което пожелае. Много решителна жена е.

Алиса гледаше момичето с поглед, който се надяваше, че може да се определи като спокоен.

— Нека да го кажем другояче, мис Чаб. Вие не можете да се омъжите за маркиза на Корк, защото той вече е женен.

Чармел зина от изненада.

— Маркизът е женен?

— Да.

— Мръсник! Да се представя през цялото време като ерген!

— Той не е мръсник. Ожени се съвсем наскоро. — Алиса я потупа по ръката. — Както виждате, вие сте свободна да следвате онова, което ви казва сърцето, и да се венчаєте за сър Хю, ако го желаете.

— Но аз не желая това — чу се високомерен глас зад тях. — И бихте ли били така добра да не си пхате носа там, където не ви е работа, лейди Алиса?

— Майко, аз няма... не мога... да се омъжа за маркиза, защото той вече е женен — обяви Чармел, опитвайки се да изтрие сълзите си и разбирайки, че е разкъсала кърпичката си.

„Тя не е толкова лоша — помисли си Алиса, — не прилича на майка си.“

Лейди Чаб се появи изневиделица. Изглеждаше направо вбесена. Виолетовите ѝ очи бяха присвити като две тънки, почти безцветни цепки.

— Кой ти е казал такава глупост?

Алиса стана и се приготви за битка.

— Аз го казах на госпожица Чаб и това не е глупост.

— Вие сте казали на дъщеря ми, че Майлз Сейнт Алдфорд е женен?

Алиса изпъна рамене.

— Да!

Лейди Чаб направи заплашителна крачка напред.

— Защо?

Алиса не отстъпваше от позициите си.

— Просто това е истината.

По лицето на красивата жена премина грозен присмех.

— Къде бихте могли да чуєте такова нещо? Само не ми казвайте, че сте довереница на частния живот на маркиза.

Алиса се изстъпи пред нея.

— Всъщност точно такава съм.

Лицето на лейди Чаб застина.

— Вие сте домакиня на маркиза. Нищо повече.

— Така беше в началото...

Умът на разгневената жена явно работеше на високи обороти.

— Да не искате да кажете, че вие сте се омъжили за маркиза?

Алиса си пое въздух бавно и дълбоко:

— Не искам да кажа нищо. Аз наистина се омъжих за маркиза.

— Но вие ще ставате монахиня!

— Промених решението си. Или по-скоро, бих казала, че Майлз ми помогна да променя решението си.

Лейди Чаб говореше така високо, че можеше да събуди и мъртвите.

— Значи вие сте новата маркиза на Корк.

Вниманието на всички, които се намираха в балната зала, бе привлечено.

Устната на Хю увисна от изненада. Сър Алфред се изправи и премига няколко пъти, не разбираше какво става. Блант и госпожица Пибъл се обърнаха един срещу друг и си размениха усмивки.

— Аз съм новата маркиза на Корк.

— Това сигурно е някаква смешка, някаква груба шега.

— Уверявам ви, че не е така. Аз не си правя груби шеги с хората. Не обичам грубите шеги. — Но Алиса изведнъж разбра, че Каролин Чаб беше напълно способна да направи такова нещо... както и кой знае какво още.

Лейди Чаб не беше свършила с разпита.

— Защо ще се жени за вас маркизът?

— Причините са си наша работа.

Дамата затвори шумно ветрилото си и издаде неприятен звук.

— Той без съмнение ви е съжалил.

— Сред причините няма такава.

Във вида на Каролин Чаб имаше лукавство и превъзходство, когато отново заговори:

— Има неща, които не са ви известни, лейди Алиса.

— За вас аз съм лейди Корк.

— Попитайте вашия съпруг защо ходи до Лондон.

— Не е бил там, за да види любовницата си — заяви Алиса.

Лейди Чаб сви рамене.

— Може би не. Питам се защо е ходил дотам тогава? Питам се какво е успял да открие, докато си пъхаше гадния нос в работите на другите хора? Вие, драга госпожо, може би немалко ще се учудите от отговора.

Сър Алфред показва признаци на живот.

— Каролин, недей! Не още! Твърде рано е.

Лейди Чаб се озъби на съпруга си.

— Млъкни, Алфред! — Огорчението ѝ, изглежда, се трансформираше в ужасни обвинения. — Майлз Сейнт Алдфорд се е оженил за вас, защото знае, че скоро няма да имате къде да живеете.

Алиса млъкеше.

— Законните собственици скоро ще дойдат да предявят своите права над това великолепно старо абатство, което вие наричате свой дом през целия си живот. — Лейди Чаб се изсмя. — Вашият съпруг ви е направил своя жена, защото му е дожаляло за една бездомница. Тичайте да го намерите, попитайте го дали не е така наистина.

Сърцето на Алиса блъскаше в гърдите ѝ. Тя не можеше да диша. Не можеше да мисли. Атаката на лейди Чаб бе много злобна и неочаквана. Това не можеше да бъде вярно. Не и за абатството. Нито за Майлз.

Алиса моментално възвърна самообладанието си.

— Ще трябва да ме извините, но няма да остана тук, за да слушам лъжите на тази жена. — Тя вдигна глава, изпъна рамене и излезе като кралица от Балната зала.

На вратата се сблъска с Майлз. От буреносното изражение върху лицето на съпруга си можеше да предположи, че той е чул всяка дума, разменена между лейди Чаб и нея.

— Майлз?

— Не сега, Алиса.

Той ѝ беше непознат.

— Първо трябва да се погрижа за нещо.

Майлз Сейнт Алдфорд не отрече нищо. Всяка дума беше вярна. Алиса повдигна полите си и избяга.

Майлз нахлу в Балната зала, спря, пусна ръце покрай тялото си, свити в юмруци, и с един поглед обхвана всички.



— Съжалявам, милорд. — Блант пристъпи напред пръв. — Никой от нас не помисли, че ще се случи това.

— Разбрах, че е ред на поздравленията, маркиз Корк — каза лейди Чаб мило, твърде мило. — Мисля, че вашата малка женичка побягна в онази посока.

— Нямате време да се тревожите за моята съпруга, лейди Чаб. Ще имате работа.

— Каква работа, милорд?

— Да си стегнете багажа.

— Какъв багаж, милорд?

— Вашите лични вещи — изрече гневно Майлз. — Вие направихте една ужасна грешка в оценката си, мадам — каза той с глас, така застрашителен, че усети как всички се разтрепериха. — Желая вие, вашият съпруг и вашата дъщеря, както и целият ви антураж, да сте напуснали тази къща до утре сутринта.

— Невинаги получаваме онова, което желаем, милорд.

Нахалството на тази жена беше невероятно. Но военната подготовка на Майлз беше безценна. Той сниши глас почти до шепот.

— Вие ще напуснете абатството, долината, Уест Кънтри. Ако не го направите доброволно, аз лично ще съдействам на властите да ви изхвърлят.

Чармел Чаб избухна в сълзи.

Лицето на сър Алфред побеля като тебешир.

Гласът на Каролин Чаб пръскаше отрова.

— Ще съжалявате за този ден, милорд.

— Съмнявам се, милейди — сръза я Майлз със студено презрение.

— Чармел! Алфред! Франческа! Елате! — Лейди Чаб събра войската си. Когато стигна при вратата на Балната зала, спря и му хвърли поглед през рамо. — Нещата не са приключили още, маркиз Корк!

## ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Вратата на нейната спалня беше заключена. Майлз знаеше това, защото безуспешно се бе опитал да отвори.

— Алиса! — произнесе той нежно името ѝ и почука.

Отговор нямаше, но беше сигурен, че неговата съпруга е вътре. Чуваше от време на време стъпките ѝ из стаята, а понякога долавяше оттам приглушени вопли.

Майлз прокара пръсти през косата си. Господи, тя плачеше! Той отново почука.

— Алиса, аз съм! — Този път ѝ говореше по-високо.

— Върви си! — В този глас той едва разпозна гласа на жена си.

Въздъхна тежко и притисна чело към вратата.

— Необходимо е да поговорим, милейди.

— Ние само разговаряме, милорд. Вие сам го казахте. — След малко добави: — Защо не сте ми казали?

Майлз знаеше, че ще се стигне до това. Все още нямаше добър отговор или онова, което би било добър отговор за Алиса. Сви рамене.

— Трябваше да ви го кажа.

— Но не сте го направили.

Това беше неоспорим факт. Удари беззвучно с юмрук стената на спалнята ѝ.

— Опитвах се да ви предпазя, Алиса.

— О, искате да кажете, че „незнанието е блаженство“.

— Понякога е така. Нямах достатъчно информация, за да реша какво да правя. Всички мои източници...

— Искате да кажете вашите шпиони, нали така?

— Всичко, което откриха моите източници, е, че някой се интересува от родословието на графовете на Грейстоун и официалните писмени разпоредби за абатство Грейстоун. Това не се счита за престъпление в страната — напомни ѝ той. — Обикновено е някой безобиден възрастен историк, който прави своите изследвания.

— Вие предположихте, че това са семейство Чаб и дори не ми казахте. Не ме предупредихте!

— Аз бях тук, за да ви предпазя.

— Моят рицар в блестящи до... доспехи. — Гласът ѝ се прекърши при последната дума и в този миг Майлз мразеше себе си, мразеше лейди Чаб, мразеше всички гадни Чаб, за това, че са сломили най-чистата душа, която той познаваше.

— Алиса, моля те, отключи вратата и ме пусни да вляза.

— Не.

— Аз съм твой съпруг.

Последва крехка пауза.

— Защо се оженихте за мен, маркиз Корк?

Той знаеше, че ще се стигне и до това.

— Много ще се радвам да мога да ви обясня това, лейди Корк, ако ми позволите да вляза при вас.

Последва мълчание.

— Ние бяхме партньори. Това предполагаше, че сме равноправни!

— Знам. — Наистина го знаеше.

— Но вие не спазихте нито едното от тези условия — дойде ужасното обвинение. — Вие ме излъгахте.

— Алиса?

— Вървете си, милорд. Не желая да разговарям повече.

— Алиса, моля те!

Отговори му единствено тишината.

Дявол да го вземе, ако в стаята зад тази врата беше някой друг, а не съпругата му, Майлз би я отворил с един ритник. Но това нямаше да разреши проблема. Той трябваше да се изправи лице в лице с Алиса, а не да разговаря с нея през дървената врата.

Дамата беше права. Те говореха твърде много. Понякога бе по-добре нещата да се оставят на естествения им ход. Само ако можеше да я види, да я целуне, да я държи в ръцете си, той можеше да оправи всичко отново.

Майлз Сейнт Алдфорд огледа дамската всекидневна, видя покрито с басма канапе, което можеше да го побере на дължина, опъна се на него и се опита да се нагласи удобно.

Неговата съпруга все някога щеше да излезе от своята спалня, а когато го направеше, той щеше да е там и да я очаква.

Сигурно бе заспала. Алиса вдигна глава от възглавницата и се огледа наоколо. В стаята беше тъмно. Тя погледна часовника, поставен върху масичката до леглото ѝ. Той сякаш показваше дванадесет часа.

Значи беше дванадесет часът през нощта. Беше спала в продължение на часове, установи Алиса.

Първо бе лежала будна няколко часа, размишлявайки. Това бе, след като нейният съпруг престана да блъска по вратата на спалнята ѝ и се отказа от повече опити да я „вразуми“.

Доверието бе крехко нещо между приятели, между партньори, между съпруг и съпруга. Щом веднъж се счупи, не бе лесно да се възстанови отново, Алиса знаеше това.

Майлз трябваше да ѝ каже всичко! Тя самата споделяше всичко с него.

Е, почти всичко. Трябваше да признае, че никога не бе споменала пред него, че е видяла в мъглата рицаря с кръста на кръстоносците върху туниката. Това се бе случило в деня, когато беше заключена в Изкуствената пещера. За миг той се намираше от другата страна на езерото, а в следващия изчезна.

Не бе го казала на Майлз, може би защото се страхуваше, че той няма да ѝ повярва. Или защото не желаше да се тревожи за нея. Каквато и да бе причината, тя се бе опитала да го предпази, като не му бе съобщила фактите.

По същия начин той се бе опитал да предпази нея. Но този аргумент не пасваше, що се отнасяше до тяхната женитба. Тя му бе казала истината, а той я бе лъгал.

И това не беше точно така.

Тя всъщност не бе излъгала, просто бе пропуснала да му каже всичко. Той явно беше направил същото. Разликата бе в това, че тя бе пропуснала да му каже, че го обича, че го обожава, че той е всичко онова, за което беше мечтала.

Грехът на Майлз беше много по-голям. Ако лейди Чаб бе казала истината, той се бе оженил за нея, за да ѝ даде дом. Но това не беше

най-ужасната причина за женитба, която Алиса знаеше. Всъщност беше по-скоро много мила причина.

Утре сутрин, в един разумен час, след като са изпили кафето си и са хапнали леката закуска, тя и маркизът ще седнат и ще изяснят някои неща помежду си. Никакви тайни повече. Никакво забравяне, никакви пропуски и прегрешения. И никакво незнание за това, че другият се опитва да те защити. Междувременно Алиса установи, че звукът, който чува, е къркоренето на собствения ѝ стомах. Беше прегладняла. През последните няколко дни апетитът ѝ за храна бе напълно изчезнал. Алиса се изчерви при мисълта за причината за това.

Готвачката сигурно бе оставила нещо за хапване в килера. Винаги го правеше. Черешов пай или малко пудинг, парче пресен хляб и сладко от френско грозде.

Стомахът на Алиса изкъркори отново, този път по-високо. Тя се измъкна от леглото и отиде на пръсти до вратата. С години бе набирала опит да се измъква, за да отиде в градината с розите и знаеше как проскърцва всяка издайническа дъска на пода, къде са ръбовете на мебелите и кои врати скърцат. Винаги държеше вратите да са добре смазани.

Само след няколко минути тя прекоси всекидневната и излезе в антрето. Оттук направо по задното стълбище слезе в кухнята. Килерът съдържаше истински съкровища. Имаше ябълков пай и кейк с праскови, два вида пудинг, парче агнешко, пресен хляб и сладкиш от маслено тесто, всички видове плодове — тя реши да не спира много при тях, дебели парчета сирене под бяла покривчица и кана с избито мляко.

Тъкмо си бе наляла чаша мляко за среднощното си угощение, когато ѝ се стори, че чува нещо в антрето. Задържа млякото в устата си, не смееше дори да преглътне, и зачака.

Шумът се повтори.

Алиса остави чашата, промъкна се до вратата и тихичко я побутна, докато се отвори толкова, че да може да погледне през процепа.

Там имаше някой. Някой ходеше на пръсти из къщата. По размерите на тялото му тя можеше да определи, че е мъж и той носи нещо на рамото си. Алиса не можеше да различи какво точно е то.

Фигурата спря пред осветения от лунната светлина прозорец и се обърна. Алиса бързо се отдръпна назад в сянката и продължи да наблюдава. Сега можеше да различи лицето му.

Беше сър Алфред Чаб. И намеренията му не бяха добри.

## ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Сър Алфред Чаб знаеше, че някой върви след него. Отначало бе помислил, че е Том, котаракът на господарката на имението. Тя позволяваше на това чудовище да се движи навсякъде из абатството и градината свободно през нощта. След това разбра, че е самата господарка. Беше любопитна като котка.

„Любопитството уби котаната, задоволството я върна при каната.“ Детската рима звучеше в главата му.

А той можеше да мине без жени и котки. И едните, и другите бяха дяволски независими, имаха си собствено мнение, вървяха по свой път и никога не се приближаваха, освен ако не го пожелаят. Умееха да се промъкват навсякъде.

Веднъж на чаша бира в „Пи и Кок“ един приятел му бе казал, че има два дни, в които жената е удоволствие: денят, в който мъжът се жени за нея, и денят, в който я погребва. Алфред разбираше това много добре в момента. Чармел не бе престанала да плаче след грозната сцена в Балната зала следобед. Алфред не можеше да вини сър Хю, че си е свил опашката и е избягал при първа възможност. Честно казано, баронът се бе оказал по-умен, отколкото Алфред си бе помислил в началото.

Каролин и Франческа приготвиха багажа. Той не разбираше много френски, само някои основни думи, като мерси и бонжур и колко трябва да се плати за две речни риби. Знаеше по толкова на шест езика, но френската камериерка на съпругата му й бърбореше с часове и той не можеше да си представи, че някой имащ страх от Бога мъж би пожелал да узнае какво си приказват двете.

Майлз Сейнт Алдфорд беше съвсем друга работа. Маркизът не беше от онези сантиментални аристократи, които отказват да си цапат ръцете. Според онова, което сър Алфред бе чул, този мъж беше истински проблем. Страхотен проблем. Алфред не проумяваше какво си бе въобразявала Каролин, след като първо бе тръгнала против лейди

Алиса, а след това и против маркиз Корк. Да, понякога Алфред изобщо не разбираше тази жена.

Понякога не разбираше жените изобщо.

Какво да направи с младата жена, която го следваше, питаше се той.

Благодарение на Каролин това беше последната му възможност да влезе в „Нишката на Ариадна“ и да разгледа всичко добре. Защо жена му не си бе държала устата затворена днес следобед! Тя беше обидила тяхната домакиня, беше очернила страхотно маркиза, бе успяла да се самоизрита от Балната зала и почти бе объркала цялото представление.

С това не бе улеснила никак неговата работа.

Хората не го мислеха за умен човек. Нито жена му, нито дъщеря му. Нито неговите бивши съдружници в бизнеса, на които той бе задлъжнял до шия, преди да приключат. Това не го тревожеше. Подценяването дава на човек преимущество, едно малко предимство, а понякога то е просто разликата между това да победиш или да загубиш. Той бе изминал твърде дълъг път, бе стигнал твърде далеч и бе работил твърде усилено, за да си позволи да загуби сега.

Какво да направи с младата жена, която го следваше, питаше се той.

Ще подмами дамата в „Нишката на Ариадна“. Както бе известно, много хора са влизали в лабиринти, загубвали са се и повече никой никога не беше ги виждал. Поне сър Алфред бе чувал за такива случаи.

Той знаеше най-доброто местенце за лейди Алиса. Или може би трябваше да каже лейди Корк? Може би някога то е било използвано от отшелник или монах като самонаказание или за покаяние за някакво солидно прегрешение. Щом Алиса, неговата „сянка“, бъде затворена там, той ще може да си свърши работата необезпокояван. Ще я пусне отново, разбира се, преди да затвори вратата на капана...

Майлз скочи в просъница и нададе вик.

Но той не беше в своето легло. Всъщност не беше в никакво легло. Не беше дори на канапето с басмената покривка във всекидневната на Алиса, където си спомняше, че бе легнал преди



няколко часа. Изглежда, се бе проснал на пода във всекидневната: тук поне можеше да изпъне крака.

Колко беше часът? Какво го бе събудило? Защо не можеше да се движи?

Отговорът на последния въпрос му беше известен. Усещаше тежест върху гърдите си. Тежестта се раздвижи и издаде звук.

— Том? — Майлз повдигна ръка и попипа меката гъста козина. — Том, ти ли си?

Останалите въпроси все още нямаха отговор. Някакъв часовник отмери часа. Един.

Исусе, Марийо, Йосифе! Бе спал неприлично дълго. Точно три часа.

Майлз изведнъж разбра какво го бе събудило. Беше сънувал съня. Онзи сън, в който някой или нещо го преследваше в лабиринта. „Нишката на Ариадна“. Запита се дали по някаква ужасна случайност Алиса не бе имала същия кошмар отново.

— Съжалявам, Том, но трябва да стана — извини се той, отмести котарака от гърдите си и се обърна настрана, за да стане. Именно тогава обърна главата си и видя, че вратата на спалнята на Алиса е широко отворена.

В миг скочи на крака.

В следващата минута беше вече при вратата на спалнята на своята съпруга, търсеше лампа, свещ, кибрит, каквото и да било. Накрая се примири и с лунната светлина. Леглото беше празно. Стаята бе празна. Алиса я нямаше. Докато той беше спал, тя бе минала безшумно покрай него и бе излязла през антрето.

Защо? Къде би отишла по среднощ? В Беседката на милейди!

Майлз изтича до прозореца. В облятата от лунна светлина градина нямаше нито следа от Алиса, нито от някой друг човек. Това не беше гаранция, че тя не е там, разбира се... Но Том бе в къщата. Ако тя бе излязла за среднощна разходка в градината с розите, нейният ангел-пазител щеше да я придружи.

— Къде е тя, Том? — запита той огромния риж котарак, който се увиваше около краката му. — Знаеш ли къде е?

Отново го обземаше онова чувство. Чувството, което не обичаше, защото то винаги показваше, че бедата е съвсем наблизо.

Чувство, което бе скъсило живота му, както и на Блант няколко пъти в миналото.

Двата въпроса продължаваха да звучат в него. Защо Алиса е станала по среднощ? Къде е отишла?

Тя бе твърде внимателна към всички и не би обезпокоила Ема Пибъл в този късен час. Беше достатъчно разумна, за да не напусне абатството за нощна езда или посещение на семейното гробище.

Списъкът не беше дълъг. Не е могла да заспи и е отишла да чете в кабинета. Била е гладна и е отишла в кухнята да хапне нещо. Чувствала се е неспокойна и е отишла в параклиса, за да се помоли. Майлз не искаше да си позволи да размишлява върху други възможности. Все още не.

— Ще започнем от кабинета и ще обиколим и другите места от списъка — чу се той да казва на котарака.

Зърна образа си в огледалото на Алиса. Изглеждаше ужасно. Не беше се измил и не беше избръснат. Косата му беше разрошена. Беше спал с дрехите си.

След едно бързо посещение в Рицарските стаи неразделният нож бе пъхнат в ботуша му, а револверът висеше на колана му. Майлз не желаше да плаши ненужно никого, затова си сложи дрехата и прокара пръсти през косата си.

Затваряйки вратата и измъквайки се безшумно през антрето и оттам през спящата къща към кабинета, Майлз си помисли, че по природа не бе мнителен, но в това абатство имаше твърде неблагоприятни хора и се случваха много необясними неща.

Едва когато се промъкна в пълния с книги кабинет, притисна се към стената и се огледа наоколо, разбра, че огромният котарак на съпругата му е до него. Алиса не беше в кабинета. Нямаше признаци тя или който и да било да е бил там наскоро. Дървата в камината бяха подредени за сутринта, но огън не беше пален. Лампата беше студена. Нямаше използвани свещи. Листата хартия бяха спретнати и подредени върху бюрото.

Придържайки се в сенките и избягвайки издайническата лунна светлина, Майлз се отправи по посока на кухнята. Тук историята беше много по-различна. Вратата на килера беше откритата. Върху масата бе оставена чаша бито мляко. Пресни трохи от маслен сладкиш, както изглежда, бяха разпръснати по пода.

Майлз клекна, протегна ръка и намери сред трохите една-единствена важна следа: дълъг копrienен рус косъм. Алиса е била тук, при това немного отдавна.

Той сбърчи чело, размишлявайки. Какво бе накарало дамата да напусне среднощното си угощение с такава бързина? Нямаше признаци за борба, така че предположи, че е тръгнала доброволно. Дали беше чула нещо? Или бе видяла някого? Ако бе така, беше ли решила да направи разследването сама, без да включи в него партньора си?

Майлз знаеше, че Алиса е жестоко разочарована от него. Той се бе заклел, че ще бъдат партньори и равностойни, но след това не бе съдържал клетвата си. Не ѝ бе казал истината за своето пътуване до Лондон. Не бе споделил с нея подозренията си, отнасящи се до семейство Чаб. Не бе споменал инцидента в библиотеката, когато бе хванал сър Алфред, че си пъха носа в нейната фамилна история. Майлз знаеше, че още по-важно бе това, че не бе успял да каже на Алиса колко много обича да я гледа, да я усеща, колко обича нейните очи, смеха, целувките и ласките ѝ. Не бе казал на своята съпруга, че я обича, че вече не може да си представи своя живот без нея, че не би могъл да живее без нея. Не беше споменал, че тя е донесла радост за всеки негов миг, че е направила щастливо сърцето му, че е хвърлила брилянтна светлина върху тъмната страна на душата му.

Той не възнамеряваше да повтори тази грешка. Молеше се единствено да не е вече твърде късно. Грехът, че бе спестил някои истини, можеше да има висока цена: доверието и чувствата на неговата съпруга, неговият брак, неговата сигурност. Ако някой бе направил така, че да падне косъм от драгоценната глава на Алиса, той щеше да плати цена, която никога не би забравил, обеща си Майлз.

Маркизът се отправи към Параклиса на дамата. Преди две нощи бе идвал в малката средновековна църква по среднощ за своята венчавка. Това бе време на бели рози и светлина на свещи, свещена тържественост и размяна на клетви, приятели, събрани тук заради тях, и благослов от най-близките и обичаните.

Сега параклисът беше тъмен и пуст. Майлз пристъпи вътре и зачака. От дългите години на тренировки и изградения навик, можеше да стои, без да мърда, без да издава никакъв шум, почти без да диша. Беше станал част от параклиса: от каменния блок на стената, от

дървените църковни пейки, от древната статуя. Алиса не беше и тук. Бе сгрешил. В параклиса имаше някой. В предната част, близо до олтара, имаше слаба светлина, може би от фенер. Можеше да се чуе стърженето на метал в метал. Този звук разпрати тръпки по гърба на Майлз. Но странното беше друго. Звукът не идваше иззад олтара, а отнякъде под него.

Беше време да разгледа по-добре.

— В името на Бога! — възкликна Майлз, когато се приближи към предната част на параклиса и откри, че олтарът е изместен настрани.

В пода на църквата зееше дупка и каменни стълбища водеха към подземна гробница. Майлз можеше да види на дълбочина петнайсет или дваайсет фута, където на дъното друг фенер осветяваше няколко разклонения.

Трябваше да се сети! Трябваше да го предположи! Това не е било необичайно преди петстотин или хиляда години. Под Параклиса на дамата, загубена във времето и спомените, се намираше криптата на починалите.

Това бяха катакомби.

## ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Тя трябваше да го предвиди!

Още от самото начало това си беше явен капан. Алиса не толкова се страхуваше, колкото бе ядосана и недоволна от себе си. Не че имаше слабост към сър Алфред Чаб. Ема Пибъл беше права през цялото време: този човек не беше джентълмен.

Алиса го бе последвала в параклиса и бе наблюдавала като омагьосана как той бе отместил олтара настрани и бе използвал специален стоманен лост, за да отвори прохода в пода. За нейно удивление само след няколко мига сър Алфред сякаш изчезна. Естествено, тя се бе приближила, открила бе входа към катакомбите и внимателно се бе отправила надолу по старинните каменни стъпала.

Прекрасно бе налапала въдицата.

Бе подала любопитно глава в малката килия в дъното на стълбището, това бе просто ниша, изкопана в стената на подземната зала, когато една силна ръка я бе хванала за раменете и я бе блъснала напред. Вратата на килията се затръшна след нея и в ключалката се превъртя ключ.

Тя беше затворничка.

След това бе чула как сър Алфред си мърмори нещо под носа, докато влачи краката си нататък по разклоненията на подземния мавзолей.

— Така младата дама ще ми се махне от главата — каза той. — Но къде съм оставил картата на „Нишката на Ариадна“?!

„Нишката на Ариадна“?

В главата на Алиса започна да се оформя някаква идея. Всъщност не една, а няколко. Първата се отнасяше до това, че трябва да излезе от тази смешно малка стаичка. Нямаше никакво намерение да седи тук, на твърдата студена каменна пейка, и да чака покорно някакъв рицар в блестящи доспехи да я спаси. Този път възнамеряваше да се спаси сама.

Алиса зарови пръсти в разбърканите коси, които се издигаха като купол над главата ѝ, повечето от тях се спускаха по раменете, и започна да търси фиби. Първата беше твърде малка. Но втората беше точно онова, от което имаше нужда: голяма и здрава, със заострен край.

Тя пхна фибата в старата ключалка и започна енергично да я движи вътре. Ако крадците и обирджии, и всички мръсници можеха да проникват в заключени стаи, тогава, каза си Алиса, и една умна жена с пъргави пръсти би могла да направи същото.

Вече сякаш имаше мъничък напредък, помисли си тя оптимистично, когато изведнъж чу мъжки глас, идващ иззад вратата на килията.

— Алиса, вътре ли си? — Въпросът бе прошепнат.

— Майлз?

— Да.

— Да. Тук съм — прошепна тя развълнувано.

— Какво, по дяволите, правиш там? — Усети гнева в гласа на съпруга си, както и нещо друго, нещо, което ѝ заприлича на страх.

— Опитвам се да отключа с фиба.

— Дяволска работа, милейди! — Майлз изруга невъздържано, забравяйки да снижи гласа си.

— Не говорете високо, милорд — предупреди го тя от затвора си.

— Да не ви е страх, че ще разбудя умрелите? — достигна до нея неговият подигравателен шепот.

— Не, не ме е страх. Но така ще накарате сър Алфред бързо да избяга.

— Застани назад! — нареди ѝ нейният мъж. — Ще се опитам да отворя вратата от тази страна.

Да застане назад? Та Алиса нямаше къде да се обърне в малката килия.

След миг нещо изпраця и вратата се отвори. Онова, което бе останало от ключалката, висеше от рамката, останалото бе разбито на парченца, разпръснато в праха под краката им. Майлз се наведе и измъкна нещо от опустошението.

— Вашата фиба, милейди.

— Благодаря ви — каза тя учтиво, като я забодде обратно напосоки в косите си. — Сигурно изглеждам ужасно.

Маркизът поклати глава и протегна ръка към нея.

— Вие страхотно ме изплашихте.

Съпругът ѝ я притисна силно към гърдите си. Мили боже, колко бе прекрасно да го докосва, да се притиска към него, да усеща топлината му, да чува силните и спокойни удари на сърцето му. Алиса разбираше, че не желае нищо друго, освен да остане така завинаги, с ръце около кръста на Майлз.

Най-после отметна глава назад и впери поглед в очите му.

— Как го направихте?

— Кое?

— Как счупихте ключалката на килията?

Той освободи едната си ръка, пресегна се отзад и извади револвера си.

— Използвах дръжката вместо чук. Един хубав удар...

— Мислех, че ще отворите ключалката по някакъв начин.

— Това беше следващата възможност.

— Знаете ли как да отворите ключалка с шперц?

— Разбира се. — Майлз върна револвера в кобура му. — Това е част от стандартното обучение.

Алиса повдигна вежди учудено.

— За шпиони?... Бяхте ли добър в тези неща?

— Бях най-добрият — информира я Майлз с нахална усмивка.

— Наистина ли?

Той вдигна дясната си ръка и раздвижи пръстите си.

— За мен казваха, че докосването ми е вълшебно.

Докосването на мъжа ѝ наистина е вълшебно, помисли си Алиса и се изчерви.

— Благодаря ви, милорд, че ме освободихте.

— Удоволствието е за мен, милейди. — Той я сграбчи за лакътя.

— Сега хайде да се махаме оттук.

Тя се запъна.

— Не можем да си тръгнем.

Майлз сбърчи чело.

— Не можем ли? Защо?

— Аз разбрах какво е „Нишката на Ариадна“ — заяви тя с развълнуван шепот.

Маркизът заговори с нисък, но достатъчно разбираем глас:

— И аз знам какво е „Нишката на Ариадна“. Това е бил лабиринт. И двамата видяхме онова, което е останало от него, през прозореца на Нормандската кула. Хайде сега да вървим.

Алиса разтърси глава.

— Сър Алфред си мърмореше нещо сам, преди да изчезне в катакомбите. Чух го много добре, когато каза: „Къде съм сложил картата на «Нишката на Ариадна»?“.

Съпругът ѝ присви очи. Огледа множеството галерии, малката зала, в която стояха, мъничката килия.

— Това ли е?

— Да, това е — потвърди Алиса. — Катакомбите представляват един лабиринт. Господ знае колко зали, ниши и галерии има тук. Според мен същият модел се повтаря отново и отново.

Майлз явно напълно схващаше онова, което тя му казва.

— Гербът на вашето семейство. Средновековната градина. Прозорецът на Нормандската кула. Планът на катакомбите. Разбира се, че е така.

— Да, разбира се — повтори тя, доволна, че двамата са съвсем единомисленици.

Той я погледна изпод вежди.

— Това оставя без отговор само два въпроса.

— Два ли?

— Какво прави сър Алфред тук?

— Нямам представа.

— Както и аз. — Той спря за по-голям ефект. — И къде се намира центърът на лабиринта?

Алиса захапа долната си устна.

— Мисля, че знам къде е. Трябва само да се уверя, че е така.

Майлз въздъхна.

— Имах чувството, че точно това ще кажете.

Тя вдигна поглед към него.

— „Винсит омnia веритас.“ Истината побеждава всичко. Вярвам, че истината може и да ни освободи.

— Нас ли, милейди?

— Всички нас, милорд.

— Добре, но трябва да бъдем нащрек и да внимаваме къде стъпваме. Алфред Чаб е все още тук и търси нещо — предупреди



Майлз, като ѝ подаде фенер.

— Питам се какво ли търси.

Майлз повдигна рамене.

— Може би минотавъра? — Той взе друг фенер от стената и провери дали двата са в ред, преди да тръгнат из лабиринта.

Алиса прошепна зад него:

— Ако имаме късмет, може би минотавърът ще открие сър Алфред.

— Добре ли е въоръжен Чаб?

— Видях само, че носи голям стоманен лост.

— Безпокоят ме онези оръжия, които не сте видели. — Майлз пхна ръката си отзад. Алиса разбра, че той отново проверява револвера си. — Ще си дадем само един шанс, милейди. Ако не намерим онова, което търсите вие, ще се върнем обратно, за да излезем оттук. Разбрахте ли ме?

Алиса разбираше, че той е абсолютно сериозен.

— Да.

— Честно казано, искам да ви кажа, че се изнервям от това, че тръгвам в стратегическа ситуация, за която знам, че има само един изход.

— Не вярвам, че сър Алфред е опасен.

— Всеки човек може да стане опасен, ако неочаквано открие, че е притиснат в ъгъла — информира я Майлз с мрачно изражение.

Алиса усети познато присъствие, погледна надолу и видя Том, който търкаше муцунка в полите ѝ.

— Не ми казахте, че водите помощ — отбеляза тя.

— Помощ ли?

Тя се пресегна и погали котарака по ушите.

— Том има чудесно чувство за ориентация. Ще ни помогне да намерим пътя към центъра на лабиринта.

С фенери в ръце, те се отправиха към „Нишката на Ариадна“ — Майлз напред, Алиса една стъпка зад него. Том сновеше напред-назад между тях, от време на време отиваше на разузнаване, след това се връщаше и изчакваше човешките същества да го настигнат.

След около петнайсет минути стигнаха до кръстопът. Това беше зала с висок таван и тесни галерии в четири различни посоки.

— Всички те изглеждат еднакви — отбеляза ненужно Майлз.

— Изглеждат еднакви, но не са такива — каза му Алиса.

Знаеше, че няма друг избор сега, освен да вярва на инстинкта си. Тя затвори очи и застана неподвижна.

— Милейди — повика я съпругът ѝ след две или три минути на напрегната тишина. — Какво правите?

— Мисля — каза тя.

— Смятате ли, че това е точното време и място за такова нещо?

Алиса кимна и продължи да държи очите си затворени.

— Опитвам се да си представя „Нишката на Ариадна“.

— Едно дяволски добро чувство за ориентация и компас биха ви свършили по-голяма работа.

Тя не беше съгласна.

— Веднъж вие ми доверихте, че вашият инстинкт за опасност ви е спасил няколко пъти живота. Моят инстинкт сега ми казва, че ако искаме да открием сърцето на лабиринта, трябва да се ръководим от вярата, интуицията или доверието, както и да го наречете. — Тя отвори очи. — Ето насам.

— Приближаваме се към нещо — предупреди я Майлз. — Нека да не говорим, преди да видим какво е то.

Алиса разбираше тревогата му, че това може да бъде и липсващият сър Алфред.

Стигнаха до сводест вход, който водеше в едно по-голямо помещение. Макар че разполагаха само с фенерите, Алиса успя да различи, че това е малка църква. Върху стените ѝ имаше изсечени в камъка фигури, а на тавана — майсторски изработен свещник. Отпред се намираше олтар с великолепен каменен кръст в центъра.

— Какво е това място? — попита Майлз с приглушен глас. — Прилича на църква.

— То е църква — отвърна тя с шепот.

— Виж — каза той, като посочи с ръка. — В средата има нещо.

Вдигнали високо фенерите, те се приближиха заедно към сърцето на лабиринта.

Алиса видя два огромни блока гранит. След това ясно различи очертания, които не можеха да бъдат сбъркани.

— Мили боже, Майлз! — Тя сграбчи ръката му. — Това е тяло.

— Това не е тяло — поправи я Майлз, когато двамата се приближиха към гробовете, — а статуя. Всъщност две статуи. Искam

да стоиш на едно място, Алиса. Аз ще видя дали факлите по стената на криптата все още имат нещо, което би могло да ги накара да горят.

Оказа се, че факлите са направени от материал, пропит с газ. Майлз скоро запали три-четири от тях. Не горяха много ярко, но светлината беше достатъчна, за да се вижда наоколо. Той се обърна към жена си. Тя беше като статуя — не мърдаше. Не говореше. Просто стоеше и се взираше в двата погребални ковчега и мраморните фигури, изсечени върху тях.

Първата фигура беше на красив рицар. Чертите му бяха силни, интелигентни и учудващо младежки. Беше изобразен с туника на кръстоносец, с познатия кръст отпред. Ръцете му бяха поставени една върху друга и той стискаше в тях огромен каменен меч.

Майлз разгледа статуята на мъжа пред себе си, след това прехвърли поглед към другата фигура. Това бе жена и в нея имаше нещо смътно познато. Той заобиколи гроба на рицаря, вдигна фенера и се загледа с изумление.

Жената беше красива. Лицето ѝ беше младо, ведро и интелигентно. Носеше дълга, свободно падаща дреха. Ръцете ѝ бяха протегнати, стиснали букет каменни рози.

— Това е лицето от прозореца! — каза Майлз.

— Това е „неговото лице“ — каза Алиса с прегракнал шепот, докато се взираше в статуята на рицаря.

— Това е „нейното“ лице — повтори Майлз, който нищо не разбираше. — Аз само я зърнах онзи следобед, но въпреки това познавам лицето ѝ.

— Дамата и нейният рицар.

Майлз отиде до гранитните саркофази.

— На края на всеки от тях има надпис на латински.

Заедно, Алиса и Майлз преведоха думите, изсечени с длетото върху камъка преди столетия.

— „Хик яцет“ — тук лежи — прочете на глас Алиса — Роберт Смелия, верен рицар и кръстоносец на краля, искрен слуга на Бога, предан баща и любящ съпруг. — Гласът ѝ се пречупи при последните две думи. — Роден в 1166 година — умрял в 1209 година.

Майлз прочете на глас написаното върху саркофага на жената:

— Тук лежи Ариадна, дама с храбро сърце и служителка на кралицата, искрена слугиня на Бога, предана майка и любяща съпруга.

Родена в 1169 година — умряла в 1209 година.

— Тя е била само на двадесет години, една година по-млада от мен, когато Роберт я е оставил, за да придружи крал Ричард до Йерусалим — промълви Алиса.

Майлз погледна датите върху саркофага на Роберт.

— Тогава той е бил на двадесет и три.

— Били са много млади.

— По-млади от нас сега. — Майлз бе вече на тридесет години.

Алиса пхна ръката си в неговата и каза:

— Роберт се е завърнал при нея.

Майлз погледна възторженото лице на съпругата си.

— Да, наистина се е завърнал при нея.

Сега Майлз можеше да разбере защо любовта на истинската жена можеше да запази мъжа жив през ужасите на войната, смъртта на бойното поле, пожарите, глада, епидемиите. Нищо нямаше значение, ако мъжът имаше нещо, всъщност някого, при когото да се завърне. Майлз би преминал през ада, за да се завърне отново при Алиса.

Съпругата му разказа края на историята на дамата и нейния рицар.

— Те се оженили. Имали деца. Живели щастливо и когато дошло време, погребали ги заедно тук, на това свещено място, така че да бъдат заедно във вечността.

— Във вечността, във вечността. — Майлз повтори тези думи, сякаш бяха свещена клетва. След това се обърна към Алиса: — Сега разбирам как се е чувствал Роберт Смелия. Аз искам да бъда с теб във вечността, моя любов.

Алиса му се усмихна през сълзи.

— И аз искам да бъде с теб във вечността...

От вратата на криптата се чу рязък смях.

— Колкото и да е странно, това може да се уреди.

Двамата скочиха на крака и се обърнаха по посока на гласа.

— Върви по дяволите, Чаб! — избухна Майлз.

— Сър Алфред!

Мъжът се изхили гадно.

— На вашите услуги, лейди Алиса. Или може би трябва да кажа, лейди Корк?

## ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Инстинктът за надвиснала опасност бе изневерил на Майлз Сейнт Алдфорд точно в момента, когато му бе най-необходим. Той отбеляза ядно този факт, докато наблюдаваше как Алфред Чаб насочва револвер към Алиса.

Бяха му необходими усилия, за да се овладее.

— Това е грешка, Чаб — каза Майлз със свършено спокоен глас, при който би се разтреперил не един враг.

— Определено да. Първата грешка направи вашата дама. Тя не биваше да ме проследява в нощта. Втората грешка беше ваша, като дойдохте да я търсите тук. Ако вие двамата си бяхте останали в леглата, нищо подобно нямаше да се случи.

— Сър Алфред, какво правите тук, в катакомбите? — попита Алиса.

Вниманието на мъжа се пренесе от Майлз върху нея.

— Любопитна сте, нали? — Алфред Чаб се изсмя, но този смях не развесели никого. — Точно това се питах аз самият, когато разбрах, че ме следват вие, милейди, а не вашият проклет котарак. Казах си: „Тя е любопитна като котка“. И тогава си спомних детското стихче: „Любопитството уби котаната...“.

— Удоволствието я върна при каната — завърши Алиса вместо него.

— Е, аз не знам дали мога да ви обещаю удоволствие, милейди. Вие сте лейди Корк, нали така? Доколкото разбирам, официално сте се венчали?

Алиса вирна носа си още по-високо в застоялия въздух на катакомбите и заяви:

— Всъщност, сър Алфред, маркизът и аз се оженихме със специално разрешение горе в Параклиса на дамата преди две нощи.

„Време“, каза си Майлз. Беше му необходимо време. Време да размисли. Да изготви плана. Време да избере стратегия, която да ги извади от тази адска бъркотия, без някой да бъде наранен... или убит.

Надяваше се, че съпругата му ще успее да накара мъжа да продължи да разговаря. Нямаше вероятност Алфред Чаб да използва оръжието, докато е зает с разговор.

— Знам, че вие сте уважаван историк, макар и любител, сър Алфред — отбеляза Алиса, сякаш си седеше в официалния салон и забавляваше господина на чаша чай. — Тези катакомби може би са истинско случайно открито съкровище за вас. Ами вие сигурно ще се прочуете, че сте ги открили. Предполагам, че историческите издания в цяла Великобритания, а може би дори на континента ще молят да им разкажете вашата история и да изучат вашите методи на изследване. Вие, сър Алфред, заехте своето място в историята тази вечер — заяви тя определено мелодраматично.

— Аз не се интересувам от историята на криптиите — призна си червендалестият мъж.

Явно упражнението в гонитба през катакомбите беше повече от обичайно раздвижване за него.

— Но се интересувам от съкровището, което вие споменахте.

— Съкровище? — Лицето на Алиса изразяваше пълно недоумение.

Алфред Чаб размаха застрашително револвера си.

— Случайно открито съкровище!

— Но, сър, аз говорех метафорично.

— Не ме е грижа с какви термини сте говорили, милейди. Искам да знам къде е скрито съкровището.

— Какво съкровище?

На лицето на сър Алфред се появи една гримаса.

— Съкровището, което Роберт Смелия е донесъл от кръстоносния поход.

Алиса премига удивено няколко пъти.

— Донесъл съкровище?

— Да, донесъл е!

Тя сви рамене.

— Чувала съм тази приказка, когато бях дете, разбира се. Предполагам, че не е нищо повече от обичайната в случая семейна легенда. Не бих се надявала толкова много, ако бях на ваше място, сър Алфред.

— Обичайната семейна легенда ли? — повтори той невярващ.

— Всички, които познавам, си имат по някоя и друга семейна легенда, в която задължително има и съкровище. Понякога става въпрос и за семеен дух. — Тя удостои с брилянтна усмивка своя определено нежелан гост. — В абатство Грейстоун ние сме късметлии. Имаме си ги и двете.

Майлз забеляза, че сър Алфред започна обилно да се поти, въпреки хладината на подземната зала. При малко късмет ръцете му също щяха скоро да започнат да се изпотяват. Тогава револверът щеше по-лесно да се изплъзне от дланта му.

— Вие нямате дух в абатството — противопостави ѝ се Чаб, хилейки се, сякаш това беше някаква интимна шега.

— Нямаме ли?

Той поклати глава и се изсмя на глас.

— Самият аз открих това тази вечер. Това е някакъв третокласен актьор, когото Каролин е наела, за да играе тази роля. От време на време той се облича в дрехи на кръстоносец, перчи се наоколо на коня и размахва във въздуха меча си. Каролин твърди, че това е предназначено да отвлича вниманието и да ангажира маркиза в преследването на сенки.

— Това не е любезно от ваша страна, сър Алфред.

— Аз не съм любезен човек, лейди Корк. И ако не сте успели да забележите това, искам да ви кажа, че съпругата ми също не е любезна жена.

Майлз видя как страните на Алиса порозовяха. Не ѝ беше приятно да я правят на глупачка.

— Доколкото разбирам, това е било предназначено да отвлече нашето внимание от факта, че вие възнамерявате да откраднете от мен дома, който ми е останал от моите прадеди.

Сър Алфред се усмихна.

— О, аз все още възнамерявам да взема абатство Грейстоун от вас. Но няма да е нужно да го крада. Всичко ще бъде по реда и по закона.

Алиса залитна. Майлз искаше да протегне ръце и да я прихване, но всяко движение от негова страна би привлякло погледа на Алфред, а това бе нещо, което той не желаше в никакъв случай.

Трябваше да направи своя ход скоро, защото търпението на Чаб щеше да свърши, а това бе моментът, в който Майлз възнамеряваше да

нанесе удара.

Алиса се изпъна в цял ръст.

— Бихте ли си направили труда да обясните вашето последно изречение, сър?

— Имам доказателството, което ми е необходимо.

Сивите ѝ очи се присвиха.

— Доказателство, което ви е необходимо за какво?

Изражението му беше на абсолютен мръсник.

— Да покажа, че аз съм следващият по ред, който трябва да носи титлата граф на Грейстоун.

Алиса дори не трепна. Майлз беше горд със своята съпруга. Той бавно се придвижи наляво. Възнамеряваше да заеме позиция.

— Как бихте могли да бъдете по ред за каквото и да било, изобщо да не говорим за наследствената титла, която принадлежи на моето семейство? — поиска да узнае Алиса.

— Ние сме роднини.

— Ние, сър, не можем да бъдем роднини в никакъв случай — срыза го тя.

Алфред Чаб бръкна в джоба си за кърпичка и попи с нея челото си. Ако поискаше да я върне обратно, отвличане на вниманието за частица от секундата щеше да е достатъчно. Майлз щеше да се хвърли и да го хване за краката. За съжаление Алфред не направи това.

— Независимо дали ви харесва или не, лейди Корк, ние с вас сме шестнайсети братовчеди по линия на баща ви.

— Без съмнение всеки в Англия е мой шестнайсети братовчед по линия на баща ми — каза Алиса, опитвайки се да се пошегува с неговата претенция. — Аз ще имам грижата, сър Алфред, вие никога да не наследите нито титлата, нито този дом, нито каквото и да било друго, което принадлежи на законния граф на Грейстоун.

— А кой според вас е законният граф на Грейстоун? — запита той, извил уста в отвратителна гримаса.

— Моят чичо Джеймс Грей.

— Вашият чичо е умрял отдавна, макар и непогребан — заяви Алфред Чаб.

— Той е жив и здрав.

— Откъде знаете това? — попита Алфред.



— Защото щях да усетя тук — Алиса посочи сърцето си, — ако той бе умрял.

— Дрънканици! — кресна Чаб.

— Вие никога няма да бъдете граф на Грейстоун — заяви тя решително.

Майлз не харесваше тона на техния разговор. Алиса притискаше този мъж много силно. Той щеше да избухне всеки момент. Тя сигурно виждаше това.

— Възнамерявах да ви изведа двамата оттук с мен — каза Чаб. — Сега обаче промених решението си. Може би моите планове ще се осъществят по-гладко, ако тази, която сега управлява абатството, изчезне, за съжаление.

Майлз трябваше да каже нещо.

— Ако вашата претенция за титлата е поне наполовина така солидна, както звучи, не е нужно да правите нещо драстично, Чаб.

— Почти бях забравил, че вие сте тук, Корк. Не казахте кой знае какво.

„Необходимо ти е време“, напомни си Майлз.

Тогава всичко се случи сякаш изведнъж. Той видя как Том се вмъкна в залата и хвърли огромна сянка върху стената на криптата.

— Боже мой, Чаб! — викна Майлз и посочи с ръка.

Алфред Чаб навярно бе успял да забележи нещо извън полезрението си. Той отмести поглед от Алиса. Точно толкова време бе необходимо на Майлз. Той се хвърли в краката му и мъжът се строполи на земята като отсечен, а револверът излетя от ръката му.

— Не! — изпищя Чаб. — Вие ще развалите всичко!

— Вие никога няма да бъдете граф на Грейстоун — каза друг глас от вратата на залата.

— Това е Отшелника — прошепна Алиса.

— Не мисля, че е отшелник — каза ѝ Майлз, докато се изправяше на крака, влачейки със себе си Алфред Чаб.

— Кой сте вие? — попита поваленият.

— Аз съм Джеймс Грей, граф на Грейстоун.

## ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Значи ме познахте по очите? — Джеймс Грей попита отново със задоволство Майлз Сейнт Алдфорд и отпи от чашката превъзходно бренди.

Стояха в кабинета на абатство Грейстоун. Беше късно вечерта, но никой от тримата не бързаше да напусне компанията. Събитията през тази дълга вечер ги държаха будни.

— Един стих беше непрекъснато в главата ми. — Майлз отпи от брендито и се обърна към Алиса. — Мислех за твоите сиви очи, скъпа моя. Сега разбирам, че чичо ти има същите сиви очи.

— Аз трябваше да те разпозная — оплака се Алиса на мъжа, който ѝ изглеждаше толкова познат и все пак не бе успяла да каже кой е.

— Не, не би могла да го сториш — успокояваше я Грей. — Аз тръгнах за Индия, когато бях деветнадесетгодишен. По това време ти си била едва петгодишна.

— Било е през лятото, преди моето идване в абатството при вашия брат и неговата съпруга — каза Майлз. — Иначе сме щели да се срещнем като млади.

Джеймс Грей изглеждаше натъжен.

— Съжалявам, че никога повече няма да видя Томас и Анемари.

— Баща ми и майка ми често говореха за теб — увери го Алиса. — Вечер ту единият, ту другият четеше на глас писмата ти. Така че, както виждаш, чичо, аз наистина имам чувството, че те познавам.

Майлз се пресегна за ръката ѝ, отпусната на дивана между тях.

— Аз мисля, че в сърцето си, ти си разпознала Джеймс още от самото начало.

— Може би именно затова ми позволи да остана в Пещерата на монаха и ми носеше провизии — предположи новият граф на Грейстоун. — Единственото, което знаех, е, че това бе първата прилична храна, която бях ял от... — По неговите измършавели, но красиви черти премина болка. — Не си спомням от колко отдавна...

— Кое е последното нещо, което си спомняш от времето преди да пристигнеш в долината? — попита го загрижено Алиса.

Знаеше, че паметта на нейния чичо е в най-добрия случай непостоянна. Джеймс Грей остави чашата с бренди върху масичката в стил „Кралица Ана“ и вдигна ръка към главата си. Разтърка мястото под ухото си.

— Спомням си писмото, с което ми съобщавах за случилото се с Томас и Анемари. Незабавно започнах приготвяне да се завърна в Англия, но ми отне няколко месеца, за да поставя работите си в ред. Отплавахме. Предполагам, че е имало буря в морето. — Отново разтърка главата си. — Не си спомням много от случилото се след това, до момента, когато се намерих тук.

— Ти не знаеше кой си, нито дори името си? — питаше тя нежно.

— Не, до вчера — потвърди чичо й. — По някакъв начин, само Бог знае как, съм успял да се добера до абатство Грейстоун. Чувствах се така, сякаш принадлежа на това място. Понякога имах малки проблясъци на паметта. Една вечер, когато плувах в езерото, изведнъж разбрах, че съм бил тук и преди, и съм правил точно същото. Изправих се във водата, видях Изкуствената пещера срещу езерото и знаех какво е то.

Алиса се сети нещо.

— Ти си бил, който ме освободи от пещерата в онзи ден.

Джеймс Грей кимна.

Тя го гледаше с удивление.

— Наблюдаваше ли ме?

— Да — отвърна графът просто.

— В такъв случай вие трябва да сте „истинският приятел“ — намеси се Майлз.

— Какъв „истински приятел“? — Алиса сбърчи чело, недоумяваща.

Съпругът й поясни:

— След инцидента в Изкуствената пещера аз получих съобщение, в което се казваше, че това не е било случайност и аз би трябвало да те пазя. Беше подписано с „истински приятел“.

Лицето на Джеймс Грей придоби твърдо изражение...

— В онзи момент аз не подозирах семейство Чаб, но също така и не им вярвах. Не им вярвах от първата ни среща с тях на пътя.

Алиса се съсредоточи върху своята малка чаша бренди. Беше болезнено да си представи как нейният чичо, по-малкият брат на баща ѝ, законният наследник на титлата и имението, се е намирал в нужда, останал без храна, без дрехи и без покрив.

Майлз нежно стисна ръката ѝ, сякаш знаеше за какво си мисли тя, и попита другия мъж:

— Доколкото разбирам, първата ви среща със семейство Чаб е била неприятна.

Джеймс стана и започна да се разхожда напред-назад в кабинета, пълен с лавици с книги.

— Госпожица Чаб в най-лошия случай е невежа, и може би малко небрежна към хората. — Той спря и се взря в картината на Каналето от другата страна на бюрото. — Това винаги е била една от любимите ми картини: „Венеция: палат, гондола и изглед от един мост“.

— И на мен, чичо — усмихна му се Алиса.

Той разтърси глава и се върна към темата за госпожица Чармел Чаб.

— Предполагам, ние всички на нейната възраст сме били малко небрежни. Но майка ѝ и баща ѝ има за какво да отговарят. У лейди Каролин Чаб няма капчица човещина.

— Аз също не я харесвам — призна на глас Алиса, допивайки брендите си.

— Нито аз — заяви Майлз. — Какво ще сторите със семейство Чаб сега, графе?

Джеймс направи многозначителен жест с ръка.

— Размишлявам върху това, откакто оставихме сър Алфред под грижите на Голсуърти и неговите момчета, които са го затворили в градинската барака, предполагам.

— Разбрах от мисис Фетчет, че лейди Чаб и нейната прислужница почти са приключили с опаковането на багажа, и каретата с кочияша вече ги очаква при входа, докато ние разговаряме тук — съобщи Алиса.

Джеймс Грей се изпъна за момент.

— Като граф на Грейстоун аз лично ще съпровожда семейство Чаб до тяхната карета или докато напуснат границите на моята собственост. Има няколко неща, които трябва да им станат ясни.

— В такъв случай няма да ги предадете на властите — каза Майлз, който следеше с поглед как графът отново закрочи из стаята.

Джеймс разтърси глава.

— Те ще бъдат изпратени в изгнание.

Алиса сбърчи чело.

— Изгнание ли?

Чичо й се усмихна.

— В едно малко имение на север, далече от Лондон, далече от нас, далече от всичко. Сър Алфред сподели пред мен, че съпругата му ненавижда това място.

— Строго наказание, наистина — каза Майлз сухо. — Лейди Чаб имаше идеи да се присъедини към обществото и да пътува с антуража на Марлбъро Хаус, пък и със самия принц...

Джеймс Грей се засмя под мустак.

— Може би ще поразмисля. Това може да се окаже дори по-строго наказание. — Той отново стана сериозен. — Трябва да покажа ясно, че семейство Чаб няма никога да са добре дошли тук, в Дивън.

— А що се отнася до претенцията на сър Алфред, че е следващият в семейството за наследяване на твоята титла, чичо?

Това все още тревожеше Алиса. Този път Джеймс Грей отметна назад красивата си глава и се разсмя гласно. Тя за пръв път чуваше чичо си да се смее. Това беше чудесен, великолепен смях: гласът му беше богат, дълбок баритон, не много различен от този на съпруга й. Алиса беше сигурна, че всичко ще бъде наред.

— Това, което каза моята съпруга, ви се стори забавно — отбеляза Майлз. — Самият аз откривам, че думите й понякога са такива.

Веднага научиха причината за задоволството на графа.

— Сър Алфред не е направил своето проучване достатъчно дълбоко. Пренебрегнал е цял един клон от семейното дърво. Проверих всичко с адвокатите вчера, след като се възвърна паметта ми. Има разклонение на семейството в Австралия. Един четвърти братовчед.

Алиса плесна с ръце доволно.

— Винаги съм искала да посетя Австралия!

Майлз обясни между другото:

— Вашата племенница ми каза, че не е пътувала никъде и не е правила нищо. В допълнение тя има и това незадоволимо любопитство към всичко.

За Майлз и Джеймс беше лесно да си правят шеги с нейната жажда за знания. И двамата бяха видели много от света и хората.

— Искам да пътувам и да видя света — каза тя.

Майлз впи в нея поглед, който тя не можеше да си обясни.

— И точно това ще правите, милейди.

Вниманието ѝ се върна към нейния чичо.

— Нашият четвърти братовчед в Австралия има ли някакви наследници?

— Всъщност да.

— Колко деца има?

— Осем. — И Джеймс допълни лукаво: — Всичките са момчета.

Обстановката в кабинета се развесели, когато стана ясно какво следва от всичко това. Сър Алфред навярно щеше да е отдавна в ада, преди да наследи потомствения дом.

Преди да прогони семейство Чаб напълно от съзнанието си, Алиса имаше още един въпрос:

— А какво ще стане с Чармел Чаб и сър Хю?

Джеймс Грей направи пауза и се загледа през прозореца на изток, където се забелязваха първите признаци на идващия ден.

— Греховете на бащата и на майката... — Той поклати глава. — Не. Няма да искам госпожица Чаб да ги плаща. Тя не е отговорна за своите родители.

— Доволна съм от това. — Алиса стана от канапето и спря до чичо си. Те стояха и гледаха заедно през прозореца няколко минути, докато сивата светлина на зората премина в различните цветове на дъгата: розово и червено, оттенъци на блестящо жълто и тъмновиолетово, наситенолилаво и синьо. Тя протегна ръка и я сложи в неговата. — Искам да ти благодаря за това, че си бил мой ангел-пазител през изминалите седмици, за това, че си ме следил и си се грижил за мен.

— Искан да го правя — обясни Джеймс, — още преди да знам. Същото чувство ме накара да присъствам на твоята сватба с маркиза.

Алиса стисна ръката му.

— Толкова се радвам, че ти си тук, чичо Джейми!

Той застина.

— Предполагам, че така си ме наричала, когато си била малко момиченце?

Тя вдигна ръка и избърса една сълза от очите си. Гласът ѝ беше разчувстван и я издаваше, когато промълви:

— Аз вече не съм малко момиченце.

— Сега ти си омъжена дама и новата маркиза на Корк. Добър избор си направила, скъпа моя.

На вратата се чу тихо подраскване.

Алиса отвори и пусна Том в кабинета. Той бе отпразнувал героичното си участие в среднощните събития, изяждайки парче риба и чиния прясна сметана под одобрителния поглед на готвачката.

— Какво ще правите сега, графе? — чу Алиса въпроса на съпруга си към по-възрастния мъж. По-възрастен въпреки, не повече от пет години, както се оказа.

— Относно наемането на иконом ли? — По отговора на чичо ѝ Алиса разбра, че обичайното му чувство за хумор се възвръща. — Доколкото узнах, в абатството не е имало такъв в продължение на години.

— Може би Блант би могъл да помогне в това отношение — предложи Майлз. — Той би могъл също да препоръча някой господин за ваш компаньон. — Тук маркизът спря и се прокашля. — Можете също да помислите за обучението на нова готвачка.

— Нова готвачка ли? Какво ѝ има на сегашната? — попита Джеймс озадачен.

— Нищо ѝ няма. Всъщност тя прави истински чудеса в кухнята. Именно затова ви предупреждавам.

— Предупреждавате ме, Корк?

— Възнамерявам да я открадна, Грейстоун.

Грехът на мълчанието.

Как можеше един мъж да каже на една жена, че я обича? Не беше достатъчно, според Майлз Сейнт Алдфорд, да я засипеш с подаръци, без значение колко редки или безценни са те. Подаръците могат да бъдат дадени на някого и да му бъдат взети отново. Те са нещо твърде

повърхностно, показно, нещо, без което човек може да мине и твърде бързо да се лиши от тях.

Един мъж би могъл да обещае нещо на една жена. Би могъл да изпълни тези обещания или да умре, докато се опитва да ги постигне: по този начин той ще каже на жената, че я обича.

Един мъж би могъл да люби с тялото си една жена. Той ще я целува, ще я милва, ще ѝ доставя удоволствие, ще я доведе до безразсъден екстаз и ще го сподели с нея.

Или мъжът би могъл просто да каже на жената, че я обича.

Ще ѝ го каже с думи. Неведнъж. Не два пъти. Ще ѝ го повтаря цял живот.

Ще ѝ го казва цяла вечност.

— Това отне вече цяла вечност, съпруге, и аз просто нямам търпение!

Алиса, гневна и ядосана, влетя като буря в неговата всекидневна. Към бельото ѝ беше прикрепен на топлийки зелен атлазен корсаж, полузавършена наперена яркозелена шапка в тон с щраусовото перо на върха на главата ѝ, с един зелен атлазен чехъл на крака си... Изумената, и според Майлз преbledняла моделиерка, която стоеше в пълна готовност в съседната всекидневна, с ято бърбрещи на френски помощнички, с карфици, игли, ножици и сантиметри в ръце, дотича по петите на жена му.

Той вдигна голямата си ръка.

— Спрете! Незабавно!

Мигом се възцари тишина и в двете всекидневни. Майлз изпита удоволствие от моментния мир и тишина.

— Милорд — започна неговата съпруга, с поглед, вперен в моделиерката. — Мен ме обличат и събличат. Слагат ми карфици, оглеждат ме, побутват ме, докато накрая цялата съм синя. Не желая да продължавам с тези проби. По-добре да не нося никакви дрехи, отколкото да понеса още минута от това мъчение. — Тя всеки миг щеше да се разплаче. Той виждаше първите безценни сълзи върху миглите ѝ.

— Навън! — нареди Майлз и отпъди модната шивачка и нейния антураж само с едно махване на ръката си. — Маркизата трябва да си почине. Елате утре.

— Утре ли? — попита френската моделиерка най-последно.



— Утре — отвърна той също на френски.

Спорът беше прекратен.

За десет минути Майлз бе освободил и двете стаи и отново бе сам с жена си.

— Ела, нека да ти помогна да махнеш тази смешна малка шапчица — каза той с успокояващ глас.

Алиса вдигна ръка и измъкна зелената шапка с перото от главата си. Държеше я пред себе си.

— Наистина ми стои смешно, нали?

Той трябваше да измисли и да каже нещо!

— Така е, защото стоиш в средата на твоята всекидневна само по риза и с една обувка.

Тя се засмя насила и остави шапката на близката масичка.

— Джеймс сигурно понякога се пита какво е нахлуло в дома му: френска шивачка, моделиерка, която може да направи за срам една почтена маркиза с измислиците си, ти и аз...

— Можехме да направим пробите в моя дом с много по-голямо удобство за всички участващи, но твоят чичо още не беше готов да остане сам тук.

— Знам това — каза тя нежно.

— Знам от какво имаш нужда, милейди. — Майлз взе ръката ѝ и я поведе към Рицарските стаи. Затвори решително свързващата врата.  
— Нужно ти е да забравиш за зеления сатен и за бялата коприна, дантелените гарнитури, дали да си с или без пера и целия този шум.

Понякога мъжът може да каже на една жена, че я обича, като я разсмее.

Алиса се смееше с цяло гърло, с онзи смях, който Майлз обичаше да чува, докато махаше дрехите ѝ една по една по пътя към спалнята. Когато двамата се хвърлиха в леглото, преплели ръце и крака, облеклото беше последното нещо, за което мислеха.

Майлз съсредоточено я целуна и прокара ръце около стройното ѝ тяло. Преобърна се по гръб, пренасяйки я със себе си.

Тя го гледаше отгоре с усмихнати очи.

— Милорд, посред бял ден е.

— Милейди, вие винаги ми казвате, че сте отлична ездачка, обяснявате ми колко добре седите на седлото, колко много обичате енергична предобедна езда — измърмори той игриво, а вниманието и ръцете му се насочиха към двете прекрасни гърди пред него, розовите връхчета на които, бяха върхът на изкушението.

Майлз не издържа, всъщност не можа да устои на предизвикателството. Пресегна се и я привлече към себе си.

— Съпруже, за какво си мислиш? — попита Алиса, останала без дъх, макар че той не забеляза тя да се отдръпва.

Майлз изви тъмната си вежда.

— „Откъсни розата, докато можеш.“

Алиса се засмя с удоволствие. Простена от удоволствие. Отдаде му се и той я взе с удоволствие.

Понякога един мъж може да каже на една жена, че я обича, като я накара да се чувства желана, красива, неотразима.

— Виждам само теб, милейди.

— Виждам само теб, мой рицарю!

— За какво си мислиш, милорд? — попита Алиса по-късно, опряла лице във врата му. — Изглеждаш много сериозен.

Майлз сбърчи чело.

— За представлението — измисли той в последния момент.

Алиса се засмя.

— За представлението?

— Ще трябва да направим някои промени в ролите, боя се — каза той, сякаш това беше нещо изключително важно.

— Предполагам, че трябва да го направим, милорд. Първо, защото вече ни липсват тримата от семейство Чаб.

— Все пак бихме могли да вземем Чармел за Жулиета.

— Бихме могли.

— Твоята роля трябва да се промени, разбира се.

— Защо?

— Не изглеждаш убедителна като монахиня — заяви той, докато тя лежеше, свита в неговите обятия.

— Някога смяташе, че съм убедителна — подразни го Алиса.

— Само за кратко време през онзи първи ден. — Майлз си пое дълбоко въздух. — Питам се дали тогава започна всичко?

— Дали какво е започнало?

— Питам се дали тогава започнах да се влюбвам в теб — промълви той. — Обичам те, Алиса!

— Знам. И аз те обичам, Майлз! — Очите ѝ блесяха от истината в тях.

Как би могъл един мъж да каже на една жена, че я обича? Той просто ѝ казва, че я обича, установи Майлз Сейнт Алдфорд с доволна въздишка.

## ЕПИЛОГ

Вестник „Морнинг Поуст“, рубрика „Известни личности“

Лондон, 12 септември 1878 г.

„... А маркизът и маркизата на Корк са били забелязани наскоро във Венеция, според надежден източник. Маркиз и лейди Корк са на продължително пътуване в Европа след венчавката им в стила на «Сън в лятна нощ», все още тема за разговор в доброто общество.

Освен Венеция, сватбеното пътешествие на двойката включва: Милано, Рим, Флоренция, Барселона, Гранада, Севиля, Мадрид, Лисабон, Ница и Париж, както и екзотичните пристанища на Атина, Истанбул, Александрия и Кайро. Голямото пътуване ще завърши през гръцките острови на борда на «Кралица Ана» — великолепната яхта, собственост на дука на Дикин.

Предполага се, че маркизът и маркизата ще се завърнат за празниците в замъка Корк, където към тях ще се присъединят техни височества дукът и дукесата на Дикин, по-малкият брат на дука, виконт Уик и лейди Уик, Джеймс Грей, граф на Грейстоун и чичо на младата маркиза, и последната сензация на Лондонския Шекспиров театър, господин Хортенз Хорацио Блант и неговата годеница, госпожица Ема Пибъл, дъщеря на покойния капитан от Кралската флота Ардмор Пибъл.“

## НЕЩО ЗА СТАРИННИТЕ РОЗИ

Старинните рози цъфтят само веднъж в годината, но те са истинско чудо в градината. Розата е известна от най-древни времена и винаги е свързвана с представата за романтична любов. Най-ранните представители на розата са били открити на остров Крит около две хилядната година пр.Хр.

„Сълзите на милейди“ расте единствено зад стените на абатство Грейстоун, в сърцето на провинция Дивън. Но една разновидност на оригиналния храст — „Радостта на милейди“, цъфти във великолепните розови градини на замъка Корк.

„Радостта на милейди“ е нежна бяла роза с деликатни черти, но удивителна сила на характера и сърце от злато.

**Издание:**

Американска. Първо издание

Редактор: Стоян Сукарев

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.